

Dziennik Urzędowy L 53

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 48
26 lutego 2005

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 322/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	1
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 323/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. ustalające maksymalne kwoty pomocy odnośnie do śmietany, masła i koncentratu masła w ramach 158. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97.....	3
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 324/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. ustalające minimalne ceny sprzedaży masła w ramach 158. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97	5
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 325/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. ustalające maksymalne kwoty pomocy do koncentratu masła w ramach 330. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (EWG) nr 429/90.....	7
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 326/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. dotyczące 14. indywidualnego zaproszenia do składania ofert, wydanego w ramach stałego zaproszenia do składania ofert, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2771/1999	8
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 327/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. w sprawie 77. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2799/1999	9
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 328/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. w sprawie 13. indywidualnego zaproszenia do przetargu wydanego zgodnie ze stałym zaproszeniem do przetargu wymienionym w rozporządzeniu (WE) nr 214/2001	10
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 329/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. ustalające niektóre ilości indykacyjne i indywidualne pułapy przy wydawaniu pozwoleń na przywóz bananów do Wspólnoty w ramach kontyngentów taryfowych A/B i C na drugi kwartał 2005 r.	11
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 330/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. ustalające niektóre ilości indykacyjne i indywidualne pułapy w celu wydawania pozwoleń na przywóz w ramach dodatkowych ilości dla przywozu bananów do nowych Państw Członkowskich na drugi kwartał 2005 r.	13

Cena: 18 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 331/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. ustalające pomoc określoną w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1255/1999 w odniesieniu do prywatnego składowania masła i śmietany i wprowadzenia odstępstwa od przepisów rozporządzenia (WE) nr 2771/1999	15
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 332/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. w sprawie wypłaty refundacji do wywozu do Chorwacji produktów objętych kodem CN 0406, w odniesieniu do której o pozwolenia wnioskowano przed dniem 1 czerwca 2003 r.	17
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 333/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. ustalające kwotę korygującą do refundacji dla zbóż	18
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 334/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. ustalające refundacje do produktów z sektorów zbóż i ryżu, dostarczanych jako wspólnotowa i krajowa pomoc żywnościowa	20
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 335/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do przywozu czosnku w ramach autonomicznego kontyngentu taryfowego otwartego rozporządzeniem (WE) nr 218/2005	22
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 336/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do przywozu niektórych grzybów zakonserwowanych w ramach autonomicznego kontyngentu taryfowego otwartego rozporządzeniem (WE) nr 220/2005	23
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 337/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. zawieszające skup masła w niektórych Państwach Członkowskich	24
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 338/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. ustalające maksymalną refundację wywozową do ryżu długoziarnistego B w pełni oczyszczonego przeznaczonego na wywóz do niektórych krajów trzecich w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2032/2004	25
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 339/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. w sprawie ofert złożonych w ramach przetargu na dopłatę do wywozu ryżu łuskanego długoziarnistego typu B do Réunion na mocy rozporządzenia (WE) nr 2033/2004	26
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. dotyczące ofert złożonych na wywóz ryżu okrągłozarnistego, średnioziarnistego i długoziarnistego A w pełni oczyszczonego z przeznaczeniem do niektórych krajów trzecich w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2031/2004	27
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 341/2005 z dnia 25 lutego 2005 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1432/94 i (WE) nr 1458/2003 odnośnie maksymalnej ilości, do której muszą się odnosić wnioski o pozwolenie na przywóz wieprzowiny	28

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Komisja

2005/163/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie pomocy państwa wypłaconej przez Włochy przedsiębiorstwom żeglutowym Adriatica, Caremar, Siremar, Saremar i Toremar (Grupa Tirrenia) (notyfikowana jako dokument nr K(2004) 470) ⁽¹⁾	29

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 8 września 2004 r. w sprawie pomocy państwa, której Belgia zamierza udzielić na rzecz Stora Enso Langerbrugge** (notyfikowana jako dokument nr K(2004) 3351) ⁽¹⁾ 66
-

Sprostowania

- ★ **Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1582/2004 z dnia 8 września 2004 r. wszczynającego dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1470/2001 na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej poprzez przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL) wysyłanych z Wietnamu, Pakistanu lub Filipin, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Wietnamu, Pakistanu lub Filipin, i poddające ten przywóz rejestracji** (Dz.U. L 289 z 10.9.2004) 78
- ★ **Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 305/2005 z dnia 19 października 2004 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 312/2003 w odniesieniu do kontyngentów taryfowych na niektóre produkty pochodzące z Chile** (Dz.U. L 52 z 25.2.2005) 78

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 322/2005

z dnia 25 lutego 2005 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1947/2002 (Dz.U. L 299 z 1.11.2002, str. 17).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 25 lutego 2005 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	121,9
	204	66,1
	212	151,1
	624	193,8
	999	133,2
0707 00 05	052	173,6
	068	152,0
	204	115,9
	220	230,6
	999	168,0
0709 10 00	220	36,6
	999	36,6
0709 90 70	052	190,8
	204	176,4
	999	183,6
0805 10 20	052	56,3
	204	46,4
	212	50,5
	220	39,2
	624	67,5
	999	52,0
0805 20 10	204	87,1
	624	84,0
	999	85,6
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	59,6
	204	97,6
	400	84,9
	464	56,0
	624	87,7
	662	49,9
	999	72,6
0805 50 10	052	56,5
	999	56,5
0808 10 80	400	107,9
	404	96,3
	508	80,2
	512	95,5
	524	56,8
	528	76,5
	720	51,1
	999	80,6
0808 20 50	388	79,3
	400	95,6
	512	58,7
	528	69,1
	999	75,7

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2081/2003 (Dz.U. L 313 z 28.11.2003, str. 11). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 323/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****ustalające maksymalne kwoty pomocy odnośnie do śmietany, masła i koncentratu masła w ramach 158. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2571/97 z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie sprzedaży masła po obniżonych cenach oraz przyznawania pomocy w odniesieniu do śmietany, masła i koncentratu masła, przeznaczonych do wykorzystania w produkcji ciast, lodów i innych środków spożywczych⁽²⁾, agencje interwencyjne przystępują drogą przetargu do sprzedaży pewnych ilości masła pochodzącego ze skupu interwencyjnego, które przechowują, i do udzielenia pomocy przyznawanej w odniesieniu do śmietany, masła i koncentratu masła. Artykuł 18 wymienionego rozporządzenia przewiduje, że biorąc pod uwagę otrzymane oferty w ramach każdej rundy przetargu, ustala się minimalną cenę sprzedaży masła oraz maksymalną wysokość pomocy w odniesieniu do śmietany, masła i koncentratu

masła, które mogą być zróżnicowane w zależności od przeznaczenia, zawartości tłuszczu w maśle i procedury włączenia, lub podejmuje się decyzję o wstrzymaniu przetargu. Kwotę lub kwoty gwarancji należytego przetworzenia ustala się odpowiednio.

- (2) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do 158. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97, maksymalne kwoty pomocy oraz kwoty gwarancji należytego przetworzenia są ustalone zgodnie ze wskazaniami tabeli zamieszczonej w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 20.12.1997, str. 3. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 25 lutego 2005 r. ustalającego maksymalne kwoty pomocy odnośnie do śmietany, masła i koncentratu masła w ramach 158. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97

(EUR/100 kg)

Wzory		A		B	
Procedury włączenia		Ze znacznikami	Bez znaczników	Ze znacznikami	Bez znaczników
Maksymalna kwota pomocy	Masło \geq 82 %	56	52	55,5	52
	Masło < 82 %	54,5	50,8	—	49,75
	Koncentrat masła	67,5	63,5	67	63,5
	Śmietana			26	22
Gwarancja należytego przetworzenia	Masło	62	—	61	—
	Koncentrat masła	74	—	74	—
	Śmietana	—	—	29	—

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 324/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****ustalające minimalne ceny sprzedaży masła w ramach 158. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2571/97 z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie sprzedaży masła po obniżonych cenach oraz przyznawania pomocy w odniesieniu do śmietany, masła i koncentratu masła, przeznaczonych do wykorzystania w produkcji ciast, lodów i innych środków spożywczych⁽²⁾, agencje interwencyjne przystępują drogą przetargu do sprzedaży pewnych ilości masła pochodzącego ze skupu interwencyjnego, które przechowują, a także do udzielenia pomocy przyznawanej na śmietanę, masło i koncentrat masła. Artykuł 18 wymienionego rozporządzenia przewiduje, że biorąc pod uwagę otrzymane oferty w ramach każdej rundy przetargu, ustala się minimalną cenę sprzedaży masła oraz maksymalną wysokość pomocy

w odniesieniu do śmietany, masła i koncentratu masła, które mogą być zróżnicowane w zależności od przeznaczenia, zawartości tłuszczu w maśle i procedury włączenia, lub podejmuje się decyzję o wstrzymaniu przetargu. Kwotę lub kwoty gwarancji należytego przetworzenia ustala się odpowiednio.

- (2) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do 158. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97, minimalne ceny sprzedaży masła pochodzącego ze skupu interwencyjnego oraz kwoty gwarancji należytego przetworzenia są ustalone zgodnie ze wskazaniem tabeli zamieszczonej w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 20.12.1997, str. 3. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 25 lutego 2005 r. ustalającego minimalne ceny sprzedaży masła w ramach 158. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97

(EUR/100 kg)

Wzory			A		B	
Procedury włączenia			Ze znacznikami	Bez znaczników	Ze znacznikami	Bez znaczników
Minimalna cena sprzedaży	Masło ≥ 82 %	w stanie naturalnym	—	210	—	—
		koncentrat	—	—	—	—
Gwarancja należytego przetworzenia		w stanie naturalnym	—	73	—	—
		koncentrat	—	—	—	—

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 325/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****ustalające maksymalne kwoty pomocy do koncentratu masła w ramach 330. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (EWG) nr 429/90**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 429/90 z dnia 20 lutego 1990 r. w sprawie przyznawania drogą przetargu pomocy na koncentrat masła przeznaczony do bezpośredniego spożycia we Wspólnocie⁽²⁾, agencje interwencyjne przystępują drogą stałego przetargu do udzielenia pomocy przyznawanej odnośnie do koncentratu masła. Artykuł 6 wymienionego rozporządzenia przewiduje, że biorąc pod uwagę otrzymane oferty w ramach każdej rundy przetargu, ustala się maksymalną kwotę pomocy przyznawanej na wykorzystanie koncentratu masła o zawartości tłuszczu wynoszącej przynajmniej 96 % lub podejmuje się decyzję o wstrzymaniu przetargu. Kwota gwarancji przeznaczenia powinna zostać ustalona odpowiednio.

- (2) Ze względu na otrzymane oferty należy ustalić maksymalną cenę pomocy w wysokości określonej poniżej i określić w konsekwencji gwarancję przeznaczenia.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W ramach 330. rundy przetargu, przeprowadzonej z tytułu rozporządzenia (EWG) nr 429/90 maksymalna kwota pomocy oraz kwota gwarancji przeznaczenia ustalone są następująco:

- maksymalna kwota pomocy: 66,6 EUR/100 kg,
— kwota gwarancji przeznaczenia: 74 EUR/100 kg.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 45 z 21.2.1990, str. 8. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 326/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****dotyczące 14. indywidualnego zaproszenia do składania ofert, wydanego w ramach stałego zaproszenia do składania ofert, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2771/1999**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10 lit. c),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy art. 21 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2771/1999 z dnia 16 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w odniesieniu do interwencji na rynku masła i śmietany⁽²⁾, agencje interwencyjne wystawiły na sprzedaż w ramach stałego zaproszenia do składania ofert określone ilości składowanego przez nie masła.
- (2) W świetle ofert otrzymanych w odpowiedzi na każde indywidualne zaproszenie do składania ofert ustalana jest minimalna cena sprzedaży bądź podejmowana jest

decyzja o nieprzyjęciu żadnej oferty, zgodnie z art. 24 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2771/1999.

- (3) Analiza otrzymanych ofert prowadzi do wstrzymania przetargu.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dla 14. indywidualnego zaproszenia do składania ofert na mocy rozporządzenia (WE) nr 2771/1999, w odniesieniu do którego termin składania ofert upłynął dnia 22 lutego 2005 r. nie podejmuje się dalszych działań.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 333 z 24.12.1999, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 327/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****w sprawie 77. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2799/1999**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Uwzględniając art. 26 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2799/1999 z dnia 17 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w zakresie przyznawania pomocy w odniesieniu do mleka odtuszczonego i mleka odtuszczonego w proszku, przeznaczonych na paszę, oraz sprzedaży mleka odtuszczonego w proszku o takim przeznaczeniu⁽²⁾, agencje interwencyjne zgłosiły do stałego przetargu pewne ilości odtuszczonego mleka w proszku będącego w ich posiadaniu.
- (2) Zgodnie z postanowieniami art. 30 rozporządzenia (WE) nr 2799/1999, biorąc pod uwagę oferty otrzymane w ramach każdej rundy przetargu, ustala się minimalną

cenę sprzedaży lub podejmuje się decyzję o wstrzymaniu przetargu.

- (3) Analiza otrzymanych ofert prowadzi do wstrzymania przetargu.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nie podejmuje się dalszych działań w ramach 77. rundy przetargu, przeprowadzonej z tytułu rozporządzenia (WE) nr 2799/1999, której termin składania ofert wygaśł dnia 22 lutego 2005 r.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 340 z 31.12.1999, str. 3. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 328/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****w sprawie 13. indywidualnego zaproszenia do przetargu wydanego zgodnie ze stałym zaproszeniem do przetargu wymienionym w rozporządzeniu (WE) nr 214/2001**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10 lit. c),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 21 rozporządzenia Komisji (WE) nr 214/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady zastosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w sprawie interwencji na rynku odtłuszczonego mleka w proszku⁽²⁾ agencje interwencyjne oferują do sprzedaży z mocy stałego zaproszenia do przetargu pewne ilości przechowywanego przez nie mleka w proszku.
- (2) Na podstawie ofert przetargowych otrzymanych w odpowiedzi na każde indywidualne zaproszenie do przetargu zostanie ustalona minimalna cena sprzedaży

lub zostanie podjęta decyzja o nierozstrzygnięciu przetargu, zgodnie z art. 24a rozporządzenia (WE) nr 214/2001.

- (3) Analiza otrzymanych ofert prowadzi do wstrzymania przetargu.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dla 13. indywidualnego zaproszenia do przetargu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 214/2001, odnośnie do którego limit czasowy na przedłożenie ofert przetargowych wygaś 22 lutego 2005 r., nie podejmuje się dalszych działań.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 37 z 7.2.2001, str. 100. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 329/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****ustalające niektóre ilości indykatywne i indywidualne pułapy przy wydawaniu pozwoleń na przywóz bananów do Wspólnoty w ramach kontyngentów taryfowych A/B i C na drugi kwartał 2005 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów⁽¹⁾, w szczególności jego art. 20,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 896/2001 z dnia 7 maja 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 w odniesieniu do uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty⁽²⁾ przewiduje możliwość ustalenia ilości indykatywnej, której wartość jest określona jako stały procent ilości dostępnych w ramach każdego z kontyngentów taryfowych A/B i C przewidzianych w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 404/93, do celów wydawania pozwoleń na przywóz, dla każdego z trzech pierwszych kwartałów w roku.
- (2) Dane odnoszące się do ilości bananów wprowadzonych do obrotu we Wspólnocie w 2004 r. i w szczególności do rzeczywistego przywozu podczas drugiego kwartału oraz dane odnoszące się do perspektyw dostaw i spożycia na rynku wspólnotowym podczas tego samego drugiego kwartału w 2005 r., prowadzą do ustalenia ilości indykatywnych dla kontyngentów taryfowych A/B i C w sposób zapewniający zadawalający poziom dostaw w całej Wspólnocie oraz ciągłość przepływów handlowych pomiędzy sektorami produkcji i sprzedaży.
- (3) Na podstawie tych samych danych należy ustalić zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 896/2001 ilości maksymalne, dla których podmioty gospodarcze mogą składać wnioski o pozwolenia na drugi kwartał 2005 r.
- (4) Ponieważ przepisy niniejszego rozporządzenia muszą stosować się przed początkiem okresu składania wniosków o pozwolenia na drugi kwartał 2005 r., należy przewidzieć niezwłoczne wejście w życie niniejszego rozporządzenia.

- (5) Przepisy niniejszego rozporządzenia należy stosować odnośnie do podmiotów gospodarczych, mających siedzibę na terenie Wspólnoty w składzie z dnia 30 kwietnia 2004 r., z uwagi na to, że rozporządzenie Komisji (WE) nr 1892/2004⁽³⁾ ustanowiło środki przejściowe dotyczące przywozu bananów do Wspólnoty ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii oraz Słowacji.

- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Bananów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do drugiego kwartału 2005 r. ilość indykatywna określona w art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 896/2001 dla wydawania pozwoleń na przywóz bananów w ramach kontyngentów taryfowych przewidzianych w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 404/93 jest ustalona na:

- 29% dostępnych ilości dla tradycyjnych i nietradycyjnych podmiotów gospodarczych, mających siedzibę na terenie Wspólnoty w składzie z dnia 30 kwietnia 2004 r., w ramach kontyngentów taryfowych A/B,
- 29% dostępnych ilości dla tradycyjnych i nietradycyjnych podmiotów gospodarczych, mających siedzibę na terenie Wspólnoty w składzie z dnia 30 kwietnia 2004 r., w ramach kontyngentu taryfowego C.

Artykuł 2

W odniesieniu do drugiego kwartału 2005 r. maksymalna dopuszczona ilość określona w art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 896/2001 dla pozwoleń na przywóz bananów w ramach kontyngentów taryfowych przewidzianych w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 404/93 jest ustalona na:

- a) 29% ilości referencyjnej ustanowionej i notyfikowanej zgodnie z art. 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 896/2001 dla tradycyjnych podmiotów gospodarczych, mających siedzibę na terenie Wspólnoty w składzie z dnia 30 kwietnia 2004 r., w ramach kontyngentów taryfowych A/B,

⁽¹⁾ Dz.U. L 47 z 25.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 126 z 8.5.2001, str. 6. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 838/2004 (Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 52).

⁽³⁾ Dz.U. L 328 z 30.10.2004, str. 50.

- b) 29 % ilości ustanowionej i notyfikowanej zgodnie z art. 9 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 896/2001 dla nietradycyjnych podmiotów gospodarczych, mających siedzibę na terenie Wspólnoty w składzie z dnia 30 kwietnia 2004 r., w ramach kontyngentów taryfowych A/B,
- c) 29 % ilości referencyjnej ustanowionej i notyfikowanej zgodnie z art. 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 896/2001 dla tradycyjnych podmiotów gospodarczych, mających siedzibę na terenie Wspólnoty w składzie z dnia 30 kwietnia 2004 r., w ramach kontyngentu taryfowego C,
- d) 29 % ilości ustanowionej i notyfikowanej zgodnie z art. 9 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 896/2001 dla nietradycyjnych podmiotów gospodarczych, mających siedzibę na terenie Wspólnoty w składzie z dnia 30 kwietnia 2004 r., w ramach kontyngentu taryfowego C.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 330/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****ustalające niektóre ilości indykatywne i indywidualne pułapy w celu wydawania pozwoleń na przywóz w ramach dodatkowych ilości dla przywozu bananów do nowych Państw Członkowskich na drugi kwartał 2005 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Traktat o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji,

uwzględniając Akt Przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (2) Artykuł 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 896/2001 przewiduje możliwość ustalenia ilości indykatywnych i indywidualnych pułapów w celu wydawania pozwoleń na przywóz, na każdy z trzech pierwszych kwartałów roku.
 - (3) W celu ustalenia wspomnianych ilości indykatywnych i indywidualnych pułapów należy stosować tę samą wartość procentową, która została ustalona dla zarządzania kontyngentami A/B i C przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 329/2005⁽⁴⁾, by zapewnić odpowiednie zaopatrzenie oraz ciągłość przepływów handlowych pomiędzy sektorem produkcyjnym i sektorem obrotu.
 - (4) Ponieważ przepisy niniejszego rozporządzenia muszą stosować się przed początkiem okresu składania wniosków o pozwolenia na drugi kwartał 2005 r., należy przewidzieć niezwłoczne wejście w życie niniejszego rozporządzenia.
 - (5) Przepisy niniejszego rozporządzenia należy stosować odnośnie do podmiotów gospodarczych, mających siedzibę na terenie Wspólnoty oraz zarejestrowanych zgodnie z art. 5 i 6 rozporządzenia (WE) nr 1892/2004.
 - (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Bananów,
- PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:
- Artykuł 1**
- W ramach dodatkowej ilości przewidzianej w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1892/2004, ilość indykatywną określoną w art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 896/2001 dla wydawania pozwoleń na przywóz bananów ustala się niniejszym, na drugi kwartał roku 2005, na 29 % ilości dostępnych odpowiednio dla podmiotów gospodarczych tradycyjnych i nietradycyjnych, ustalonych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1892/2004.

⁽¹⁾ Dz.U. L 47 z 25.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 30.10.2004, str. 50.

⁽³⁾ Dz.U. L 126 z 8.5.2001, str. 6. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 838/2004 (Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 52).

⁽⁴⁾ Patrz: str. 11 niniejszego Dziennika Urzędowego.

Artykuł 2

W ramach dodatkowej ilości przewidzianej w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1892/2004, maksymalna dopuszczona ilość określona w art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 896/2001 dla pozwoleń na przywóz bananów na drugi kwartał roku 2005 jest ustalona na:

- a) 29 % szczególnej ilości referencyjnej notyfikowanej zgodnie z art. 5 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1892/2004 dla tradycyjnych podmiotów gospodarczych;

- b) 29 % szczególnego przydziału notyfikowanego zgodnie z art. 6 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1892/2004 dla nietradycyjnych podmiotów gospodarczych.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 331/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****ustalające pomoc określoną w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1255/1999 w odniesieniu do prywatnego składowania masła i śmietany i wprowadzenia odstępstwa od przepisów rozporządzenia (WE) nr 2771/1999**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 34 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2771/1999 z dnia 16 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w zakresie interwencji na rynku masła i śmietany⁽²⁾ stanowi, że kwota pomocy na prywatne składowanie, o której mowa w art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 ustalana jest każdego roku.

(2) Artykuł 6 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 stanowi, że wielkość pomocy ustala się w świetle kosztów składowania i prawdopodobnych tendencji cen masła świeżego i masła z zapasów.

(3) W odniesieniu do kosztów składowania, szczególnie kosztów przyjęcia i wydania danych produktów, należy uwzględnić dzienne koszty składowania w chłodni i finansowe koszty składowania.

(4) W odniesieniu do prawdopodobnych tendencji cenowych należy uwzględnić redukcje cen interwencyjnych masła przewidziane w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 i wynikających z nich oczekiwanych obniżek cen rynkowych masła świeżego i masła z zapasów i przyznać wyższą kwotę pomocy w odniesieniu do wniosków o zawarcie umowy otrzymanych przed dniem 1 lipca 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 333 z 24.12.1999, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

(5) W celu uniknięcia nadmiernej liczby wniosków w sprawie prywatnego składowania przed tą datą w okresie kończącym się 1 lipca 2005 r. należy wprowadzić orientacyjną ilość i mechanizm przekazywania informacji umożliwiające Komisji ustalenie, kiedy liczba ta zostanie osiągnięta. Ilość orientacyjną należy ustalić z uwzględnieniem ilości objętych umowami o składowanie w poprzednich latach.

(6) Artykuł 29 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2771/1999 stanowi, że przyjęcie do składowania powinno mieć miejsce w okresie od 15 marca do 15 sierpnia. Obecna sytuacja na rynku masła uzasadnia przesunięcie daty rozpoczęcia czynności związanych ze składowaniem w roku 2005 na dzień 1 marca. W związku z tym należy wprowadzić odstępstwo od przepisów tego artykułu.

(7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Pomoc, o której mowa w art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999, obliczana jest na tonę masła lub ekwiwalentu masła w odniesieniu do umów zawieranych w roku 2005 na podstawie następujących elementów:

a) w odniesieniu do wszystkich umów:

— 17,92 EUR w odniesieniu stałych kosztów składowania,

— 0,33 EUR w odniesieniu do kosztów składowania w chłodni za każdy dzień składowania na podstawie umowy,

— kwota na dzień składowania na podstawie umowy obliczona na podstawie 90 % ceny interwencyjnej na masło obowiązującej w dniu rozpoczęcia składowania na podstawie umowy oraz na podstawie rocznej stopy oprocentowania równej 2,2 5%;

oraz

b) 102,60 EUR w odniesieniu do umów, które zostały zawarte na podstawie wniosków otrzymanych przez agencję interwencyjną przed dniem 1 lipca 2005 r.

2. Agencja interwencyjna rejestruje datę otrzymania wniosków o zawarcie umowy zgodnie z art. 30 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2771/1999 oraz odpowiednie ilości, daty produkcji i miejsce, w którym masło jest składowane.

Państwa Członkowskie informują Komisję najpóźniej do każdego wtorku przed godziną 12 (czasu brukselskiego) o ilościach objętych tymi wnioskami w okresie poprzedniego tygodnia. Po przekazaniu informacji przez Komisję Państwom Członkowskim, że wnioskowane ilości osiągnęły 80 000 ton, Państwa Członkowskie przekazują Komisji informację każdego dnia przed godziną 12 (czasu brukselskiego) o ilościach objętych wnioskami złożonymi w dniu poprzednim.

3. Komisja zawiesza stosowanie ust. 1 lit. b) i ust. 2, gdy stwierdzi, że wnioski, o których mowa w ust. 1 lit. b), osiągnęły 110 000 ton.

Artykuł 2

W drodze odstępstwa od art. 29 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2771/1999 w roku 2005 przyjmowanie do składowania może rozpocząć się od dnia 1 marca.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 332/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****w sprawie wypłaty refundacji do wywozu do Chorwacji produktów objętych kodem CN 0406,
w odniesieniu do której o pozwolenia wnioskowano przed dniem 1 czerwca 2003 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 3 i art. 31 ust. 14,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zapobieżenia zakłóceniom w handlu art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 951/2003 z dnia 28 maja 2003 r., ustanawiającego odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 174/1999 ustanawiającego specjalne szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 804/68 w odniesieniu do pozwoleń na wywóz i refundacji wywozowych do mleka i przetworów mlecznych, oraz rozporządzenia (WE) nr 800/1999 ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych⁽²⁾ zniósł wypłatę refundacji do wywozu do Chorwacji produktów objętych kodem CN 0406, przeprowadzanego z wykorzystaniem od dnia 1 czerwca 2003 r. pozwoleń wskazujących w polu 7 jako miejsce przeznaczenia państwo inne niż Chorwacja.
- (2) Nienaruszone zostaje prawo do refundacji wynikające z pozwoleń na wywóz, o które składano wnioski przed datą zastosowania rozporządzenia.

(3) Ograniczenie wprowadzone przez art. 2 rozporządzenia (WE) nr 951/2003 należy zatem stosować tylko w odniesieniu do pozwoleń, o które składano wnioski od dnia 1 czerwca 2003 r.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wypłaca się refundację do wywozu do Chorwacji produktów objętych kodem CN 0406, w odniesieniu do której o pozwolenia, wskazujące w polu 7 jako miejsce przeznaczenia państwo inne niż Chorwacja, objęte obszarem przeznaczenia I, który został określony w art. 15 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 174/1999⁽³⁾, wnioskowano przed dniem 1 czerwca 2003 r.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 czerwca 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 133 z 29.5.2003, str. 82. Rozporządzenie uchylone rozporządzeniem (WE) nr 1948/2003 (Dz.U. L 287 z 5.11.2003, str. 13).

⁽³⁾ Dz.U. L 20 z 27.1.1999, str. 8.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 333/2005
z dnia 25 lutego 2005 r.
ustalające kwotę korygującą do refundacji dla zbóż

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003 refundacje wywozowe dla zbóż mające zastosowanie w dniu, w którym złożono wniosek o wydanie pozwolenia, stosuje się do wywozu, który ma być realizowany w okresie ważności pozwolenia, jeśli wniesie o to wnioskodawca. W tym wypadku do refundacji może być zastosowana kwota korygująca.
- (2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1501/95 z dnia 29 czerwca 1995 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w sprawie przyznawania refundacji wywozowych dla zbóż oraz środków podejmowanych w przypadku występowania zakłóceń na rynku zbóż⁽²⁾, pozwoliło na ustalenie kwoty korygującej dla produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 1766/92⁽³⁾. Ta kwota korygująca powinna być wyliczona z uwzględnieniem czynników wymienionych w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1501/95.

- (3) Sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymogi niektórych rynków mogą wymóc konieczność zróżnicowania kwoty korygującej w zależności od miejsca przeznaczenia.
- (4) Kwota korygująca powinna być ustalona równocześnie z refundacją i według takiej samej procedury. Może ona podlegać zmianom w czasie pomiędzy dwoma ustaleniami.
- (5) Z wyżej wymienionych przepisów wynika, że kwota korygująca powinna być ustalona zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.
- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Kwotę korygującą do wcześniej ustalonych refundacji wywozowych dla produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1784/2003, z wyjątkiem słodu, ustala się w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78.

⁽²⁾ Dz.U. L 147 z 30.6.1995, str. 7. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1431/2003 (Dz.U. L 203 z 12.8.2003, str. 16).

⁽³⁾ Dz.U. L 181 z 1.7.1992, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1104/2003 (Dz.U. L 158 z 27.6.2003, str. 1).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z 25 lutego 2005 r. ustalającego kwotę korygującą do refundacji dla zbóż

(EUR/t)

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Bieżący 3	Termin I 4	Termin II 5	Termin III 6	Termin IV 7	Termin V 8	Termin VI 9
1001 10 00 9200	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 10 00 9400	A00	0	0	0	0	—	—	—
1001 90 91 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 90 99 9000	C01	0	-0,46	-0,92	-0,92	—	—	—
1002 00 00 9000	A00	0	0	0	0	—	—	—
1003 00 10 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1003 00 90 9000	C02	0	-0,46	-0,92	-0,92	—	—	—
1004 00 00 9200	—	—	—	—	—	—	—	—
1004 00 00 9400	C03	0	-0,46	-0,92	-0,92	—	—	—
1005 10 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1005 90 00 9000	A00	0	0	0	0	—	—	—
1007 00 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1008 20 00 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 11 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 15 9100	C01	0	-0,63	-1,26	-1,26	—	—	—
1101 00 15 9130	C01	0	-0,59	-1,18	-1,18	—	—	—
1101 00 15 9150	C01	0	-0,54	-1,09	-1,09	—	—	—
1101 00 15 9170	C01	0	-0,50	-1,00	-1,00	—	—	—
1101 00 15 9180	C01	0	-0,47	-0,94	-0,94	—	—	—
1101 00 15 9190	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1102 10 00 9500	A00	0	0	0	0	—	—	—
1102 10 00 9700	A00	0	0	0	0	—	—	—
1102 10 00 9900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 10 9200	A00	0	0	0	0	—	—	—
1103 11 10 9400	A00	0	0	0	0	—	—	—
1103 11 10 9900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 90 9200	A00	0	0	0	0	—	—	—
1103 11 90 9800	—	—	—	—	—	—	—	—

Uwaga: Kody produktów oraz kody miejsc przeznaczenia serii „A” zostały określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1), ze zmianami.

Kody cyfrowe miejsc przeznaczenia zostały określone w rozporządzeniu (WE) nr 2081/2003 (Dz.U. L 313 z 28.11.2003, str. 11).

C01: Wszystkie państwa trzecie z wyjątkiem Albanii, Bułgarii, Rumunii, Chorwacji, Bośni i Hercegowiny, Serbii i Czarnogóry, byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, Liechtensteinu i Szwajcarii.

C02: Algieria, Arabia, Saudyjska, Bahrajn, Egipt, Irak, Iran, Izrael, Jemen, Jordania, Katar, Kuwejt, Liban, Libia, Maroko, Mauretania, Oman, Syria, Tunezja i Zjednoczone Emiraty Arabskie.

C03: Wszystkie państwa trzecie z wyjątkiem Bułgarii, Norwegii, Rumunii, Szwajcarii i Liechtensteinu.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 334/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****ustalające refundacje do produktów z sektorów zbóż i ryżu, dostarczanych jako wspólnotowa i krajowa pomoc żywnościowa**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 13 ust. 3,uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 3072/95 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku ryżu⁽²⁾, a w szczególności jego art. 13 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2681/74 z dnia 21 października 1974 r. sprawie finansowania przez Wspólnotę wydatków poniesionych w odniesieniu do dostaw produktów rolnych jako pomocy żywnościowej⁽³⁾ przewiduje, że część wydatków odpowiadająca refundacjom wywozowym ustalonym w tym zakresie zgodnie z regułami wspólnotowymi ponoszona jest przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej.
- (2) W celu ułatwienia ustalenia budżetu na wspólnotowe akcje pomocy żywnościowej i zarządzania nim oraz w celu umożliwienia Państwom Członkowskim poznania poziomu wspólnotowego udziału w finansowaniu krajowych akcji pomocy żywnościowej należy określić poziom refundacji przyznanych na te akcje.

- (3) Zasady ogólne i warunki zastosowania przewidziane przez art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003 i przez art. 13 rozporządzenia (WE) nr 3072/95 w odniesieniu do refundacji wywozowych stosuje się *mutatis mutandis* do wyżej wymienionych działań.
- (4) Szczególne kryteria, jakie należy wziąć pod uwagę przy wyliczaniu refundacji wywozowych do ryżu, są określone w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 3072/95.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do wspólnotowych i krajowych akcji pomocy żywnościowej przewidzianych w ramach międzynarodowych konwencji lub innych programów dodatkowych oraz innych wspólnotowych akcji bezpłatnego zaopatrzenia refundacje wywozowe do produktów z sektorów zbóż i ryżu ustala się zgodnie z Załącznikiem.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78.

⁽²⁾ Dz.U. L 329 z 30.12.1995, str. 18. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 411/2002 (Dz.U. L 62 z 5.3.2002, str. 27).

⁽³⁾ Dz.U. L 288 z 25.10.1974, str. 1.

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 25 lutego 2005 r., ustalającego refundacje do produktów z sektorów zbóż i ryżu, dostarczanych jako wspólnotowa i krajowa pomoc żywnościowa

(w EUR/t)

Kod produktu	Wysokość refundacji
1001 10 00 9400	0,00
1001 90 99 9000	0,00
1002 00 00 9000	0,00
1003 00 90 9000	0,00
1005 90 00 9000	0,00
1006 30 92 9100	0,00
1006 30 92 9900	0,00
1006 30 94 9100	0,00
1006 30 94 9900	0,00
1006 30 96 9100	0,00
1006 30 96 9900	0,00
1006 30 98 9100	0,00
1006 30 98 9900	0,00
1006 30 65 9900	0,00
1007 00 90 9000	0,00
1101 00 15 9100	0,00
1101 00 15 9130	0,00
1102 10 00 9500	0,00
1102 20 10 9200	56,00
1102 20 10 9400	48,00
1103 11 10 9200	0,00
1103 13 10 9100	72,00
1104 12 90 9100	0,00

Uwaga: Kody produktów zostały określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1), ze zmianami.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 335/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do przywozu czosnku w ramach autonomicznego kontyngentu taryfowego otwartego rozporządzeniem (WE) nr 218/2005**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 218/2005 z dnia 10 lutego 2005 r. otwierające i ustalające zarządzanie autonomicznym kontyngentem taryfowym na czosnek, w szczególności jego art. 6 ust. 3⁽¹⁾, w szczególności jego art. 6 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wnioski o pozwolenia na przywóz przedłożone przez importerów tradycyjnych i nowych właściwym władzom Państw Członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 218/2005 przekraczają dostępne ilości. Należy zatem określić, w jakim stopniu mogą zostać wydane pozwolenia,

1. Wydaje się pozwolenia na przywóz do 2,985% ilości, o które wystąpili importerzy tradycyjni we wnioskach złożonych zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 218/2005 i przekazanych Komisji przez Państwa Członkowskie dnia 22 lutego 2005 r.

2. Wydaje się pozwolenia na przywóz do 0,741% ilości, o które wystąpili nowi importerzy we wnioskach złożonych zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 218/2005 i przekazanych Komisji przez Państwa Członkowskie dnia 22 lutego 2005 r.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 28 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dnia 30 czerwca 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 39 z 11.2.2005, str. 5.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 336/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do przywozu niektórych grzybów zakonserwowanych w ramach autonomicznego kontyngentu taryfowego otwartego rozporządzeniem (WE) nr 220/2005**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 220/2005 z dnia 10 lutego 2005. otwierające i ustalające zarządzanie autonomicznym kontyngentem taryfowym na grzyby zakonserwowane ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 6 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wnioski o pozwolenia na przywóz przedłożone przez importerów tradycyjnych i nowych właściwym władzom Państw Członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 220/2005 przekraczają dostępne ilości. Należy zatem określić, w jakim stopniu mogą zostać wydane pozwolenia,

1. Wydaje się pozwolenia na przywóz do 7,853% ilości, o które wystąpili importerzy tradycyjni we wnioskach złożonych zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 220/2005 i przekazanych Komisji przez Państwa Członkowskie w dniach 22 lutego 2005 r.

2. Wydaje się pozwolenia na przywóz do 9,615% ilości, o które wystąpili nowi importerzy we wnioskach złożonych zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 220/2005 i przekazanych Komisji przez Państwa Członkowskie w dniach 22 lutego 2005 r.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 28 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dnia 30 czerwca 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa
i Rozwoju Wsi⁽¹⁾ Dz.U. L 39, 11.2.2005, str. 11.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 337/2005
z dnia 25 lutego 2005 r.
zawieszające skup masła w niektórych Państwach Członkowskich

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 2771/1999 z dnia 16 grudnia 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w odniesieniu do interwencji na rynku masła i śmietany⁽²⁾, w szczególności jego art. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 2 rozporządzenia (WE) nr 2771/1999 przewiduje, że z chwilą zaobserwowania w którymś z Państw Członkowskich, że w ciągu dwóch kolejnych tygodni cena rynkowa jest, w zależności od przypadku, bądź niższa, bądź równa lub wyższa niż 92 % ceny interwencyjnej, Komisja, odpowiednio, rozpoczyna lub zawiesza w danym Państwie Członkowskim dokonywanie skupu.

- (2) Najnowsza lista Państw Członkowskich, w których interwencja została zawieszona, została przedstawiona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1487/2004⁽³⁾. Wymieniona lista powinna zostać dostosowana, aby uwzględniono nowe ceny rynkowe przekazane przez Włochy, Republikę Czeską, Niemcy, Słowenię i Węgry w zastosowaniu art. 8 rozporządzenia (WE) nr 2771/1999. W celu zachowania jasności należy zastąpić tę listę i uchylić rozporządzenie (WE) nr 1487/2004,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Skup masła przewidziany w art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999, zawiesza się w Belgii, Republice Czeskiej, Danii, na Cyprze, Węgrzech i Malcie, w Grecji, Francji, Luksemburgu, Holandii, Austrii, Finlandii, na Słowacji, w Słowenii, Szwecji i w Zjednoczonym Królestwie.

Artykuł 2

Uchyla się rozporządzenie (WE) nr 1487/2004.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 333 z 24.12.1999, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1932/2004 (Dz.U. L 333 z 9.11.2004, str. 4).

⁽³⁾ Dz.U. L 273 z 21.8.2004, str. 11.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 338/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****ustalające maksymalną refundację wywozową do ryżu długoziarnistego B w pełni oczyszczonego przeznaczanego na wywóz do niektórych krajów trzecich w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2032/2004**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1785/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku ryżu⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przetarg dotyczący refundacji wywozowych do ryżu został otwarty rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2032/2004⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z postanowieniami art. 5 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 584/75⁽³⁾, na podstawie złożonych ofert Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1785/2003, podjąć decyzję o ustaleniu maksymalnej refundacji wywozowej. W ramach tych ustaleń należy w szczególności wziąć pod uwagę kryteria przewidziane w art. 14 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1785/2003. Zamówienie zostaje udzielone każdemu oferentowi, którego wartość oferty znajduje się na poziomie maksymalnej refundacji wywozowej lub jest od niego niższa.

(3) Zastosowanie powyższych kryteriów do aktualnej sytuacji na rozpatrywanym rynku ryżu prowadzi do ustalenia maksymalnej refundacji wywozowej zgodnie z kwotami przedstawionymi w art. 1.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Maksymalną refundację wywozową na wywóz ryżu długoziarnistego B w pełni oczyszczonego z przeznaczeniem do niektórych krajów trzecich ustala się na podstawie ofert złożonych w okresie od 21 do 24 lutego 2005 r. w wysokości 60,00 EUR/t w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2032/2004.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 96.

⁽²⁾ Dz.U. L 353 z 27.11.2004, str. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 61 z 7.3.1975, str. 25. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1948/2002 (Dz.U. L 299 z 1.11.2002, str. 18).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 339/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****w sprawie ofert złożonych w ramach przetargu na dopłatę do wywozu ryżu łuskanego
długozarnistego typu B do Réunion na mocy rozporządzenia (WE) nr 2033/2004**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1785/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku ryżu⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,uwzględniając rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2692/89 z dnia 6 września 1989 r. ustanawiające szczegółowe zasady wysyłek ryżu do Réunion⁽²⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przetarg dotyczący dopłat do wywozu ryżu do Réunion został otwarty rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2033/2004⁽³⁾.
- (2) Zgodnie z postanowieniami art. 9 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2692/89, na podstawie złożonych ofert Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1785/2003, podjąć decyzję o zaniechaniu przetargu.

- (3) Biorąc w szczególności pod uwagę kryteria przewidziane w art. 2 i 3 rozporządzenia (EWG) nr 2692/89, nie należy przystępować do ustalania maksymalnej dopłaty.

- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nie podejmuje się dalszych działań wobec ofert złożonych w okresie od dnia 21 do 24 lutego 2005 r. w ramach przetargu na dopłaty do wywozu ryżu łuskanego długozarnistego typu B o kodzie CN 1006 20 98 do Réunion, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2033/2004.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 96.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 7.9.1989, str. 8. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1275/2004 (Dz.U. L 241 z 13.7.2004, str. 8).

⁽³⁾ Dz.U. L 353 z 27.11.2004, str. 9.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 340/2005**z dnia 25 lutego 2005 r.****dotyczące ofert złożonych na wywóz ryżu okrągłozłazistego, średnioziarnistego i długoziarnistego A w pełni oczyszczonego z przeznaczeniem do niektórych krajów trzecich w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2031/2004**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1785/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku ryżu⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przetarg dotyczący refundacji wywozowych do ryżu został otwarty rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2031/2004⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z postanowieniami art. 5 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 584/75⁽³⁾, na podstawie złożonych ofert Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1785/2003, podjąć decyzję o zaniechaniu przetargu.

(3) Biorąc w szczególności pod uwagę kryteria przewidziane w art. 14 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1785/2003, nie należy przystępować do ustalania maksymalnej refundacji.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nie podejmuje się dalszych działań wobec ofert złożonych w okresie od 21 do 24 lutego 2005 r. w ramach przetargu na refundacje do wywozu ryżu okrągłozłazistego, średnioziarnistego i długoziarnistego A w pełni oczyszczonego z przeznaczeniem do niektórych krajów trzecich, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2031/2004.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 lutego 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 96.

⁽²⁾ Dz.U. L 353 z 27.11.2004, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 61 z 7.3.1975, str. 25. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1948/2002 (Dz.U. L 299 z 1.11.2002, str. 18).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 341/2005

z dnia 25 lutego 2005 r.

zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1432/94 i (WE) nr 1458/2003 odnośnie maksymalnej ilości, do której muszą się odnosić wnioski o pozwolenie na przywóz wieprzowiny

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 1,uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94 z dnia 29 marca 1994 r. otwierające i ustalające zarządzanie niektórymi wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości⁽²⁾, w szczególności jego art. 7,uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1095/96 z dnia 18 czerwca 1996 r. w sprawie wprowadzania koncesji określonych na liście koncesyjnej CXL sporządzonej w wyniku zakończenia negocjacji GATT XXIV.6⁽³⁾, w szczególności jego art. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1432/94 z dnia 22 czerwca 1994 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania w sektorze wieprzowiny uzgodnień dotyczących przywozu przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 774/94 otwierającym i ustalającym zarządzanie niektórymi wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na wieprzowinę i inne produkty rolne⁽⁴⁾ oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1458/2003 z dnia 18 sierpnia 2003 r. otwierające i ustalające zarządzanie kontyngentem taryfowym w sektorze wieprzowiny⁽⁵⁾ otworzyły kontyngenty przywozowe na wieprzowinę oraz ustanowiły szczegółowe warunki regulujące dostęp podmiotów gospodarczych do wspomnianych kontyngentów.

- (2) Wykorzystanie dwóch wspomnianych kontyngentów przywozowych było ogólnie niewielkie w ostatnich latach, a ustalenie relatywnie małej ilości maksymalnej, do której musi się odnosić wniosek o pozwolenie, mogło stanowić czynnik zniechęcający. W celu ułatwienia handlu wieprzowiną w ramach tych dwóch kontyngentów należy zwiększyć tę ilość maksymalną.

- (3) W konsekwencji należy odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 1432/94 oraz (WE) nr 1458/2003.

- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wieprzowiny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1432/94 stawkę „10 %” zastępuje się stawką „20 %”.

Artykuł 2

W art. 4 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1458/2003 stawkę „10 %” zastępuje się stawką „20 %”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się odnośnie do wniosków składanych od dnia 1 marca 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2005 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1365/2000 (Dz.U. L 156 z 29.6.2000, str. 5).

⁽²⁾ Dz.U. L 91 z 8.4.1994, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2198/95 (Dz.U. L 221 z 19.9.1995, str. 3).

⁽³⁾ Dz.U. L 146 z 20.6.1996, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 156 z 23.6.1994, str. 14. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2083/2004 (Dz.U. L 360 z 7.12.2004, str. 12).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 208 z 19.8.2003, str. 3. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2083/2004.

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 16 marca 2004 r.

w sprawie pomocy państwa wypłaconej przez Włochy przedsiębiorstwom żeglugowym **Adriatica, Caremar, Siremar, Saremar i Toremar (Grupa Tirrenia)**

(notyfikowana jako dokument nr K(2004) 470)

(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/163/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88, ust. 2, akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62, ust. 1, lit. a),

po uprzednim zwróceniu się do zainteresowanych stron o przedstawienie swych uwag zgodnie z podanymi artykułami ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. POSTĘPOWANIE

- (1) W związku z licznymi skargami, które wpłynęły na ręce Komisji, Komisja postanowiła o wszczęciu procedury zgodnie z art. 88, ust. 2 Traktatu w sprawie pomocy wypłaconej na rzecz sześciu przedsiębiorstw należących do Grupy Tirrenia, a dokładnie Tirrenia di Navigazione, Adriatica, Caremar, Saremar, Siremar i Toremar. Przedmiotowa pomoc ma postać dotacji wypłacanych bezpośrednio każdemu z przedsiębiorstw należących do grupy, w celu wspierania usług transportu morskiego świadczonych przez te podmioty na mocy umów zawartych z państwem w 1991 r. Wspomniane wyżej umowy mają zapewnić świadczenie usług transportu morskiego, obejmujących, w przeważającej mierze, połączenia między częścią kontynentalną Włoch, Sycylią, Sardynią a pozostałymi mniejszymi wyspami należącymi do Włoch.
- (2) W piśmie z dnia 6 sierpnia 1999 r. Komisja powiadomiła Włochy o swojej decyzji dotyczącej wszczęcia procedury. W piśmie z dnia 28 września 1999 r. władze włoskie przedstawiły swoje uwagi dotyczące tej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 306 z 23.10.1999, str. 2.

- (3) W następstwie publikacji decyzji w Dzienniku Urzędowym⁽²⁾, liczne podmioty prywatne oferujące usługi transportu morskiego, konkurencyjne w stosunku do usług oferowanych przez spółki należące do Grupy Tirrenia, zgłosiły Komisji swoje uwagi. Uwagi te zostały z kolei przekazane władzom włoskim, aby mogły się do nich ustosunkować.
- (4) W dniu 18 października 1999 r., Włochy złożyły odwołanie do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o unieważnienie decyzji w części dotyczącej nakazu zawieszenia wypłat pomocy⁽³⁾. Jednocześnie, przedsiębiorstwa żeglugowe Tirrenia di Navigazione, Adriatica, Caremar, Saremar, Siremar i Toremar odwołały się od decyzji do Sądu Pierwszej Instancji, zgodnie z art. 230, ust. 4 Traktatu⁽⁴⁾.
- (5) Na etapie postępowania wyjaśniającego, władze włoskie zwróciły się o wyłączenie do oddzielnego postępowania, sprawy dotyczącej Tirrenia di Navigazione w celu umożliwienia, w pierwszej kolejności, wydania ostatecznej decyzji odnośnie teje spółki. Wniosek taki wiąże się z zamiarem przystąpienia przez władze włoskie do prywatyzacji grupy, poczynając właśnie od przedsiębiorstwa Tirrenia di Navigazione oraz chęcią przyspieszenia tego procesu w odniesieniu do tej spółki.
- (6) W sprawie złożonego wniosku, Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwo Tirrenia di Navigazione pełniło, w ramach grupy, rolę wiodącą w wytyczaniu jej strategii finansowej i handlowej, przy czym sześć przedsiębiorstw należących do grupy, stanowiących samodzielne podmioty prawne, działało na zróżnicowanych, pod względem geograficznym, segmentach rynku, podlegając konkurencji o zmiennym natężeniu, w postaci zarówno prywatnych podmiotów krajowych, jak i podmiotów mających siedziby w innych Państwach Członkowskich. Ponadto, Komisja stwierdziła, że wysokość pomocy wypłaconej przez władze włoskie w ramach realizacji umów, o których mowa w pkt. 1, została ustalona w taki sposób, aby pokryć deficyt operacyjny netto, wykazany przez połączenia obsługiwane przez każde z wymienionych przedsiębiorstw, a środki zostały wypłacone bezpośrednio tym przedsiębiorstwom, bez pośrednictwa Tirrenia di Navigazione. Wreszcie, pozostałe elementy wsparcia stanowiącego przedmiot wszczętej procedury – pomoc na rzecz inwestycji oraz pomoc o charakterze fiskalnym – wymagają osobnej analizy dla każdego z przedsiębiorstw należących do grupy. Mając powyższe na względzie, Komisja uznała możliwość przychylenia się do wniosku władz włoskich i decyzją 2001/851/WE z dnia 21 czerwca 2001 r. zamknęła postępowanie w sprawie pomocy wypłaconej przedsiębiorstwu Tirrenia di Navigazione⁽⁵⁾.
- (7) Niniejsza decyzja dotyczy pomocy wypłaconej przez państwo włoskie pozostałym pięciu przedsiębiorstwom należącym do Grupy Tirrenia (zwanym w dalszej części „przedsiębiorstwami regionalnymi”). W trakcie różnych spotkań dwustronnych zorganizowanych w okresie od 2001 do 2003 r., władze włoskie przekazały, dla każdej z ok. 50 połączeń obsługiwanych przez pięć przedsiębiorstw regionalnych, informacje dotyczące specyfiki przedmiotowych rynków, dynamiki przewozów realizowanych przez podmioty publiczne, ewentualnej konkurencji w postaci podmiotów prywatnych, jak również zmian poziomu pomocy publicznej przyznanej poszczególnym przedsiębiorstwom (dokumenty wpisane do dziennika pod nr A/13408/04, A/13409/04, A/12951/04, A/13326/04, A/13330/04, A/13350/04, A/13346/04 i A/13356/04).
- (8) Ponadto, niektóre podmioty wnoszące skargi, w szczególności przedsiębiorstwa prywatne prowadzące działalność konkurencyjną w stosunku do przedsiębiorstwa regionalnego Caremar w rejonie Zatoki Neapolitańskiej, przekazały Komisji w styczniu, lutym i we wrześniu 2003 r., informacje uzupełniające, wnoszące nowe elementy do toczącego się postępowania. Władze włoskie zostały wezwane do przedstawienia swoich uwag w tej kwestii. W dniu 20 października 2003 r. odbyło się spotkanie dwustronne, w wyniku którego władze włoskie przyjęły na siebie zobowiązania w odniesieniu do niektórych połączeń szybkich w rejonie Zatoki Neapolitańskiej. Zobowiązania te zostały sformalizowane w piśmie nr 501 z dnia 29 października 2003 r., które wpłynęło do Komisji w dniu 31 października 2003 r. (A/33506), a następnie potwierdzone w piśmie z dnia 17 lutego 2004 r. (A/13405/04). W odniesieniu do spółki Adriatica, władze włoskie przekazały Komisji informacje uzupełniające za faksem z dnia 23 lutego 2004 r. (oznaczoney liczbą dziennika nr A/13970/04).

⁽²⁾ Patrz: przypis 1.

⁽³⁾ Sprawa C-400/99, w toku. W wyroku z dnia 9 października 2001 r. (Zb.Orz. str. I-7303) Trybunał odrzucił wniosek Komisji o uznanie niedopuszczalności odwołania złożonego przez Włochy.

⁽⁴⁾ Sprawa T-246/99 w toku.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 318 z 4.12.2001, str. 9.

II. SZCZEGÓŁOWY OPIS SYSTEMU POMOCY**Przedmiotowe rynki**

- (9) Tradycyjnie, Adriatica zapewnia następujące połączenia międzynarodowe:
- (i) w środkowej i południowej części Adriatyku:
 - Ancona/Durazzo (Albania),
 - Bari/Durazzo,
 - Ancona/Spalato (Chorwacja),
 - Ancona/Bar (Jugosławia);
 - (ii) w północnej części Adriatyku (Wybrzeże Istrii) między włoskimi portami Trieste, Grado, Lignano, z jednej strony, a portami chorwackimi Pirano, Parenzo, Rovigno, Brioni, z drugiej strony.
- Do 2000 r., Adriatica utrzymywała również inne połączenia międzynarodowe, takie jak:
- Trieste/Durazzo (Albania),
 - Brindisi/Corfû/Igoumenitsa/Patraso (Grecja).
- (10) Równolegle, Adriatica utrzymuje również połączenia kabotażowe, o zasięgu wyłącznie lokalnym, z wyspami Tremiti, z portów położonych na kontynencie: Ortona, Vasto, Termoli, Vieste i Manfredonia.
- (11) Wreszcie, Adriatica świadczy usługi w zakresie przewozu towarów z i na Sycylię, wykonując kabotaż na następujących szlakach:
- Ravenna/Catania,
 - Venezia/Catania,
 - Livorno/Catania ⁽⁶⁾,
 - Genova/Termini Imerese ⁽⁷⁾.
- (12) Zasadnicza część ruchu pasażerskiego obsługiwanego przez przedsiębiorstwo Adriatica obejmuje połączenia międzynarodowe w środkowej i południowej części Adriatyku, a w szczególności połączenia z Albanią (49 % całości przewozów realizowanych przez spółkę) oraz połączenia kabotażowe z wyspami należącymi do archipelagu Tremiti ⁽⁸⁾. Jeżeli chodzi o przewóz towarów, ponad 90 % całkowitej wielkości przewozów zrealizowanych przez Adriatica stanowią połączenia kabotażowe z Sycylią oraz połączenia międzynarodowe w rejonie południowego i środkowego Adriatyku (67 % całości przewozów towarowych realizowanych przez przedsiębiorstwo) ⁽⁹⁾.
- (13) Adriatica podlega konkurencji o zróżnicowanym natężeniu, w zależności od obsługiwanego szlaków żeglugowych. Przykładowo, w rejonie południowego i środkowego Adriatyku, tylko dwa połączenia międzynarodowe obsługiwane są również przez inne przedsiębiorstwa żeglugowe, tj.:
- Bari/Durazzo (Albania), szlak żeglugowy, który obsługiwany jest przez cały rok przez dwa podmioty wspólnotowe.
 - Ancona/Spalato (Chorwacja), linia obsługiwana przez trzy podmioty, w tym jeden z państw Wspólnoty, którego działalność ogranicza się wyłącznie do szczytu sezonu.

Regularne połączenia rozkładowe z Grecją, z portów Brindisi i Bari, obsługiwane przez Adriatica do 2000 r., były natomiast utrzymywane również przez wiele innych przedsiębiorstw żeglugowych, a wśród nich również podmioty mające siedziby w Państwach Członkowskich.

⁽⁶⁾ Obsługa przekazana przez Tirrenia di Navigazione przedsiębiorstwu Adriatica od 1 lutego 2001 r.

⁽⁷⁾ Patrz: przypis 2.

⁽⁸⁾ Na ogólną liczbę 596 943 pasażerów przewiezionych przez Adriatica w 2000 r., 397 146 osoby podróżowały na liniach w rejonie środkowego i południowego Adriatyku – w tym 334 639 między Włochami a Albanią – oraz 161 024 osoby na połączeniach z archipelagiem wysp Tremiti.

⁽⁹⁾ Na 779 223 mb towarów przewiezionych przez Adriatica w 2000 r., 306 124 przypadało na połączenia w rejonie środkowego i południowego Adriatyku – w tym 235 542 między Włochami a Albanią – oraz 473 099 na połączenia z Sycylią.

- (14) Na rynku połączeń kabotażowych z wyspami włoskimi, spółka Adriatica podlega konkurencji ze strony innych podmiotów krajowych, w ramach połączeń z niektórymi wyspami należącymi do archipelagu Tremiti. Obecność innych podmiotów nie ma jednak charakteru ciągłego, z uwagi na fakt, że konkurencyjne usługi są w przeważającej części zawieszane poza sezonem. Na rynku przewozów towarowych, w ramach połączeń kabotażowych z Sycylią, konkurencja ze strony podmiotów krajowych dotyczy dwóch szlaków żeglugowych, a mianowicie Genua/Termini Imerese⁽¹⁰⁾ i Rawenna/Katania.

Saremar

- (15) Saremar obsługuje wyłącznie połączenia z wyspami położonymi, odpowiednio, na pn-wsch. i pd-zach. od Sardynii, oraz obsługuje szlak żeglugowy Santa Teresa di Gallura/Bonifacio łączący Sardinie z Korsyką.
- (16) Na tych szlakach żeglugowych, gdzie w niektórych przypadkach występuje konkurencja wspólnotowa, łączny udział spółki Saremar w rynku przewozów osób wynosi 64 %, a udział w rynku przewozów towarowych 70 %.
- (17) Z wyjątkiem połączenia Korsyka/Sardynia, pozostałe szlaki żeglugowe obsługiwane przez przedsiębiorstwo charakteryzują się raczej małymi odległościami, wynoszącymi średnio 5 mil morskich, co w połączeniu z dzienną częstotliwością przepraw, nadaje tym połączeniom charakter zbliżony do sieci usług przewozowych okołoziemskich. Zasadniczą funkcją tych połączeń jest zapewnienie zaopatrzenia oraz swobody poruszania mieszkańcom pobliskich wysp⁽¹¹⁾. Specyfika tego rynku wiąże się również z występowaniem cech geograficznych oraz lokalnych warunków hydrometeorologicznych, które wymuszają użycie określonego rodzaju statków, nieprzystosowanych do eksploatacji w innym miejscu, dla innego rodzaju żeglugi.
- (18) Saremar działa w warunkach konkurencji, na którą składają się inne włoskie przedsiębiorstwa żeglugowe, przy czym konkurencja dotyczy 3 z 4 obsługiwanych linii, w tym połączenia pomiędzy Sardinie i Korsyką.

Toremar

- (19) Działalność Toremar ogranicza się wyłącznie do wykonywania kabotażu między kontynentalną częścią kraju a wyspami Toskanii (Elba, Gorgona, Capraia, Pianosa i Giglio). Zasadniczo, przedsiębiorstwo obsługuje sieć połączeń lokalnych, których częstotliwość oraz rozkład dostosowane są do wymogów w zakresie zaopatrzenia i zapewnienia swobody poruszania populacji zamieszkującej wyspy. Charakterystyka sieci połączeń obsługiwanych przez Toremar pozwala na porównanie jej do sieci usług przewozowych okołoziemskich⁽¹²⁾.
- (20) Na dwóch z sześciu połączeń obsługiwanych przez *Toremar* działają również inne krajowe przedsiębiorstwa żeglugowe, obecne przez cały rok.

Siremar

- (21) Siremar utrzymuje połączenia o charakterze lokalnym pomiędzy portami Sycylii a okalającymi ją wyspami mniejszymi (Wyspy Eolskie, Wyspy Pelagijskie, Egady, Ustica i Pantelleria). Wyłącznie połączenia z archipelagiem Wysp Eolskich, znajdującym się na północ od Sycylii, kontynuowane są aż do stałego lądu (Neapol). Obsługiwana sieć połączeń ma charakter typowo lokalny; przeprawy z reguły krótkie, częstotliwość oraz rozkład rejsów wychodzą naprzeciw potrzebom mieszkańców wysp w zakresie swobody poruszania się.
- (22) Na połączeniach z archipelagiem Wysp Eolskich oraz z Egadami obsługiwanych przez Siremar działa konkurencja w postaci prywatnych podmiotów krajowych.
- (23) Wyspy Eolskie, na których zamieszkuje 12 000 stałych mieszkańców, z czego 9 000 na największej wyspie archipelagu – Lipari, obsługiwane są przez pięć połączeń realizowanych przez Siremar z portu Milazzo na Sycylii. Przewozy wykonywane są przez cały rok promami pasażersko-samochodowymi lub jednostkami szybkimi przeznaczonymi wyłącznie do przewozu osób. Konkurencję dla przewozów realizowanych przez Siremar stanowi podmiot krajowy obsługujący cztery z pięciu linii i eksploatujący promy pasażersko-samochodowe o niewielkich zdolnościach przewozowych oraz podmiot świadczący usługi konkurencyjne w segmencie połączeń szybkich, na trzech połączeniach poza sezonem i czterech w szczycie sezonu.

⁽¹⁰⁾ Połączenie porównywalne z linią Genua/Palermo, obsługiwana przez konkurencję, gdyż ze względu na niewielką odległość dzielącą porty w Palermo i Termini Imerese, istnieje możliwość traktowania ich zamiennie.

⁽¹¹⁾ Na 4 połączeniach rozkładowych obsługiwanych przez spółkę, ruch odbywa się średnio co godzinę, w godz. 6–22.

⁽¹²⁾ Na każdym z obsługiwanych szlaków, w godz. 6–22, promy odpływają średnio co godzinę, ze wszystkich portów.

- (24) Jeżeli chodzi o Egady, położone na półn-zach. od Sycylii, Siremar utrzymuje przez cały rok połączenia pomiędzy Sycylią a trzema wyspami archipelagu z portu w Trapani na Sycylii, realizowane przez flotę składającą się z jednego promu pasażersko-samochodowego oraz dwóch jednostek szybkich. Na przedmiotowym rynku działają dwa krajowe przedsiębiorstwa prywatne: pierwsze z nich oferuje usługi obejmujące wyłącznie przewóz towarów, natomiast drugie obsługuje połączenia szybkie.
- (25) Na pozostałych połączeniach obsługiwanych przez Siremar obejmujących połączenia z portów sycylijskich Palermo i Agrigento nie występuje konkurencja ze strony jakiegokolwiek podmiotu prywatnego. Spółka Siremar jest zatem jedynym przewoźnikiem, który zapewnia swobodę poruszania się mieszkańcom tych wysp.

Caremar

- (26) Caremar obsługuje sieć lokalnych połączeń morskich między, z jednej strony, portami położonymi w części kontynentalnej Zatoki Neapolitańskiej – Neapol, Sorrento i Pozzuoli – oraz Wyspami Partenopejskimi (Kapri, Ischia, Procida), a z drugiej strony, położonymi na kontynencie portami Formia i Anzio (Lacjum) oraz mniejszymi wyspami Ponza i Ventotene. Oferowane usługi zasadniczo wychodzą naprzeciw potrzebom lokalnej ludności w zakresie swobody przemieszczania się.
- (27) W rejonie Zatoki Neapolitańskiej, Caremar działa w warunkach konkurencji ze strony innych podmiotów krajowych obsługujących połączenia „Kapri/Neapol”, „Kapri/Sorrento”, „Ischia/Neapol” i „Procida/Neapol”.
- (28) Nie występuje żadna konkurencja dla Caremar w przypadku połączeń z wyspami Ponza i Ventotene, utrzymywanych przez spółkę przez cały rok i obsługiwanych przez promy pasażersko-samochodowe. Caremar podlega natomiast konkurencji ze strony jednego podmiotu prywatnego w segmencie przewozów szybkich na szlakach żeglugowych „Ponza/Formia” i „Ventotene/Formia”.
- (29) Również w przypadku sieci połączeń obsługiwanych przez Caremar można zastosować porównanie z siecią usług przewozowych okolicznych, ze względu na częstotliwość i rozkład, w szczególności w odniesieniu do połączeń w rejonie Zatoki Neapolitańskiej.

Pomoc wypłacona w związku z zobowiązaniami z tytułu świadczenia usług publicznych

Podstawy prawne

- (30) Ustawa nr 684 z dnia 20 grudnia 1974 r. w sprawie restrukturyzacji usług transportu morskiego o zasięgu krajowym (ustawa nr 684/1974) przewiduje w art. 8, że połączenia morskie z mniejszymi i większymi wyspami powinny spełniać wymogi związane z rozwojem społeczno-gospodarczym zainteresowanych regionów, a zwłaszcza południa Włoch (Mezzogiorno). Ustawa stanowi, że w tym celu podmioty, którym powierzono świadczenie takich usług, mogą uzyskać dofinansowanie, na mocy umów o świadczenie usług publicznych, zawieranych na okres dwudziestu lat.
- (31) Ustawa nr 160 z dnia 5 maja 1989 r., z przekształcenia, ze zmianami, dekretu z mocą ustawy nr 77 z dnia 4 marca 1989 r., w sprawie przepisów dotyczących transportu morskiego i koncesji na jego wykonywanie (ustawa nr 160/1989) stanowi w art. 9, że decyzje w sprawie obsługiwanych połączeń oraz koniecznych do zapewnienia częstotliwości połączeń będą podejmowane przez władze publiczne w oparciu o propozycję techniczną przedłożoną przez przedsiębiorstwa koncesjonariuszy, które w tym celu, zobowiązane są, w okresach pięcioletnich, do przedkładania planu dotyczącego świadczonych usług.
- (32) Ustawa nr 169 z dnia 19 maja 1975 r. w sprawie usług morskich pocztowych i handlowych o charakterze lokalnym (ustawa nr 169/1975) stanowi, że przedsiębiorstwa koncesjonariusze zapewnią, w ramach działalności dodatkowej, usługi w zakresie przewozu paczek i przesyłek listowych, jak również w zakresie handlu, o charakterze wyłącznie lokalnym.

- (33) Rozporządzenie Prezydenta Republiki nr 501 z dnia 1 czerwca 1979 r., stanowiące akt wykonawczy do ustawy nr 684 z dnia 20 grudnia 1974 r., zinterpretowanej i zmienionej ustawą nr 373 z dnia 23 czerwca 1977 r., w sprawie restrukturyzacji usług transportu morskiego o zasięgu krajowym (rozporządzenie nr 501/1979) określa różne składniki (przychody i koszty) uwzględniane dla celów obliczania kwoty dotacji wypłacanej przedsiębiorstwom koncesjonariuszom i przewiduje jednocześnie konieczność zatwierdzenia przez dekret ministerialny godzin wyjścia z portu i wejścia do portu dla każdego z połączeń obsługiwanych przez wspomniane wyżej przedsiębiorstwa. Odnośnie jednostek pływających, rozporządzenie Prezydenta Republiki nakłada na przedsiębiorstwa koncesjonariuszy obowiązek eksploataowania jednostek własnych, nie starszych niż 18 lat, z wyjątkiem odstępstw zatwierdzonych przez ministerstwo. Takie zobowiązanie, wymuszające na przedsiębiorstwach koncesjonariuszach konieczność okresowego odnawiania floty, stanowi zobowiązanie szczególne tychże przedsiębiorstw żeglugowych. Ponadto eksploatowane jednostki pływające powinny zostać indywidualnie przypisane do poszczególnych połączeń objętych usługami publicznymi. Artykuł 40 nadaje ministrowi właściwemu do spraw marynarki handlowej prawo do nakazania świadczenia, poza usługami zwykłymi, usług dodatkowych, mających na celu zaspokojenie potrzeb nadzwyczajnych związanych z interesem publicznym lub potrzebami przewozowymi.
- (34) Ustawa nr 856 z dnia 5 grudnia 1986 r. (ustawa nr 856/1986) w sprawie zasad restrukturyzacji floty publicznej (grupa Finmare) i ustaleń interwencyjnych dla floty prywatnej stanowi, że stawki opłat ustanawiane są w drodze dekretu ministra na wniosek przedsiębiorstw koncesjonariuszy. Takie stawki wprowadzają rozróżnienie pomiędzy pasażerami zwykłymi, a stałymi mieszkańcami i pracownikami migrującymi, korzystającymi ze stawek ulgowych.

Umowy o świadczenie usług publicznych

- (35) W lipcu 1991 r., państwo włoskie, jako jedna strona, oraz każde z przedsiębiorstw regionalnych należących do Grupy Tirrenia, w charakterze drugiej strony, zawarły pięć jednakowych umów. Zgodnie z postanowieniami art. 2, umowy weszły w życie z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 1989 r. i zostały zawarte na okres dwudziestu lat do dnia 31 grudnia 2008 r. Niemniej jednak, umowy przewidują zastosowanie postanowień doraźnych dla ustanowienia zasad współpracy gospodarczej na lata 1989, 1990 i 1991, niestanowiących przedmiotu niniejszej decyzji.
- (36) Zgodnie z postanowieniami art. 3 ww. umów, wysokość rocznej dotacji ustalana jest na podstawie wniosku przedłożonego przez przedsiębiorstwo w lutym, w każdym okresie obrachunkowym. Wniosek jest następnie przedmiotem konsultacji na szczeblu interministerialnym, po czym jest on zatwierdzany, w maju, w drodze dekretu ministerialnego. Roczna dotacja ma na celu umożliwienie przedsiębiorstwu pokrycia strat wynikających z ujemnego salda kosztów i przychodów operacyjnych. W art. 5 przedstawione zostały w sposób analityczny parametry gospodarcze służące kalkulacji poszczególnych składników kosztu branych pod uwagę, zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Republiki nr 501/79, przy określaniu wysokości dotacji.

Plany pięcioletnie

- (37) Zgodnie z art. 1 ww. umów o świadczenie usług publicznych, plany pięcioletnie powinny określać połączenia i porty, które będą stanowiły przedmiot obsługi, rodzaj oraz zdolność przewozową jednostek pływających przeznaczonych do obsługi przedmiotowych połączeń morskich, częstotliwości przewozów oraz obowiązujące stawki opłat, z uwzględnieniem stawek ulgowych, w szczególności dla stałych mieszkańców regionów wyspiarskich.
- (38) Pierwszy plan pięcioletni (okres 1990–1994 r.) został zatwierdzony w drodze dekretu ministerialnego z dnia 29 maja 1990 r., i wszedł w życie z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 1990 r. Drugi plan, obejmujący okres 1995–1999, zatwierdzony w drodze dekretu ministerialnego z dnia 14 maja 1996 r., zasadniczo nie wprowadzał żadnych zmian w kwestiach obsługiwanych połączeń i ich częstotliwości.
- (39) Trzeci plan (lata 2000–2004), przedstawiony przez władze włoskie we wrześniu 1999 r. nie został dotychczas zatwierdzony. W oczekiwaniu na przyjęcie wspomnianego planu, na mocy dekretu z dnia 8 marca 2000 r. przedsiębiorstwa należące do Grupy Tirrenia zostały zobowiązane do utrzymania usług, o których mowa w art. 9 ustawy nr 160/89, wykorzystując do tego celu jednostki pływające, którymi dysponowały spółki według stanu na dzień 31 grudnia 1999 r.

Roczna dotacja wyrównawcza

- (40) Zgodnie z umową, roczna dotacja wyrównawcza będzie wypłacana w sposób następujący: pierwsza wypłata, w formie zaliczki, w marcu każdego roku, w wysokości 70 % pomocy wypłaconej w roku poprzednim. Druga wypłata, realizowana w czerwcu, w wysokości 20 % kwoty dotacji. Ewentualne wyrównanie, na koniec roku, odpowiadać będzie różnicy pomiędzy wypłaconymi kwotami a ujemnym bilansem kosztów i przychodów operacyjnych w bieżącym roku. W przypadku otrzymania sumy, która przekraczałaby koszt netto świadczonych usług (przychody minus straty), spółka zobowiązana jest do zwrotu różnicy w terminie piętnastu dni od daty zatwierdzenia sprawozdania finansowego.
- (41) Dotacja roczna odpowiada wysokości skumulowanego deficytu netto odnotowanego na świadczonych usługach objętych planem pięcioletnim, powiększonego o kwotę zmienną odpowiadającą wysokości zwrotu z zainwestowanego kapitału. Wysokość deficytu netto stanowi różnicę pomiędzy stratami skumulowanymi, zasadniczo w okresie zimowym, a uzyskanymi przychodami, zasadniczo, w okresie letnim.
- (42) Jeżeli chodzi o stopę zwrotu z zainwestowanego kapitału, z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że wartość tego wskaźnika wahała się w zależności od rozpatrywanego okresu – od 12,5 % w 1992 r. do 5,1 % w 2000 r. – zgodnie z poziomem stóp rynkowych obowiązujących w tym okresie.
- (43) Wysokość dotacji wypłaconych przedsiębiorstwom regionalnym należącym do Grupy Tirrenia na mocy umowy o świadczenie usług publicznych z 1991 r. kształtowała się w sposób następujący⁽¹³⁾:

ADRIATICA

(w mln ITL)

ROK	(A) KOSZTY OPERACYJNE	(B) PRZYCHODY OPERACYJNE	(C) DEFICYT NETTO (skumulowane straty minus skumulowane przychody) (A - B)	ZWROT Z ZAINWESTOWANEGO KAPITAŁU	KWOTA ROCZNEJ DOTACJI
1992	-127 018	64 772	-62 772	8 258	70 504
1993	-124 191	79 716	-44 475	10 615	55 090
1994	-158 533	80 324	-78 209	7 819	86 028
1995	-166 334	95 114	-71 220	9 304	80 524
1996	-170 095	95 422	-74 673	7 935	82 608
1997	-174 331	94 995	-79 336	5 788	85 124
1998	-175 809	114 210	-61 599	5 271	66 870
1999	-151 109	126 403	-24 706	3 646	28 352
2000	-137 255	109 786	-27 469	4 377	31 846
2001	-183 820	155 616	-28 204	6 147	34 351

Znaczne wahania kwoty rocznych dotacji (ostatnia kolumna) wynikają z fluktuacji kosztów operacyjnych netto (kolumna c) związanych z obsługą połączeń międzynarodowych z Albanią, Jugosławią i Chorwacją, na przemian obsługiwanych i zawieszanych, w zależności od sytuacji politycznej na Bałkanach. Koszty operacyjne netto oraz zapotrzebowanie na dotację w przypadku połączeń kabotażowych w rejonie północnego Adriatyku i z archipelagiem Wysp Tremiti charakteryzują się natomiast stabilnością za okres od 1992 do 2001 r. Ponadto, zawieszenie połączeń z Grecją, począwszy od końca 1999 r. wpłynęło na znaczne obniżenie kosztów operacyjnych, a w konsekwencji, obniżenie wysokości dotacji wyrównawczej.

⁽¹³⁾ Dane pochodzą z opracowania przygotowanego przez Price Waterhouse Coopers „Ocena kryteriów sporządzania rachunku wyników na potrzeby wewnętrzne w podziale na połączenia, z uwzględnieniem czynnika sezonowości, dotyczących okresów obrachunkowych 1992–1999”, uzupełnionego przez władze włoskie danymi dotyczącymi lat 2000 i 2001. Opracowanie odtwarza zapisy księgowe na poziomie analitycznym prowadzone przez spółki należące do Grupy Tirrenia i przedstawia kalkulację kosztów i przychodów operacyjnych dla każdego połączenia.

SAREMAR

(w mln ITL)

ROK	(A) KOSZTY OPERACYJNE	(B) PRZYCHODY OPERACYJNE	(C) DEFICYT NETTO (skumulowane straty minus skumulowane przychody) (A - B)	ZWROT Z ZAINWESTOWANEGO KAPITAŁU	KWOTA ROCZNEJ DOTACJI
1992	- 33 519,0	7 464,0	- 26 055,0	1 342,0	27 397,0
1993	- 35 938,0	8 365,0	- 27 573,0	2 641,0	30 214,0
1994	- 35 295,2	9 383,8	- 25 911,4	1 606,2	27 517,6
1995	- 34 605,7	11 396,6	- 23 209,1	1 781,6	24 990,7
1996	- 34 972,8	11 533,5	- 23 439,3	1 560,4	24 999,7
1997	- 36 653,4	11 746,7	- 24 906,7	1 172,8	26 079,5
1998	- 39 602,0	11 744,0	- 27 858,0	973,0	28 831,0
1999	- 40 218,8	12 425,6	- 27 793,2	738,8	28 532,0
2000	- 36 300,0	12 652,0	- 23 648,0	828,0	24 476,0
2001	- 31 105,6	12 487,0	- 17 649,5	1 094,9	18 725,1

Relatywnie stabilny poziom rocznej dotacji (ostatnia kolumna) stanowi odzwierciedlenie charakterystyki rynku, na którym działa Saremar, tzn. rynku lokalnego nastawionego na zapewnienie swobody poruszania się społecznościom zamieszkującym wyspy. W rzeczywistości, usługi oferowane przez przedsiębiorstwo zasadniczo nie uległy żadnym zmianom – pod względem częstotliwości i rozkładu – od momentu wejścia w życie umowy o świadczenie usług publicznych⁽¹⁴⁾ i pozostają praktycznie niezmiennione, niezależnie od sezonu.

TOREMAR

(w mln ITL)

ROK	(A) KOSZTY OPERACYJNE	(B) PRZYCHODY OPERACYJNE	(C) DEFICYT NETTO (skumulowane straty minus skumulowane przychody) (A - B)	ZWROT Z ZAINWESTOWANEGO KAPITAŁU	KWOTA ROCZNEJ DOTACJI
1992	- 43 511,0	27 406,0	- 16 105,0	1 367,0	17 472,0
1993	- 44 907,0	30 750,0	- 14 157,0	2 145,0	16 302,0
1994	- 47 696,6	32 759,0	- 14 937,0	1 312,1	16 249,1
1995	- 47 900,0	32 000,0	- 15 900,0	1 400,0	17 300,0
1996	- 50 516,1	32 483,3	- 18 032,8	1 285,0	19 317,8
1997	- 48 900,0	31 200,0	- 17 700,0	900,0	18 600,0
1998	- 50 801,0	29 996,0	- 20 805,0	718,0	21 523,0
1999	- 47 840,1	32 362,0	- 15 478,1	588,1	16 066,2
2000	- 45 675,0	34 577,0	- 11 098,0	1 993,0	13 091,0
2001	- 44 903,1	35 573,5	- 9 329,6	3 033,5	12 363,2

⁽¹⁴⁾ W 1992 r., przedsiębiorstwo Saremar wykonało ogółem 18 000 kursów na 4 obsługiwanych przez siebie połączeniach. W 2000 r. liczba ta wyniosła ok. 20 000.

Zasadniczo lokalny charakter rynku, na którym działa Toremar stanowi wyjaśnienie relatywnie stabilnego trendu, jaki wykazuje w czasie, wysokość rocznej dotacji (ostatnia kolumna). Usługi oferowane przez przedsiębiorstwo publiczne w 2000 r. nie różnią się – pod względem częstotliwości i rozkładu – od usług oferowanych w 1992 r.⁽¹⁵⁾ i charakteryzują się stałością przez cały rok, niezależnie od sezonowych wahań popytu.

SIREMAR

(w mln ITL)

ROK	(A) KOSZTY OPERACYJNE	(B) PRZYCHODY OPERACYJNE	(C) DEFICYT NETTO (skumulowane straty minus skumulowane przychody) (A - B)	ZWROT Z ZAINWESTOWANEGO KAPITAŁU	KWOTA ROCZNEJ DOTACJI
1992	-79 543,0	26 903,0	-52 640,0	2 874,0	55 514,0
1993	-75 845,0	30 444,0	-45 401,0	5 334,0	50 735,0
1994	-78 549,7	32 845,7	-45 704,0	3 336,0	49 040,0
1995	-80 947,5	33 847,0	-47 100,5	4 363,7	51 464,2
1996	-85 934,6	32 724,0	-53 210,6	3 888,4	57 099,0
1997	-97 536,9	35 203,2	-62 333,4	3 155,1	65 488,5
1998	-106 563,1	37 244,8	-69 318,3	2 599,3	71 917,6
1999	-110 611,1	40 274,2	-70 336,9	2 211,2	72 548,1
2000	-102 881,0	43 335,0	-59 546,0	3 940,0	63 486,0
2001	-106 490,0	47 314,4	-59 175,6	4 249,9	63 425,5

Cechy charakterystyczne usług oferowanych przez Siremar zostały już wymienione przy okazji charakterystyki spółek Saremar i Toremar: oferta stabilna od momentu wejścia w życie umowy o świadczenie usług publicznych⁽¹⁶⁾ i mało wrażliwa na wahania sezonowe.

Wysoki poziom kosztów operacyjnych wykazywany przez przedsiębiorstwo, który pociąga za sobą znaczne kwoty rocznej dotacji, wynika w szczególności z liczby obsługiwanych połączeń (18 połączeń rozkładowych) mających na celu zapewnienie możliwości swobodnego poruszania się mieszkańcom 14 wysp okalających Sycylię. Tak duża liczba połączeń rozkładowych wiąże się z większymi kosztami operacyjnymi (personel, paliwo, konserwacja itp.) w celu utrzymania dużej liczby rejsów obsługiwanych w ciągu roku przez spółkę⁽¹⁷⁾.

CAREMAR

(w mln ITL)

ROK	(A) KOSZTY OPERACYJNE	(B) PRZYCHODY OPERACYJNE	(C) DEFICYT NETTO (skumulowane straty minus skumulowane przychody) (A - B)	ZWROT Z ZAINWESTOWANEGO KAPITAŁU	KWOTA ROCZNEJ DOTACJI
1992	-59 987,0	20 543,0	-39 444,0	26,0	39 470,0
1993	-63 737,0	22 810,0	-40 927,0	1 538,0	42 465,0
1994	-69 365,7	25 470,0	-43 894,8	1 690,0	45 584,8
1995	-71 389,6	24 519,9	-46 869,7	2 173,2	49 042,9
1996	-71 404,3	26 613,7	-44 790,6	1 867,4	46 658,0
1997	-73 752,0	30 420,0	-43 332,0	1 516,9	44 848,9
1998	-77 143,0	31 920,0	-45 223,0	1 287,0	46 510,0
1999	-74 172,0	30 896,5	-43 275,5	986,6	44 262,3
2000	-70 114,0	32 594,0	-37 520,0	2 291,0	39 818,0
2001	-68 316,8	33 377,9	-34 938,9	3 366,5	38 305,4

⁽¹⁵⁾ W 1992 r., przedsiębiorstwo zrealizowało 8 300 kursów w ramach całej sieci obsługiwanych przez siebie połączeń. W 2000 r. liczba ta wyniosła 9 097.

⁽¹⁶⁾ W 2000 r., ogólna liczba kursów wykonanych przez Siremar na wszystkich połączeniach wyniosła 11 910 w porównaniu do 11 919 w 1992 r.

⁽¹⁷⁾ W 2000 przedsiębiorstwo wykonało 11 900 kursów w ramach 18 połączeń rozkładowych (11 700 w 1992 r.).

Stabilność poziomu rocznej dotacji wynika z charakterystyki sieci usług oferowanych przez Caremar, które nie uległy zasadniczym zmianom od momentu wejścia w życie umowy z państwem⁽¹⁸⁾.

Znaczne koszty operacyjne wykazywane przez przedsiębiorstwo, których odzwierciedleniem jest wysokość rocznej dotacji, wynikają z liczby obsługiwanych połączeń (11) oraz z częstotliwości połączeń.

Inwestycje przewidziane w planie pięcioletnim oraz w planie przemysłowym

- (44) Poza połączeniami, na których wymagane jest utrzymanie połączenia i częstotliwość tych połączeń, plany pięcioletnie regulują również kwestię inwestycji, które przedsiębiorstwa koncesjonariusze zamierzają zrealizować w objętym planem okresie w celu zapewnienia utrzymania obsługi przedmiotowych połączeń. Na etapie postępowania wyjaśniającego, Komisja starała się w szczególności uzyskać potwierdzone informacje dotyczące metod księgowania, dla celów określenia kwoty rocznej dotacji, kosztów zakupu i amortyzacji statków.
- (45) Jednocześnie, Komisja zamierzała sprawdzić, czy dodatkowe inwestycje na rzecz przedsiębiorstw należących do grupy, przewidziane w planie przemysłowym przyjętym w marcu 1999 r. przez Tirrenia na lata 1999–2002 r., nie zakładały częściowego udziału dofinansowania. Podstawowe założenia planu to:
- umożliwienie spółkom należącym do grupy dostosowania się do zmienionych warunków na włoskim rynku połączeń kabotażowych w następstwie jego liberalizacji (1 stycznia 1999 r.); przygotowanie się do upływu ważności, w 2008, umów zawartych z państwem;
 - ograniczenie kosztów usług świadczonych w ramach ww. umów;
 - wspieranie rozwoju grupy i lepsze wykorzystanie dostępnych zasobów;
 - przygotowanie warunków dla prywatyzacji przedsiębiorstw należących do grupy.
- (46) Plan przemysłowy przewiduje w szczególności realizację inwestycji niezbędnych z punktu widzenia świadczenia usług przewidzianych w umowach, obejmujących wycofywanie z użytkowania przestarzałych statków, przemieszczenie innych jednostek pływających w obrębie grupy oraz nowe inwestycje na łączną kwotę 700 miliardów ITL.

Preferencyjne zasady opodatkowania

- (47) Dekret z mocą ustawy nr 504 z dnia 26 października 1995 r. ustanawia preferencyjny system opodatkowania dla olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo w żegludze. Zgodnie z art. 63, ust. 3, ww. dekretu, zmniejszenie podatku akcyzowego stosuje się do smarów wykorzystywanych na pokładzie.
- (48) W decyzji o wszczęciu procedury dochodzeniowej Komisja wyraziła pewne obawy w związku z zasadami stosowania tego udogodnienia podatkowego, w przypadku statków przebywających w portach włoskich w celach remontowo-konserwacyjnych. Komisja zamierzała ustalić, czy wspomniany wyżej przepis nie pociągał za sobą skutków dyskryminujących w stosunku do innych przedsiębiorstw żeglugowych, których statki znalazły się w podobnej sytuacji.

⁽¹⁸⁾ W 2000 r. 2000 przedsiębiorstwo wykonało 12 872 kursów w ramach 12 połączeń rozkładowych (15 650 w 1992 r.).

III. UWAGI ZGŁOSZONE PRZEZ ZAINTERESOWANE PODMIOTY

Uwagi przedsiębiorstw należących do Grupy Tirrenia

- (49) W piśmie z dnia 22 listopada 1999 r., przedsiębiorstwa należące do Grupy Tirrenia przedstawiły swoje uwagi dotyczące decyzji o wszczęciu procedury dochodzeniowej. Przedsiębiorstwa przede wszystkim podważają zasadność zakwalifikowania dotacji wypłaconych na mocy umów zawartych z państwem jako „nowej pomocy” i, w konsekwencji, zasadność decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzeniowej w tej sprawie. Zainteresowane podmioty utrzymują, w szczególności, że Komisja od dłuższego czasu znajdowała się w posiadaniu informacji o istnieniu systemu dofinansowania usług publicznych i nigdy nie zgłosiła w tej kwestii jakichkolwiek zastrzeżeń. Ponadto – jak utrzymują zainteresowane strony – kwota rocznych dotacji wypłaconych przedsiębiorstwom publicznym była sumą konieczną i współmierną w stosunku do potrzeb pokrycia dodatkowego kosztu netto wynikającego z tytułu obowiązku świadczenia usług publicznych. Na zakończenie Tirrenia dodaje, że w stosunku do innych podmiotów działających na rynku, taka dotacja nie stanowi przeszkody dla rozwoju konkurencji.
- (50) W tym samym czasie, Tirrenia di Navigazione i przedsiębiorstwa regionalne należące do Grupy Tirrenia zaskarżyły decyzję Komisji o wszczęciu procedury dochodzeniowej, składając odwołanie, zgodnie z art. 230, akapit 4 Traktatu⁽¹⁹⁾, do Sądu Pierwszej Instancji.

Uwagi podmiotów prywatnych

- (51) Na ręce Komisji wpłynęły uwagi od różnych podmiotów prywatnych, stanowiących konkurencję na niektórych połączeniach obsługiwanych przez spółki Caremar, Saremar i Toremar. Uwagi te można podsumować w sposób następujący:
- przedsiębiorstwa należące do Grupy Tirrenia miałyby, na połączeniach, gdzie koncentruje się konkurencja podmiotów prywatnych, uprawiać agresywną politykę handlową charakteryzującą się stosowaniem stawek dumpingowych systemów rabatowych oraz odroczonej terminowości, których nie można tłumaczyć brakiem pomocy publicznej,
 - zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych nie są przejrzyste, przyznane spółkom należącym do Grupy Tirrenia uprawnienia do wprowadzania zmian w zakresie nałożonych na nie zobowiązań, ze szczególnym uwzględnieniem szlaków żeglugowych, które mają być obsługiwane oraz częstotliwości i rozkładu połączeń, które mają być przestrzegane, jest sprzeczne z samą naturą zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych,
 - biorąc pod uwagę usługi oferowane przez podmioty prywatne na niektórych połączeniach obsługiwanych przez przedsiębiorstwa należące do Grupy Tirrenia, potrzeba świadczenia usług publicznych wydaje się bardzo łatwa do zakwestionowania,
 - systemy finansowania inwestycji przeprowadzonych od 1995 r. lub inwestycji przewidzianych w planie przemysłowym, zakładają częściowy udział dofinansowania, w szczególności, w odniesieniu do dwóch jednostek pływających nabytych w 1996 r. od Viamare oraz, w sensie bardziej ogólnym, do korzystniejszych warunków dostępu do kredytu bankowego oferowanych spółkom należącym do Grupy Tirrenia,
 - przedsiębiorstwa należące do Grupy Tirrenia korzystają z preferencyjnych zasad opodatkowania w odniesieniu do olejów mineralnych zużywanych przez ich statki, unieruchomione na czas konserwacji w portach włoskich.

IV. UWAGI WŁADZ WŁOSKICH

Dotacje wypłacone w związku z zobowiązaniami z tytułu świadczenia usług publicznych

- (52) W piśmie z dnia 29 września 1999 r., władze włoskie przekazały swoje uwagi w związku z decyzją o wszczęciu procedury dochodzeniowej. W ich ocenie, rozporządzenie Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczące stosowania zasady swobodnego świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie Państw Członkowskich (kabotaż morski)⁽²⁰⁾, w art. 4 stwarza możliwość, aby umowy zawarte z każdą ze spółek należących do Grupy Tirrenia pozostawały w mocy, aż do daty ich wygaśnięcia, tj. do końca 2008 r. W konsekwencji, nie można zakwestionować, poprzez decyzję o wszczęciu procedury dochodzeniowej, systemu zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych wynikającego z tych umów.

⁽¹⁹⁾ Patrz: przypis 4.

⁽²⁰⁾ Dz.U. L 364 z 12.12.1992, str. 7.

- (53) Ponadto, władze włoskie podważają fakt, że pomoc, stanowiąca przedmiot decyzji Komisji stanowi „nową” pomoc w rozumieniu art. 88, ust. 3 Traktatu, oraz, że mogła mieć ona, w okresie przed liberalizacją włoskiego rynku kabotażowego (1 stycznia 1999 r.), wpływ na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.
- (54) Poza tymi uwagami o charakterze ogólnym, władze włoskie podkreślają, że obecność podmiotów prywatnych na połączeniach obsługiwanych przez przedsiębiorstwa należące do Grupy Tirrenia jest często zjawiskiem stosunkowo niedawnym i mającym charakter częściowy, z uwagi na fakt jej ograniczenia do niewielkiej liczby szlaków żeglugowych i koncentracji usług w sezonie letnim. Ponadto, metoda obliczania rocznej dotacji, polegająca na odjęciu od strat skumulowanych w okresie zimowym przychodów zrealizowanych w okresie letnim, pozwala na ograniczenie kwoty dotacji do koniecznego minimum.

W związku z powyższym, w opinii władz włoskich, dotacja jest konieczna i współmierna w stosunku do zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, których określenie leży w gestii Państwa Członkowskiego.

W odniesieniu do naruszenia przepisów dotyczących konkurencji przez Adriatica w związku z obsługą połączeń między Włochami a Grecją, władze włoskie podkreślają, że decyzja Komisji w tej sprawie nie ma charakteru ostatecznego, obydwa postępowania są prowadzone niezależnie, pomoc nie została wypłacona w celu finansowania działań naruszających zasady wolnej konkurencji, uznanie takiej pomocy za niezgodną ze wspólnym rynkiem byłoby równoznaczne z nałożeniem nowej kary, a ewentualna windykacja pomocy zachwiałaby równowagę spółki Adriatica i zagroziłaby procesowi prywatyzacji.

Inwestycje przewidziane w planie przemysłowym

- (55) Władze włoskie zwracają uwagę, że inwestycje przewidziane w planie przemysłowym mają na celu obniżenie kosztów świadczenia usług, przy jednoczesnym zachowaniu wysokiego poziomu ich jakości. Ponadto, zdaniem tych samych władz, metody finansowania planowanych inwestycji nie zakładają żadnego udziału dofinansowania, z uwagi na fakt, że źródłem finansowania będą, częściowo, środki własne tych spółek, i po części, pożyczki bankowe udzielone na normalnych warunkach rynkowych.

Preferencyjne zasady opodatkowania

- (56) Władze włoskie sprecyzowały ramy prawne regulujące system opodatkowania olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo dla celów prowadzenia żeglugi. Z informacji przekazanych Komisji wynika, że na mocy decyzji ogólnego stosowania z dnia 2 marca 1996 r., zgodnie z dekretem z mocą ustawy nr 504/1995, preferencyjne zasady opodatkowania przewidziane w tym zarządzeniu zostały rozszerzone na paliwo i smary wykorzystywane przez całą flotę unieruchomioną w porcie dla celów remontowo-konserwacyjnych.
- (57) Jednocześnie, Włochy złożyły do Trybunału Sprawiedliwości do dzisiaj nierozpatrzone odwołanie od decyzji o wszczęciu procedury dochodzeniowej, w części, w której nakazuje ona zawieszenie wypłat pomocy⁽²¹⁾.

V. OCENA POMOCY

Dotacje wypłacone w związku ze zobowiązaniami z tytułu świadczenia usług publicznych

Istnienie środków pomocy

- (58) Zgodnie z art. 87, ust. 1 Traktatu, wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

⁽²¹⁾ Patrz: przypis 3.

- (59) Nie ulega wątpliwości, że przedmiotowa dotacja została przyznana przez Państwo i przy użyciu zasobów państwowych. Jeżeli chodzi o pojęcie korzyści, stanowi ono przedmiot interpretacji Trybunału Sprawiedliwości przytoczonej w wyroku z dnia 24 lipca 2003 r., w sprawie Altmark Trans⁽²²⁾. Zgodnie z tą wykładnią, interwencja państwa, która niesie ze sobą bezpośrednie dofinansowanie stanowiące odszkodowanie z tytułu wypełniania przez podmioty z niej korzystające zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, nie wchodzi w zakres zastosowania art. 87, ust. 1 Traktatu, o ile takie podmioty nie czerpią z tego tytułu korzyści finansowych, a zatem takie wsparcie nie powoduje uprzywilejowania takich podmiotów względem przedsiębiorstw konkurencyjnych.

Zgodnie z wykładnią Trybunału, aby w danym przypadku takie odszkodowanie nie zostało zakwalifikowane jako pomoc Państwa, muszą zostać spełnione następujące cztery warunki:

- przedsiębiorstwo korzystające ze wsparcia finansowego powinno być rzeczywiście obciążone wykonaniem zobowiązań w zakresie służby publicznej i zobowiązania te powinny być wyraźnie określone. W przypadku odszkodowań wypłaconych przedsiębiorstwom należącym do Grupy Tirrenia, Komisja stwierdza, że zobowiązania do świadczenia usług użyteczności publicznej nałożone na te podmioty wynikają jednocześnie z umów zawartych w lipcu 1991 r. z państwem włoskim, obowiązujących ram prawnych (por. pkt od 30 do 34) i planów pięcioletnich (por. pkt 37, 38 i 39). Kwestia, rzeczywistego zapotrzebowania na świadczenie usług użyteczności publicznej⁽²³⁾ została omówiona w pkt. od 84 do 122,
 - parametry, na podstawie których obliczona jest odszkodowanie, muszą być wcześniej ustalone w sposób obiektywny i przejrzysty, tak aby odszkodowanie nie powodowało dodatkowej korzyści ekonomicznej, która powodowałaby uprzywilejowanie podmiotów zeń korzystających kosztem przedsiębiorstw konkurencyjnych. W rozpatrywanym przypadku, Komisja stwierdza, że art. 5 umów opisuje w sposób szczegółowy parametry ekonomiczne stanowiące podstawę obliczania poszczególnych składników kosztu, uwzględnianych przy obliczaniu wysokości odszkodowania, zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Republiki nr 501/79,
 - odszkodowanie nie przekracza kwoty niezbędnej do pokrycia całych lub części kosztów poniesionych celem wykonania zobowiązań z tytułu świadczenia usług użyteczności publicznej, przy uwzględnieniu wpływów oraz racjonalnego zysku z tytułu wypełniania tych zobowiązań. Ta kwestia została omówiona w pkt. od 123 do 148,
 - jeżeli wybór przedsiębiorstwa, w danym przypadku, nie został wykonany w ramach procedury udzielania zamówień publicznych umożliwiającej wskazanie podmiotu, który byłby w stanie świadczyć takie usługi użyteczności publicznej po najniższych kosztach, poziom odszkodowania powinien zostać określony na podstawie analizy kosztów, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i wyposażone w odpowiednie środki transportu, umożliwiające świadczenie żądanych usług publicznych, poniosłoby na wykonanie takich zobowiązań, przy uwzględnieniu wpływów stąd wynikających oraz racjonalnego zysku osiąganego przy realizacji tych zobowiązań. W związku z powyższym, należy stwierdzić, że przedsiębiorstwa należące do Grupy Tirrenia nie zostały wybrane zgodnie z procedurą udzielania zamówień publicznych. Komisja stwierdza ponadto, że ani właściwe przepisy ani umowy nie zawierają warunków, które zapewniłyby, że odszkodowanie nie przekracza kosztów, jakie poniosłoby średnie przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone. Również informacje przekazane przez władze włoskie oraz zainteresowane przedsiębiorstwa nie pozwalają na ustalenie, czy taki warunek został spełniony.
- (60) W świetle powyższych ustaleń oraz ustaleń przedstawionych w dalszej części niniejszej Decyzji, dotyczących rzeczywistego zapotrzebowania na świadczenie usług użyteczności publicznej, Komisja utrzymuje, że roczna dotacja wyrównawcza przyznana przedsiębiorstwom regionalnym na mocy umów z 1991 r., prowadzi do uprzywilejowania takich przedsiębiorstw w stosunku do przedsiębiorstw konkurencyjnych, które świadczą lub mogłyby świadczyć podobne usługi na przedmiotowym rynku.
- (61) Jeżeli chodzi o skutki dla handlu wewnątrzspółnotowego oraz o zakłócenia konkurencji, są one wyraźne w przypadku transportu między Państwami Członkowskimi, lub między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi, zliberalizowanego przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 4055/86 z dnia 22 grudnia 1986 r., stosujące zasadę swobody świadczenia usług do transportu morskiego między Państwami Członkowskimi i między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi⁽²⁴⁾.

⁽²²⁾ Sprawa C-280/00, dotychczas niepublikowana.

⁽²³⁾ Wyrok w sprawie C-205/1999 *Analir i inni*, (Zb.Orz. 2001, str. I-1271).

⁽²⁴⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1986, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3573/90 (Dz.U. 353 z 17.12.1990, str. 16).

- (62) Z uwagi na fakt, że przedmiotowe usługi dotyczą kabotażu, Trybunał zwrócił uwagę⁽²⁵⁾, iż nie można wykluczyć, że dotacja publiczna przyznana przedsiębiorstwu działającemu wyłącznie na lokalnych i regionalnych rynkach transportowych, a nie międzynarodowych, może mieć jednak wpływ na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.
- (63) W rzeczywistości, gdy Państwo Członkowskie przyznaje dotację publiczną przedsiębiorstwu, zakres usług transportowych świadczonych przez takie przedsiębiorstwo może zostać podtrzymany lub zwiększony, co zmniejsza odpowiednio możliwości oferowania usług transportowych na rynku takiego Państwa Członkowskiego przez przedsiębiorstwa mające siedziby w innych Państwach Członkowskich⁽²⁶⁾.
- (64) Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, w przypadku pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja nie jest zobowiązana do wykazania rzeczywistych skutków takiej pomocy dla konkurencji i wymiany handlowej między Państwami Członkowskimi. Taki obowiązek bowiem powodowałby, że Państwa Członkowskie wypłacające pomoc, naruszając obowiązek notyfikacji, o którym mowa w art. 88, ust. 3 Traktatu WE znalazłyby się w pozycji uprzywilejowanej w stosunku do tych państw, które dokonały zgłoszenia planów pomocy⁽²⁷⁾.
- (65) Fakt, że do dnia 1 stycznia 1999 r., wykonywanie kabotażu w rejonie Morza Śródziemnego zostało czasowo wyłączone z zakresu obowiązywania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 dotyczącego stosowania zasady swobodnego świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie Państw Członkowskich (kabotaż morski), nie pozwala wykluczyć z góry, że dotacje wypłacone przedsiębiorstwom regionalnym obsługującym połączenia kabotażowe z wyspami rejonu Morza Śródziemnego na mocy umowy, nie miały wpływu na wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi i nie wpłynęły na zakłócenia konkurencji.
- (66) W każdym razie, zakładając nawet, że pomoc wypłacana przedsiębiorstwom, które wykonywały wyłącznie kabotaż mogła nie mieć wpływu na wymianę handlową i nie przyczyniała się do zakłócenia konkurencji przed datą 1 stycznia 1999 r., sytuacja ta uległa zmianie po tej dacie, gdyż rozporządzenie nr 3577/92 wprowadziło swobodę świadczenia usług kabotażowych dla wszystkich armatorów Wspólnoty.
- (67) W świetle kryteriów przedstawionych w pkt od 58 do 66, należy przeprowadzić analizę przedsiębiorstw regionalnych, ze względu na rynki, na których prowadzą swoją działalność.
- W odniesieniu do spółki *Adriatica*, Komisja przypomina, że działalność prowadzona przez przedsiębiorstwo, na mocy umowy, obejmuje nie tylko usługi kabotażowe, ale również obsługę połączeń międzynarodowych, na których musi lub musiało ono liczyć się, od momentu wejścia umowy w życie, z istnieniem konkurencji ze strony innych podmiotów mających siedziby w Państwach Członkowskich. Komisja stwierdza również w takim kontekście, istnienie ryzyka zbiegu dotacji na usługi kabotażowe i usługi transportu międzynarodowego świadczone przez *Adriatica*, w szczególności ze względu na fakt nieprowadzenia oddzielnych ksiąg rachunkowych dla każdej z wymienionych kategorii usług. W takich okolicznościach dotacje wypłacone spółce *Adriatica* na mocy umowy mogły wpłynąć na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi i zakłócenia w konkurencji.
 - W odniesieniu do czterech przedsiębiorstw regionalnych, Komisja stwierdza, że jedynie spółka *Saremar* obsługuje połączenie międzynarodowe między Sycylią a Korsyką, prowadząc działalność konkurencyjną wobec włoskiego przedsiębiorstwa prywatnego. Fakt, że połączenie to było otwarte dla potencjalnej konkurencji ze strony podmiotów mających siedziby w innych Państwach Członkowskich w momencie wejścia w życie umowy o świadczenie usług publicznych, prowadzi do konkluzji, że roczna dotacja wypłacana spółce *Saremar* w celu pokrycia deficytu operacyjnego netto mogła wpływać, w szczególności w związku z nieprowadzeniem oddzielnych ksiąg dla różnych kategorii świadczonych usług, na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi i prowadzić do zakłócenia konkurencji.

⁽²⁵⁾ Wyrok w sprawie *Altmark Trans*, pkt 77–82, patrz: przypis 22.

⁽²⁶⁾ Odnosnie tej kwestii patrz: wyrok w sprawie 102/87, *Francja przeciwko Komisji*, Zb.Orz. 1988, str. 4067, pkt 19; wyrok w sprawie C-305/89 *Włochy przeciwko Komisji*, Zb.Orz. 1991, str. I-1603, pkt 26, i wyrok w sprawie C-278/92, C-279/92 i C-280/92 *Hiszpania przeciwko Komisji*, Zb.Orz. 1994, str. I-4103, pkt 40; cytowany wyrok w sprawie *Altmark Trans*, pkt 78.

⁽²⁷⁾ Wyrok w sprawach połączonych T-116/01 i T-118/01, *P&O European Ferries*, pkt 118, wyrok w sprawie C-301/87 *Francja przeciwko Komisji*, Zb.Orz. 1990, str. I-307, pkt 33 oraz wyrok w sprawie T-55/99 *CETM przeciwko Komisji*, Zb.Orz. 2000, str. II-3207, pkt 103.

- W odniesieniu, w szczególności do spółek Siremar, Toremar i Caremar, Komisja sformułowała następujące uwagi.
 - przedsiębiorstwa te prowadzą działalność wyłącznie w ściśle ograniczonym segmencie usług kabotażowych, obejmujących połączenia z wyspami rejonu Morza Śródziemnego,
 - do dnia 1 stycznia 1999 r. kabotaż wykonywany między wyspami rejonu Morza Śródziemnego został czasowo zwolniony ze stosowania zasady swobody świadczenia usług, zgodnie z art. 6, ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3577/92⁽²⁸⁾,
 - w różnych segmentach rynku kabotażowego, na niektórych połączeniach, przedsiębiorstwa regionalne podlegają konkurencji krajowych podmiotów prywatnych, których obecność była często wcześniejsza w stosunku do daty wejścia w życie umowy. Niemniej jednak, żadne z powyższych przedsiębiorstw nie prowadzi działalności poza rynkiem usług kabotażowych w rejonie Morza Śródziemnego,
 - żaden podmiot mający swoją siedzibę w innym Państwie Członkowskim nie działał w tych różnych segmentach rynku kabotażowego przed dniem 1 stycznia 1999 r., jak również żaden taki podmiot nie rozpoczął tam swojej działalności po liberalizacji tego rynku.
- (68) Fakt, że w danym sektorze nie istnieje swoboda świadczenia usług – jak to miało miejsce w przypadku wykonywania kabotażu w rejonie Morza Śródziemnego – nie zawsze stanowi warunek wystarczający do wykluczenia jakichkolwiek skutków negatywnych dla wymiany handlowej między Państwami Członkowskimi⁽²⁹⁾.
- (69) Z jednej strony, fakt, że trzy przedsiębiorstwa należące do Grupy Tirrenia (Tirrenia, Adriatica i Saremar) działają na rynku usług transportu morskiego między Państwami Członkowskimi lub między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi, jak również nieprowadzenie przez te spółki oddzielnych ksiąg dla różnych kategorii świadczonych usług, pozwala założyć, że cała pomoc, która została im przekazana mogła mieć wpływ na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi i zakłócenia w konkurencji. Ponadto, nie można wykluczyć podobnych następstw w odniesieniu do całości dotacji przyznanych przedsiębiorstwom należącym do Grupy.
- (70) Z drugiej zaś strony, już przed liberalizacją rynku kabotażowego, podmioty mające siedziby w innych Państwach Członkowskich posiadały swobodę wykonywania prawa przedsiębiorczości i świadczenia usług kabotażowych, eksploatując statki pływające pod banderą Włoch.
- (71) W każdym razie, możliwość świadczenia, przez podmioty mające siedziby w innych Państwach Członkowskich, usług konkurencyjnych na rynku kabotażowym we Włoszech począwszy od dnia 1 stycznia 1999 r. pozwala założyć przynajmniej wystąpienie potencjalnych skutków dla wymiany handlowej w okresie ostatnich pięciu lat, w szczególności, wobec nieprzyznania przedsiębiorstwom regionalnym, na mocy umów o świadczenie usług publicznych, prawa wyłączności.
- (72) Biorąc pod uwagę powyższe, jak również mając na względzie fakt, że aby odszkodowanie stanowiło korzyść, którą można zakwalifikować jako „pomoc” wystarczy niespełnienie jednego z czterech wymienionych warunków⁽³⁰⁾, Komisja uważa, że wszystkie odszkodowania roczne wypłacone przedsiębiorstwom regionalnym stanowią pomoc Państwa w rozumieniu art. 87 Traktatu. W przeciwieństwie do stanowiska przedsiębiorstw korzystających z pomocy, z treści art. 4, ust. 3 rozporządzenia nr 3577/92 nie wynika zakaz badania przedmiotowej pomocy. Artykuł 4, ust. 3 zezwala, w drodze wyjątku, na utrzymanie w mocy istniejących umów o świadczenie usług publicznych, zawartych przed wejściem w życie rozporządzenia, również w przypadku, gdy nie zostały spełnione wymogi dotyczące procedury udzielania zamówienia na świadczenie usług publicznych, opisane w poprzednich ustępach tego samego artykułu. Przedmiotowy przepis dotyczy wspólnej polityki transportowej.

⁽²⁸⁾ Patrz: przypis 20.

⁽²⁹⁾ Decyzja Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie systemów pomocy na rzecz przedsiębiorstw mających siedziby na terytorium Wenecji i Chioggia określonych w ustawach nr 30/1997 i 206/1995, przewidujących zwolnienia z płatności składek na ubezpieczenie społeczne (Dz.U. L 150 z 23.6.2000, str. 50).

⁽³⁰⁾ Wyrok w sprawie *Altmark Trans*, pkt 94, patrz: przypis 22.

Nowa pomoc

- (73) Komisja nie podziela stanowiska przedsiębiorstw regionalnych, które utrzymują, że przedmiotowa pomoc stanowi kontynuację istniejącej pomocy. Po pierwsze, Komisja stwierdza, że pomoc ta nie była wcześniejsza w stosunku do daty wejścia w życie Traktatu. System pomocy opierający się na rocznej dotacji wyrównawczej regulują bowiem, w swoim brzmieniu aktualnym, ustawy nr 684/74 i nr 169/75. Ponadto, szczegółowe zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych, jak również składniki kosztu uwzględniane przy obliczaniu rocznej dotacji, z której korzystają przedsiębiorstwa regionalne, zostały uregulowane przez rozporządzenie nr 501/79, ustawę nr 856/86 oraz umowy z 1991 r.
- (74) Komisja stwierdza następnie, że przedmiotowa pomoc nie została zatwierdzona przez Komisję. Decyzja Komisji z dnia 6 lipca 1990 r. o zamknięciu postępowania nr C 12/89 (byłe N 444/88) w sprawie pomocy, przyznanej przez Włochy w celu pokrycia strat poniesionych przez przedsiębiorstwo Fincantieri w 1987 i 1988 r. oraz ustawa nr 234/89 w sprawie uregulowania systemów pomocy dla włoskiego przemysłu stoczniowego⁽³¹⁾, na którą powołują się zainteresowane przedsiębiorstwa korzystające z pomocy dotyczyła wyłącznie pomocy dla stoczni, a nie dotacji stanowiących przedmiot niniejszej decyzji. Niemniej jednak, już po wydaniu wspomnianej wyżej decyzji, ramy prawne regulujące te dotacje zostały zasadniczo zmienione poprzez zawarcie umów, o których Komisja nie została nigdy powiadomiona.
- (75) W szczególności, fakt, że Komisja mogła posiadać wiedzę na temat różnych aktów ustawodawczych regulujących system dotacji rocznej, w tym również umów z 1991 r., nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, zgodnie z wyrokiem w sprawie Lorenz⁽³²⁾, że – wobec braku notyfikacji zgodnie z art. 88, ust. 3 Traktatu – system dotacji rocznej został zatwierdzony na zasadzie milczącej zgody. W ostatnim czasie Trybunał sprecyzował, że sam fakt przekazania tekstu Komisji nie jest równoznaczny z notyfikacją w myśl art. 88, ust. 3 Traktatu WE⁽³³⁾.
- (76) W związku z powyższym Komisja utrzymuje, że pomoc wypłacana przedsiębiorcom regionalnym stanowi nową pomoc zgodnie z art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽³⁴⁾.
- (77) Zakładając nawet, że dotacje przyznane przedsiębiorstwom Siremar, Toremar i Caremar, których działalność obejmowała wyłącznie kabotaż, nie stanowiłyby pomocy państwa w chwili ich wypłacania, uzyskały one jednakże status nowej pomocy od dnia 1 stycznia 1999 r., w następstwie wprowadzenia swobody świadczenia usług transportowych na mocy rozporządzenia (EWG) nr 3577/92. Zgodnie z art. 1, lit. b), pkt v) rozporządzenia (WE) nr 659/99, w przypadku, gdy niektóre środki stają się pomocą po liberalizacji danego działania przez prawo wspólnotowe, środków takich nie uznaje się za pomoc istniejącą po terminie przyjętym dla liberalizacji.

Ocena zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem

- (78) Zakaz pomocy wprowadzony przez art. 87, ust. 1 Traktatu nie ma charakteru zakazu absolutnego. W art. 87, ust. 2 i 3 oraz art. 86, ust. 2 przewidziano bowiem odstępstwa od tego postanowienia.
- (79) Do pomocy wypłaconej przedsiębiorstwom regionalnym tytułem dotacji rocznej nie stosują się żadne odstępstwa, o których mowa w art. 87, ust. 2 z uwagi na fakt, iż pomoc ta nie stanowi pomocy o charakterze socjalnym przyznawanej indywidualnym konsumentom lub pomocy mającej na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi, lub pomocy przyznawanej gospodarce niektórych regionów. W szczególności, w odniesieniu do pomocy o charakterze socjalnym, art. 87, ust. 2 zakłada, że taka pomoc, z której korzystają indywidualni konsumenci nie może sprzyjać, w sposób bezpośredni lub pośredni, niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów. Komisja podkreśla, że mniejsze wpływy przedsiębiorstw regionalnych wynikające z zastosowania stawek ulgowych dla stałych mieszkańców wysp oraz pracowników migrujących wpływają na kalkulację wysokości rocznego odszkodowania. Władze włoskie biorą na siebie ciężar obniżonych stawek, z których korzystają indywidualni konsumenci, wyłącznie w przypadku, gdy tacy konsumenci korzystają z usług podmiotu publicznego, sprzyjając w ten sposób temu ostatniemu kosztem jego konkurencji w postaci podmiotów prywatnych.

⁽³¹⁾ Dz.U. C 239 z 25.9.1990, str. 10.

⁽³²⁾ Wyrok z dnia 11 grudnia 1973 r. w sprawie 120/73, Lorenz, Zb.Orz. 1973, str. 1471.

⁽³³⁾ Postanowienie Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-297/01, *Sicilcassa* (dotychczas nieopublikowane w Zbiorze Orzeczeń).

⁽³⁴⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

- (80) Taka pomoc nie jest też uprawniona do korzystania z odstępstw wymienionych w art. 87, ust. 3. Nie obejmuje ona bowiem pomocy przeznaczonej na wspieranie realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego, europejskiego zainteresowania lub mającej na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce Państwa Członkowskiego, o której mowa w lit. b), lub pomocy przeznaczonej na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o której mowa w lit. d). Pomoc taka nie może również zostać zakwalifikowana do pomocy przeznaczonej dla niektórych regionów, o której mowa w lit. a) lub c) z uwagi na fakt, iż nie stanowi ona elementu wielosektorowego systemu wsparcia dostępnego w danym regionie dla wszystkich przedsiębiorstw działających w danym sektorze⁽³⁵⁾. Ponadto, biorąc pod uwagę przedmiot i zasady przyznawania przedmiotowej pomocy, mogłaby ona stanowić pomoc operacyjną, dopuszczalną wyłącznie w regionach korzystających z odstępstwa, o którym mowa w art. 87, ust. 3, lit. a), pod warunkiem udowodnienia przez Państwo Członkowskie istnienia i skali niekorzystnych uwarunkowań, które taka pomoc miałaby na celu zniwelować⁽³⁶⁾. Z uwagi na fakt, że władze włoskie nie przekazały wystarczających informacji w tej kwestii, nie istnieje możliwość uznania pomocy z tego tytułu. Biorąc pod uwagę, że przedmiotowa pomoc przeznaczona jest na pokrycie kosztów operacyjnych poniesionych przez konkretne przedsiębiorstwo żeglugowe i nie stanowi ona części kompleksowego planu mającego na celu wsparcie przedsiębiorstwa w procesie poprawy efektywności gospodarczej i finansowej, która pozwoliłaby mu na niekorzystanie z dalszej pomocy, nie może ona również zostać uznana za pomoc przeznaczoną na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych w rozumieniu lit. c).
- (81) Artykuł 86 ust. 2 Traktatu stanowi, że przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym podlegają postanowieniom Traktatu, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty.
- (82) Zgodnie z orzecznictwem wspólnotowym, artykuł ten zakłada stosowanie odstępstwa, dlatego jego wykładnia musi być precyzyjna⁽³⁷⁾. Aby derogacja miała zastosowanie, poza powierzeniem danemu przedsiębiorstwu zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, konieczne jest również, aby zastosowanie zasad konkurencji przewidzianych w Traktacie, w szczególności w art. 87, stanowiło przeszkodę w wypełnianiu konkretnych zadań powierzonych przedsiębiorstwu, a derogacja nie może wpływać na wymianę handlową w stopniu zagrażającym interesom Wspólnoty⁽³⁸⁾.
- (83) Celem ustalenia, czy dotacje wypłacone przedsiębiorstwom regionalnym na mocy umów z 1991 r. mogą skorzystać z odstępstwa, o którym mowa w art. 86, ust. 2, Komisja, w pierwszym rządzie musi ustalić, czy działalność danego przedsiębiorstwa stanowi działalność w służbie publicznej i ocenić jej zakres, jak również zweryfikować konieczność przyznania dotacji, tytułem odszkodowania kosztów poniesionych przez przedsiębiorstwo w związku z działalnością w służbie publicznej.
- Istnienie zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, które stanowią odpowiedź na rzeczywiste zapotrzebowanie*
- Połączenia kabotażowe z mniejszymi wyspami włoskimi*
- (84) Usługi kabotażowe wchodzą w zakres zastosowania art. 4 cytowanego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 oraz – dla celów zbadania pomocy Państwa – wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa dla transportu morskiego⁽³⁹⁾. W swojej aktualnej wersji wytyczne przewidują, w sekcji 9, możliwość „(...) nałożenia obowiązku świadczenia usług publicznych lub zawarcia umów o świadczenie usług publicznych dla usług, o których mowa w art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92”, tzn. regularnych usług na, z i między wyspami w ramach kabotażu. Odszkodowania z tytułu świadczenia takich usług regulują przepisy zawarte w cytowanym dokumencie, jak również przepisy dotyczące pomocy Państwa ustanowione przez Traktat i stanowiące przedmiot interpretacji Trybunału Sprawiedliwości. Poprzednia wersja cytowanych wytycznych wspólnotowych przewidywała w pkt. 9 „możliwość nałożenia obowiązku świadczenia usług publicznych w celu zapewnienia regularnych połączeń z portami regionów peryferyjnych Wspólnoty lub na szlakach żeglugowych o niskim poziomie obsługi i uznanych za kluczowe dla rozwoju gospodarczego zainteresowanych regionów, jeżeli wystarczający poziom usług nie mógłby zostać zapewniony w wyniku wolnej gry sił rynkowych”. Ponadto, z orzecznictwa wspólnotowego wynika, że warunkiem nałożenia obowiązku świadczenia usług publicznych, jest rzeczywiste zapotrzebowanie na takie usługi, którego pokrycie w wyniku wolnej gry sił rynkowych nie jest możliwe⁽⁴⁰⁾.

⁽³⁵⁾ Patrz: pkt 2, ostatnie zdanie Wytycznych w sprawie pomocy państwa na szczeblu regionalnym (Dz.U. C 74 z 10.3.1998, str. 9).

⁽³⁶⁾ Pkt 4.15 Wytycznych, patrz: przypis 35.

⁽³⁷⁾ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-106/95, *Fédération française des sociétés d'assurances (FFSA i inni) przeciwko Komisji*, Zb.Orz. 1997, str. II-229, motyw 173.

⁽³⁸⁾ Patrz też: wyrok Tribuna w sprawie C-179/90, *Merci convenzionali Porto di Genova*, Zb.Orz. 1991, str. I-5889, pkt 26.

⁽³⁹⁾ Komunikat Komisji C(2004) 43 – Wytyczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa dla transportu morskiego (Dz.U. C 13 z 17.1.2004, str. 3) oraz, w stosunku do okresu wcześniejszego, wytyczne z 1997 r. (Dz.U. C 205 z 5.7.1997, str. 5) oraz, w kwestiach mających zastosowanie, wytyczne z 1989 r. [SEC (89) 921 ost. z 3 sierpnia 1989 r.].

⁽⁴⁰⁾ Wyrok w sprawie *Anadir i inni*, patrz: przypis 23.

- (85) Z przepisów prawnych oraz warunków wspomnianych wcześniej umów wynika, że przedsiębiorstwa regionalne obsługujące połączenia z mniejszymi wyspami, podlegają – na wszystkich obsługiwanych przez siebie połączeniach – wymogom dotyczącym obsługiwanym portów, częstotliwości połączeń, rozkładu rejsów, rodzaju floty, stawek opłat, jakich takie przedsiębiorstwa nie przyjęłyby (w takim samym zakresie lub na takich samych zasadach), jeżeli brałyby pod uwagę swój własny interes gospodarczy.
- (86) Nałożenie tego rodzaju zobowiązań ma zapewnić przestrzeganie zasady ciągłości terytorialnej oraz wystarczający poziom regularnych usług transportu morskiego w zakresie przewozu osób i towarów z i na mniejsze wyspy należące do Włoch, celem zaspokojenia potrzeb związanych ze swobodą poruszania się lokalnej ludności oraz z rozwojem gospodarczym i społecznym tych regionów wyspiarskich. Gwarancją przestrzegania tego rodzaju zobowiązań przez cały okres obowiązywania umów jest udzielenie poręczenia. Możliwość czasowych zmian dostosowawczych stawek opłat i częstotliwości połączeń w ciągu roku, pod kontrolą organów publicznych, nie oznacza w żadnym wypadku zakwestionowania nałożonego obowiązku utrzymania przedmiotowych połączeń. Przepisy w tej materii nakładają zatem na przedsiębiorstwa korzystające z pomocy obowiązek świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym w myśl art. 86, ust. 2 oraz obowiązek świadczenia usług publicznych zgodnie z rozporządzeniem nr 3577/92.

Połączenia międzynarodowe

- (87) Międzynarodowe połączenia morskie wchodzą w zakres zastosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 4055/86 z dnia 22 grudnia 1986 r. stosującego zasadę swobody świadczenia usług do transportu morskiego między Państwami Członkowskimi i między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi⁽⁴¹⁾. W rozporządzeniu nie przewidziano w sposób wyraźny możliwości nałożenia minimalnego obowiązku świadczenia usług publicznych w celu zapewnienia połączeń morskich między Państwami Członkowskimi lub między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi.
- (88) Niemniej jednak, wytyczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa dla transportu morskiego z 2004 r.⁽⁴²⁾ przewidują ze swojej strony możliwość nałożenia obowiązku świadczenia usług publicznych lub zawierania umów o świadczenie usług publicznych, w przypadku, gdy usługa w ramach transportu międzynarodowego jest konieczna z punktu widzenia dużego zapotrzebowania na transport publiczny (sekcja 9). Jednocześnie, dozwolone są odszkodowania za świadczenie tego rodzaju usług, pod warunkiem ich zgodności z przepisami merytorycznymi i formalnymi określonymi w Traktacie. Również cytowany pkt 9 wytycznych z 1997 r. dopuszczał pomoc stanowiącą odszkodowanie za wykonywanie zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych.
- (89) W konsekwencji, Komisja stwierdza, że obowiązujące prawo wspólnotowe przewiduje możliwość rozszerzenia zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych na obsługę połączeń morskich innych niż połączenia wewnętrzne w obrębie jednego Państwa Członkowskiego. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę fakt, że rynek międzynarodowego transportu morskiego podlega istniejącej lub potencjalnej konkurencji ze strony innych podmiotów mających swoje siedziby w Państwach Członkowskich, odszkodowania wypłacane przedsiębiorstwom koncesjonariuszom mają charakter właściwy dla pomocy operacyjnej, która może zostać uznana wyłącznie na mocy art. 86, ust. 2. Taka pomoc musi zatem spełniać warunek konieczności, w kontekście istnienia rzeczywistego zapotrzebowania, które nie mogłoby zostać pokryte w wyniku wolnej gry sił rynkowych, jak również warunek proporcjonalności do celu, któremu ma ona służyć.
- (90) Z pięciu przedsiębiorstw regionalnych należących do Grupy Tirrenia, tylko Adriatica i Saremar utrzymują połączenia międzynarodowe w ramach umów o świadczenie usług publicznych. Komisja musi zatem ustalić, dla każdego z tych dwóch przedsiębiorstw i dla każdego przedmiotowego połączenia, podstawy stanowiące uzasadnienie nałożenia obowiązku świadczenia usług publicznych na przedsiębiorstwa korzystające z pomocy, jak również czy wypłacone odszkodowania miały prawo do skorzystania z odstępstwa, o którym mowa w art. 86, ust. 2 Traktatu.

⁽⁴¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4055/86 z dnia 22 grudnia 1986 r., Dz.U. L 378 z 31.12.1986, str. 1.

⁽⁴²⁾ Patrz: przypis 39.

- (91) Jeżeli chodzi o Saremar, Komisja stwierdza, że przedsiębiorstwo to obsługuje przez cały rok, na trasie żeglugaowej Sardynia/Korsyka (Santa Teresa/Bonifacio), dwa rejsy dziennie w obie strony, przy użyciu promu samochodowo-pasażerskiego o całkowitej zdolności przewozowej wynoszącej 560 osób i 51 pojazdów. Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że jest to połączenie w obszarze przygranicznym, o niewielkiej długości (10 mil morskich) i zakresie lokalnym, skierowane do społeczności lokalnej zamieszkującej Sardinie i pobliskie gminy na Korsyce. Połączenie rozkładowe między Santa Teresa a Bonifacio zapewnia swobodę przemieszczania się pracownikom przygranicznym, jak również regularny przepływ towarów między południowym wybrzeżem Korsyki a północnym wybrzeżem Sardynii. Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że zapotrzebowanie na tego rodzaju połączenie zgłosiły lokalne społeczności obydwu wysp.
- (92) W sezonie (szczyt i środek sezonu) turystycznym, Saremar podlega konkurencji ze strony innego podmiotu mającego siedzibę we Włoszech, oferującego usługi dostosowane pod względem zdolności przewozowej oraz częstotliwości do sytuacji na rynku⁽⁴³⁾. Ponadto, podmiot ten nie prowadzi działalności poza sezonem.
- (93) Powyższe ustalenia potwierdzają, że cel – będący wyrazem uzasadnionego interesu publicznego – polegający na zapewnieniu, przez okres całego roku, połączenia rozkładowego między regionami wyspiarskimi Wspólnoty, i uwzględniający potrzeby wyrażone przez zainteresowane podmioty lokalne, nie mógłby zostać osiągnięty poprzez wolną grę sił rynkowych.
- (94) Jeżeli chodzi o połączenia międzynarodowe utrzymywane przez przedsiębiorstwo Adriatica, Komisja sformułowała następujące uwagi:
- a) szlak żeglugaowy „Brindisi/Corfu/Igoumenitsa/Patraso” łączący centralne regiony Wspólnoty z jednym z jej regionów peryferyjnych, jest szlakiem o kluczowym znaczeniu dla ruchu towarowo-pasażerskiego, zwłaszcza biorąc pod uwagę czynnik niestabilności, stanowiący przeszkodę w ustanowieniu alternatywnych połączeń drogą lądową. Ponadto, od 1977 r. na wspólny wniosek władz włoskich i greckich, wymienione wyżej połączenie morskie zostało włączone na listę połączeń kolejowych, drogowych lub żeglugaowych, dla których stosuje się konwencję międzynarodową o przewozie osób i bagażu kolejami (CIV) z dnia 7 lutego 1970 r. W celu zapewnienia sobie możliwości obsługi tego połączenia, Adriatica przystąpiła do systemu EURAIL. Ponadto, na podstawie informacji, które zostały przekazane Komisji w trakcie spotkania w dniu 26 października 2001 r. (wpisane do dziennika pod nr A/13408/04 i A/13409/04), wynika, że w okresie pomiędzy 1992 a 1999r. Adriatica na tym połączeniu realizowała średnio 265 rejsów rocznie, przewożąc średnio 161 440 osób, 24 376 pojazdów i 104 437 m.b. towarów. Należy również zauważyć, że tak, jak zapewniają władze włoskie w piśmie z dnia 17 lutego 2004 r. (wpisanym do dziennika pod nr A/13405/04) w okresie od 1996 do 1999 r., podmioty konkurencyjne w stosunku do spółki Adriatica nie były w stanie zapewnić równorzędnych usług pod względem jakości i eksploatowanych statków, w tym zapewnionej przez spółkę regularności i częstotliwości połączeń. Należy przypomnieć, że w okresie między 30 października 1990 r. a lipcem 1994 r., który częściowo pokrywa się z okresem badanym dla celów niniejszej decyzji, Adriatica brała udział w zmwowie cenowej, której przedmiotem były ceny przewozu samochodów dostawczych na połączeniach między Patraso a Bari i Brindisi⁽⁴⁴⁾. W omawianym okresie, konkurencja na przedmiotowym rynku okazała się na tyle silna, aby skłonić grupę Tirrenia do wzięcia udziału w zmwowie cenowej, co wyklucza uznanie kryterium konieczności przedmiotowej pomocy z punktu widzenia zapewnienia świadczenia usług publicznych. Mimo dokładniejszych wyjaśnień przesłanych w tej sprawie przez władze włoskie telefaksem z dnia 24 lutego 2004 r. (dokument wpisany do dziennika pod nr A/13970/04), nie można uznać konieczności dotacji stanowiącej odszkodowanie z tytułu zobowiązania do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, jeżeli przedsiębiorstwo korzystające z takiej pomocy odpowiedzialne jest za działania antykonkurencyjne, zabronione przez art. 81 Traktatu WE. Chociaż decyzja Komisji nie jest jeszcze ostateczna, została ona już obszernie potwierdzona przez Sąd Pierwszej Instancji i można domniemywać jej ważność. Prawdą jest, że obydwa postępowania, jedno dotyczące kwestii konkurencji i drugie w sprawie pomocy państwa, są niezależne, ale zgodnie z orzecznictwem wspólnotowym, Komisja zobowiązana jest do uwzględnienia ewentualnego naruszenia zasad konkurencji

⁽⁴³⁾ Przykładowo, w 2001 r. jeden z dwóch statków eksploatowanych przez ten podmiot został wycofany z tego segmentu i przeniesiony do obsługi bardziej rentownych połączeń.

⁽⁴⁴⁾ Decyzja Komisji 1999/271/WE z dnia 9 grudnia 1998 r., w sprawie postępowania przewidzianego w art. 85 Traktatu WE (IV/34466 – Promy greckie) (Dz.U. L 109 z 27.4.1999, str. 24), potwierdzona w zakresie ustalenia i kwalifikacji faktów przez wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 grudnia 2003 r. w sprawie T-61/99, *Adriatica di Navigazione przeciwko Komisji* (dotychczas nieopublikowany).

podczas oceny zgodności pomocy państwa ze wspólnym rynkiem, w szczególności, w przypadku stwierdzenia naruszenia takich zasad przez podmiot korzystający z pomocy⁽⁴⁵⁾. Związek pomiędzy naruszeniem przepisów dotyczących konkurencji a pomocą jest ewidentny, gdyż odszkodowania zostały wypłacone z tytułu świadczenia usług, które stanowiły przedmiot zmywy cenowej, niezależnie od faktu, czy pomoc ta została wykorzystana dla działań naruszających wolną konkurencję. Wreszcie, stwierdzenie bezprawności pomocy i jej windykacja nie miałyby w żadnym przypadku charakteru nowej kary, ale stanowiłyby wyłącznie wynik potwierdzenia uczestnictwa beneficjenta pomocy w niezgodnej z prawem zmywie cenowej. Mając na względzie rodzaj świadczonych usług, które dotyczą jednocześnie przewozu samochodów dostawczych, osób i towarów, należy stwierdzić, że uczestnictwo w zmywie mającej na celu ustalenie cen dla samochodów ciężarowych, pozwala na wyciągnięcie wniosków dotyczących całości obsługiwanego połączenia. Wydaje się to jeszcze bardziej oczywiste, jeżeli weźmiemy pod uwagę fakt, że zmywa cenowa dotyczyło przewozu samochodów dostawczych, który miał zostać zapewniony przez władze włoskie właśnie dzięki dotacji. Na zakończenie, Komisja pragnie zauważyć, że przedmiotowe połączenie zostało zawieszono w 2000 r.;

- b) podstawę połączenia morskiego między Włochami a Albanią „Trieste/Durazzo” stanowi protokół podpisany dnia 22 października 1983 r. między władzami tych państw w celu rozwoju stosunków gospodarczych między Albanią a państwami Europy zachodniej. Na mocy art. 5 tego protokołu, przedsiębiorstwu Adriatica di Navigazione oraz podmiotowi albańskiemu Tranship został powierzona misja zorganizowania usług w ramach tego połączenia. Począwszy od 1991 r., pomimo zmieniających się warunków, wynikających z sytuacji politycznej w tym rejonie, zanotowano znaczny wzrost przewozów w ramach tego połączenia⁽⁴⁶⁾. Ponadto, na omawianym połączeniu nie występuje żadna konkurencja;
 - c) pozostałe dwa połączenia morskie między Włochami a Albanią „Bari/Durazzo” oraz „Ancona/Durazzo” nie są regulowane żadnymi porozumieniami o charakterze międzynarodowym;
 - d) połączenia morskie między Włochami a Jugosławią (port Bar w Czarnogórze) realizowane z portów włoskich Ancona i Bari istnieją od 1997 r. Połączenie to zostało ustanowione na wniosek wystosowany przez władze Czarnogóry, które pragnęły posiadać stałe połączenie morskie pomiędzy jedynym w kraju portem handlowym a portami południowych i północnych Włoch. Od 1998 r., na szlaku żegludowym „Bari/Bar” obok spółki Adriatica działają dwa inne podmioty, jeden z Czarnogóry i drugi ze Słowenii;
 - e) obsługa połączeń morskich między Włochami a Chorwacją na szlakach „Ancona/Spalato” i „Bari/Dubrovnik”, powierzona od 1960 r. podmiotom prywatnym, została przekazana spółce Adriatica na mocy ustawy nr 42 z dnia 27 lutego 1978 r. Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że usługi, zawieszono w 1991 r., zostały wznowione w ciągu 1994 r., na wyraźny wniosek władz Republiki Chorwacji. Pomimo perturbacji związanych z kryzysem w Kosowie, przewozy na tym połączeniu zanotowały znaczny wzrost od 1994 r.⁽⁴⁷⁾. Konkurencję dla spółki Adriatica na tym połączeniu stanowią dwa przedsiębiorstwa żegludowe, chorwackie i liberyjskie.
- (95) Z powyższych ustaleń wynika, że przedsiębiorstwu Adriatica została powierzona, w odniesieniu do usług świadczonych w ramach porozumienia lub umowy międzynarodowej, misja w interesie ogólnym, która wiązała się z poniesieniem kosztów, których przedsiębiorstwo nie musiałoby ponieść, jeżeli kierowałoby się własnym interesem gospodarczym. Takie rozumowanie nie znajduje zastosowania w przypadku połączenia „Brindisi/Corfu/Igoumenitsa/Patraso” w okresie między styczniem 1992 r. a lipcem 1994 r., który odpowiada okresowi uczestnictwa spółki Adriatica w zakazanym porozumieniu w rozumieniu art. 81 Traktatu WE. Nie można go również zastosować do połączeń międzynarodowych obsługiwanych przez przedsiębiorstwo, które nie opierały się na porozumieniu lub umowie. Dotyczy to w szczególności połączeń na szlakach „Bari/Durazzo” i „Ancona/Durazzo”. Jednakże wyniki prowadzenia działalności okazały się na tyle dobre, że Adriatica nie uzyskała żadnego odszkodowania z tytułu usług świadczonych na tych połączeniach. Wręcz przeciwnie, jak wynika z kont analitycznych przekazanych Komisji, uzyskane korzyści w kategoriach ekonomicznych pozwoliły na obniżenie kwoty rocznej dotacji wyrównawczej wypłaconej z tytułu usług świadczonych na innych, deficytowych połączeniach.

⁽⁴⁵⁾ Wyrok w sprawie C-225/91 *Matra przeciwko Komisji* (Zb.Orz. 1993, str. I-3203, pkt 41–43).

⁽⁴⁶⁾ Przewozy w 1991 r.: 20 096 osób i 24 205 m.b. rzeczy; w 2000: 334 639 osób i 235 542 m.b. rzeczy.

⁽⁴⁷⁾ Przewozy w 1994 r.: 9 866 osób i 7 494 m.b. rzeczy; w 2000: 48 281 osób i 43 563 m.b. rzeczy.

- (96) Aby zobowiązania nałożone na przedsiębiorstwa regionalne mogły stanowić podstawę do wypłaty odszkodowania, i aby Komisja mogła ustalić, czy kwota takiego odszkodowania mieści się w granicach koniecznego minimum, wymagają one uprzedniego, szczegółowego określenia przez właściwe władze publiczne.
- (97) Komisja stwierdza, że usługi świadczone przez każde z przedsiębiorstw regionalnych zostały określone w omówionych uprzednio planach pięcioletnich. Plany te określają dokładnie obsługiwane porty, częstotliwości połączeń, które powinny zostać zachowane zarówno w sezonie, jak i poza sezonem, oraz rodzaje jednostek pływających przydzielonych indywidualnie do obsługi poszczególnych połączeń. W ten sposób utworzona sieć usług może jednak zostać przystosowana do zmieniającego się popytu na usługi transportowe w obrębie każdego okresu pięcioletniego. Z informacji przekazanych przez władze włoskie, wynika, że tego typu działania dostosowawcze mają miejsce wyłącznie na wniosek zainteresowanych społeczności lokalnych, skierowany do Ministerstwa Transportu, organu sprawującego nadzór nad przedsiębiorstwami regionalnymi, dotyczący wprowadzenia zmian w częstotliwości połączeń lub ich rozkładzie. Takie wnioski w następnej kolejności są rozpatrywane na szczeblu interministerialnym, między innymi, pod kątem skutków finansowych wprowadzanych zmian dla kosztów operacyjnych zainteresowanego przedsiębiorstwa. Każda zmiana w obrębie sieci oferowanych usług w ramach każdego okresu pięcioletniego, wymaga zatem wydania przez właściwe organy administracji decyzji adresowanej do przedsiębiorstwa koncesjonariusza.

Porównywalna konkurencja

- (98) Ustalając istnienie rzeczywistego zapotrzebowania na świadczenie usług użyteczności publicznej⁽⁴⁸⁾, zakres faktycznie nałożonych obowiązków na przedsiębiorstwa regionalne, jak również występowanie faktycznej potrzeby odszkodowania z tytułu kosztów poniesionych z powodu świadczenia takich usług, Komisja musi w pierwszej kolejności upewnić się, co do istnienia podmiotów konkurencyjnych, które oferowałyby usługi podobne lub porównywalne w stosunku do usług oferowanych przez przedsiębiorstwo publiczne, i spełniałyby wymogi ustalone przez władze włoskie. Proces weryfikacji prowadzony jest osobno dla każdego połączenia, poprzez analizę porównawczą skumulowanej podaży i globalnego popytu na usługi. W tym celu wskazane wydaje się przedstawienie szczegółowej sytuacji poszczególnych przedsiębiorstw regionalnych.

Adriatica

- (99) Adriatica podlega konkurencji innych przedsiębiorstw żeglugowych, z jednej strony, na wymienionych poniżej połączeniach międzynarodowych, których obsługa została powierzona spółce w ramach obowiązku wykonania misji w interesie ogólnym („Ancona/Spalato” i „Brindisi/Corfù/Igoumenitsa/Patraso”) oraz, z drugiej strony, na niektórych połączeniach kabotażowych z wyspami archipelagu Tremiti i dwóch innych połączeniach przewozu rzeczy łączących półwysep z Sycylią.

Połączenia międzynarodowe

- (100) W ramach połączenia na trasie „Ancona/Spalato” Adriatica obsługuje przez cały rok dwa rejsy tygodniowo, eksploatując prom pasażersko-samochodowy. Konkurencję tego połączenia stanowią przedsiębiorstwo publiczne z Chorwacji oraz prywatne statki pływające pod banderą Barbadosu i Panamy, działające przede wszystkim w okresie letnim i niespełniające całości wymogów ustalonych w umowie o świadczenie usług publicznych przez władze włoskie.
- (101) W ramach połączenia na trasie „Brindisi/Corfù/Igoumenitsa/Patraso”, Adriatica podlegała konkurencji armatorów greckich, pływających pod banderą cypryjską lub maltańską oraz jednego przewoźnika krajowego pływającego pod banderą włoską. Z informacji przekazanych przez władze włoskie (w szczególności pismo z dnia 17 lutego 2004 r. wpisane do dziennika pod nr A/13405/04) wynika, że począwszy od 1997 r. niektóre przedsiębiorstwa greckie oferują usługi porównywalne z ofertą Adriatica pod względem regularności przewozów, zdolności przewozowej, częstotliwości i rodzaju floty. Zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami (pkt 94, lit. a), połączenie to, łączące Wspólnotę z jednym z jej regionów peryferyjnych, w przeszłości pełniło kluczową rolę z punktu widzenia przewozów wewnątrzwspólnotowych i międzynarodowych. Komisja stwierdza, że zgodnie z wytycznymi wspólnotowymi z 1997 r., przewidziana została możliwość uznania dotacji przeznaczonych na pokrycie deficytu operacyjnego odnotowanego na świadczeniu usług obejmujących połączenia rozkładowe z portami obsługującymi regiony peryferyjne Wspólnoty lub połączenia na

⁽⁴⁸⁾ Wyrok w sprawie *Analisi inni*, patrz: przypis 23.

szlakach o szczególnym znaczeniu dla rozwoju zainteresowanych regionów, pod warunkiem, że wystarczający poziom usługi nie może zostać zapewniony w wyniku wolnej gry sił rynkowych (sekcja 9). Mając na względzie usługi oferowane przez Adriatica w kontekście regularności, zdolności przewozowej, częstotliwości połączeń oraz rodzaju eksploatowanej floty, Komisja stwierdza, że przyznanie dotacji publicznych może być uzasadnione w świetle prawa wspólnotowego. Takie wnioski nie mogą jednak zostać rozciągnięte na okres między styczniem 1992 a lipcem 1994 r., w którym Adriatica w ramach przedmiotowego połączenia, była stroną porozumienia zakazanego na mocy art. 81 Traktatu WE, co potwierdza, że pomoc nie była związana z rzeczywistym zapotrzebowaniem na świadczenie usług publicznych. Na zakończenie, należy zauważyć, że przedmiotowe połączenie zostało zawieszono w 2000 r.

Połączenia kabotażowe

- (102) Na niektórych połączeniach z wyspami archipelagu Tremiti, Adriatica podlega konkurencji krajowych podmiotów prywatnych, ograniczających swoją działalność do okresu szczytu i środka sezonu. W związku z powyższym żaden z nich nie spełnia wymogów regularności i ciągłości świadczenia usług w okresie całego roku, sformułowanych przez władze włoskie.
- (103) Jeżeli chodzi o przewóz towarów między kontynentem a Sycylią, Adriatica podlega konkurencji ze strony prywatnych przedsiębiorstw włoskich na szlakach „Rawenna/Katania” i „Genua/Termini Imerese”. Niemniej jednak oferty tych przedsiębiorstw nie można uznać za porównywalną z usługami oferowanymi przez Adriatica pod względem regularności, częstotliwości przewozów oraz rodzaju eksploatowanych statków, w kontekście wymogów określonych przez władze włoskie w umowach o świadczenie usług publicznych.

Siremar

- (104) Siremar podlega konkurencji ze strony prywatnych przedsiębiorstw krajowych na rynkach lokalnych obsługujących połączenia z archipelagami Wysp Eolskich i Wysp Egadyjskich, jak również w ramach połączenia między Sycylią a Wyspą Pantelleria.
- (105) Sieć połączeń z i między Wyspami Eolskimi składa się z pięciu połączeń, na których Siremar utrzymuje przez cały rok codzienne połączenia, eksploatując promy pasażersko-samochodowe i jednostki szybkie, przeznaczone wyłącznie do przewozu osób. Konkurencję stanowi jeden przewoźnik krajowy, specjalizujący się w przewozach mieszanych i eksploatujący jednostki o starej konstrukcji i niewielkiej zdolności przewozowej. Oferta tego konkurenta nie spełnia jednakże wymogów przewidzianych w umowie o świadczenie usług publicznych, w szczególności, dotyczących konieczności zapewnienia ciągłości usług przez cały rok, na wszystkich połączeniach, jak również rodzaju wykorzystywanej floty. Do podobnych wniosków prowadzi analiza rynku połączeń szybkich, na którym konkurencją dla przedsiębiorstwa Siremar jest inny podmiot mający siedzibę we Włoszech, który nie zapewnia jednak, dla całej sieci połączeń, usług spełniających wszystkie warunki zawarte w umowie o świadczenie usług publicznych, w szczególności, pod względem obsługiwanych połączeń i częstotliwości połączeń. Jeżeli chodzi bowiem o sieć połączeń szybkich Wyspy Eolskie/Milazzo należy zauważyć, że przedsiębiorstwo prywatne nie zapewnia usług porównywalnych z ofertą Siremar pod względem częstotliwości rejsów i liczby obsługiwanych wysp. Wydaje się w szczególności, że nie utrzymuje on połączeń Lipari/Salina i Milazzo/Alicudi poza sezonem.
- (106) Sieć połączeń z i między wyspami Egadyjskimi obejmuje dwa połączenia obsługiwane przez promy pasażersko-samochodowe oraz cztery połączenia obsługiwane przez jednostki szybkie przeznaczone wyłącznie do przewozu osób. Konkurencję stanowią dwa włoskie przedsiębiorstwa prywatne, jedno działające w segmencie przewozu towarów i drugie w segmencie połączeń szybkich (przewóz osób). Usługi żadnego z konkurentów nie spełniają wszystkich wymogów zawartych w umowie o świadczenie usług publicznych, pod względem obsługiwanych połączeń i rodzaju eksploatowanych statków.
- (107) Na linii Trapani (Sycylia)/Pantelleria, według informacji przekazanych Komisji, Siremar utrzymuje przez cały rok codzienne połączenia i podlega konkurencji ze strony jednego krajowego przedsiębiorstwa prywatnego, którego oferta jest jednakże ograniczona do przewozów samochodowych. Z tego względu, również i ta oferta nie spełnia wymogów zawartych w umowie o świadczenie usług publicznych.
- (108) Ponadto, z informacji, która wpłynęła do Komisji w dniu 13 sierpnia 1999 r. (wpisanej do dziennika przez Dyрекcję Generalną ds. Transportu z datą 18 sierpnia 1999 r. pod nr D 02.308 64296), wynikałoby, że w okresie od 1990 do 1999 r. przedsiębiorstwa prywatne obsługujące połączenia między mniejszymi wyspami okalającymi Sycylią a Sycylią i kontynentem, otrzymały dotacje od Regionu na prowadzenie tej działalności. Dane te zdają się potwierdzać konieczność dotacji publicznych w celu zapewnienia zadowalającego poziomu połączeń z przedmiotowymi wyspami.

- (109) Należy również wziąć pod uwagę fakt, że Region Sycylii, na mocy ustawy regionalnej nr 12 z dnia 9 sierpnia 2002 r. (przekazanej Komisji pismem z dnia 12 września 2002 r. wpisanym do dziennika pod nr A/68547 z datą 22 października 2002 r.) zdecydował, iż celem wzmocnienia sieci połączeń morskich z wyspami mniejszymi okalającymi Sycylię i mając na względzie zapewnienie mieszkańcom swobody poruszania się, podmioty świadczące usługi obejmujące obsługę połączeń morskich z tymi wyspami będą wyłaniane w drodze zamówień publicznych, na okres pięciu lat. Następnie, regionalny departament ds. transportu i komunikacji Regionu Sycylii ogłosił przetarg w trybie nieograniczonym z dnia 21 października 2002, na świadczenie usług transportu morskiego w interesie publicznym, obejmujących połączenie z i między wyspami mniejszymi okalającymi Sycylię obsługiwane przez szybkie jednostki pasażerskie.
- (110) Komisja stwierdza zatem, że w chwili obecnej, usługi obejmujące niektóre połączenia rozkładowe między i z wyspami mniejszymi okalającymi Sycylię, świadczone są na podstawie zamówienia publicznego udzielonego według obiektywnych i przejrzystych kryteriów, zgodnie z przepisami dotyczącymi konkurencji, określonymi w dyrektywach wspólnotowych w sprawie udzielania zamówień publicznych. Ponadto Komisja uważa, że wpływa to na większą konkurencyjność na rynku kabotażowym, a w konsekwencji, zapewnia swobodę świadczenia usług, zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 3577/92.

S a r e m a r

- (111) Saremar podlega konkurencji ze strony krajowych przedsiębiorstw prywatnych na trzech z czterech obsługiwanych przez siebie połączeń.
- (112) W ramach połączenia między Korsyką a Sardynią na linii „Santa Teresa/Bonifacio”, Saremar utrzymuje przez cały rok codzienne przewozy, eksploatując jednostkę szybką o średniej zdolności przewozowej. Konkurencję stanowi przedsiębiorstwo prywatne świadczące porównywalne usługi, które jednak ograniczają się do okresu szczytu i środka sezonu, a zatem nie spełniają wymogów dotyczących regularności i częstotliwości połączeń, określonych w umowie o świadczenie usług publicznych.
- (113) Na dwóch z trzech połączeń łączących Sardynię z otaczającymi ją wyspami mniejszymi, to znaczy na trasach „Palau/Maddalena” na północy oraz „Carloforte/Calasetta” na południu, przedsiębiorstwa prywatne oferują przez cały rok usługi uzupełniające w stosunku do oferty Saremar. Komplementarność rozkładu rejsów potwierdza, że usługi oferowane przez podmioty prywatne stanowią dopełnienie usług świadczonych przez podmiot publiczny, w celu zapewnienia większej swobody ruchu mieszkańcom mniejszych wysp. Z informacji przekazanych przez władze włoskie (wpisane do dziennika pod nr A/13350/04, A/13346/04 i A/13356/04), wynika jednakże, że statki konkurencyjnych przedsiębiorstw prywatnych, które według władz włoskich, miałyby korzystać ze swojej strony z dofinansowania przez cały rok codzienne przewozy o częstotliwości porównywalnej do połączeń publicznych, liczą sobie ponad dwadzieścia lat, i w związku z powyższym nie spełniają wymogów przewidzianych w umowie o świadczenie usług publicznych. W szczególności, jeżeli chodzi o linie „Carloforte/Calasetta”, wydaje się, że od 1998 r. przedsiębiorstwo prywatne otrzymywało dotacje przyznawane na szczeblu regionalnym, przeznaczone na obsługę tego połączenia w godzinach nocnych i porannych. Informacje te potwierdzają konieczność dotacji z punktu widzenia zapewnienia usług publicznych na zadowalającym poziomie.

T o r e m a r

- (114) Toremar podlega konkurencji ze strony różnych krajowych przedsiębiorstw prywatnych na dwóch połączeniach łączących wyspy archipelagu należącego do Toskanii z wybrzeżem, tj. „Portoferraio/Piombino” dla Wyspy Elba i „Giglio/Porto S. Stefano” dla Wyspy Giglio.
- (115) Na linii „Portoferraio/Piombino”, Toremar utrzymuje, w zależności od pory roku, od 8 do 15 rejsów dziennie, eksploatując promy pasażersko-samochodowe. Liczba rejsów oraz ich rozkład zostały ustalone, biorąc pod uwagę niezbędne połączenia z siecią przewozów autobusowych na wyspie, z jednej strony, oraz siecią kolejową i autobusową na kontynencie, z drugiej strony. Podmiot prywatny oferuje przez cały rok codzienne przewozy o częstotliwości porównywalnej do połączeń obsługiwanych przez Toremar. Ponadto, z informacji przekazanych przez władze włoskie (wpisane do dziennika pod nr A/12951/04) wynika, że wiek statków eksploatowanych przez podmiot prywatny przekracza dwadzieścia lat, jak również, że jedynie przedsiębiorstwo publiczne jest w stanie obsłużyć pierwszy i ostatni rejs w ciągu dnia, oraz, że począwszy od 2000 r., obsługa tego właśnie połączenia pozwoliła na zrealizowanie zysków, o które została pomniejszona kwota rocznej dotacji wyrównawczej.

- (116) W ramach połączenia z Wyspą Giglio, Toremar utrzymuje, w zależności od pory roku, od 3 do 5 rejsów dziennie, eksploatując jednostkę specjalną, która poza przewozem osób i pojazdów, umożliwia transport produktów energetycznych. W związku z brakiem jakiegokolwiek lokalnej infrastruktury szpitalnej, statek należący do Toremar pozostaje przez całą noc na wyspie, na wypadek nagłego przypadku wymagającego pomocy medycznej. Połączenie obsługiwane jest przez cały rok również przez przedsiębiorstwo prywatne. Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika jednak, że podmiot ten ogranicza zakres świadczonych usług lub zawiesza połączenia poza sezonem.

Caremar

- (117) Caremar podlega konkurencji ze strony krajowych przedsiębiorstw prywatnych obsługujących połączenia między półwyspem a wyspami Zatoki Neapolitańskiej (Kapri, Ischia i Procida), a mianowicie na trasach „Kapri/Sorrento”, „Kapri/Neapol”, „Ischia/Neapol”, „Procida/Neapol” oraz dwóch połączeniach łączących niewielkie wyspy Ponza i Ventotene z kontynentem: „Ponza/Formia” i „Ventotene/Formia”.
- (118) Na linii „Kapri/Sorrento”, Caremar utrzymuje przez cały rok codzienne połączenia, eksploatując prom pasażersko-samochodowy, przeznaczony również do obsługi pobliskiej trasy „Kapri/Neapol”. Z informacji przekazanych przez władze włoskie w trakcie spotkań, które odbyły się w dniach 26 października 2001 r. i 16 kwietnia 2002 r. (dokumenty wpisane do dziennika pod nr A/13326/04 i A/13330/04), wynika, że podmioty prywatne obsługujące to połączenie, ograniczają swoje usługi do przewozów mieszanych w szczycie sezonu turystycznego, a zatem nie spełniają całości wymogów przewidzianych przez władze włoskie, w odniesieniu do regularności świadczenia usług.
- (119) Konkurencja dla Caremar na linii „Kapri/Neapol” ogranicza się do krajowych podmiotów prywatnych, działających w segmencie połączeń szybkich. Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że usługi oferowane w tym segmencie rynku przez podmioty prywatne są w pełni porównywalne z ofertą Caremar. Komisja stwierdza jednocześnie, że statek należący do Caremar zobowiązany jest do pozostania przez całą noc w porcie na Kapri na wypadek ewentualnego nagłego przypadku, wymagającego natychmiastowej pomocy medycznej, i w związku z powyższym obsługuje pierwsze dzienne połączenie z wyspy, umożliwiając tym samym jej stałym mieszkańcom na dotarcie na kontynent, w związku z wykonywaną pracą lub pobieraną nauką. Te same informacje potwierdzają, że wyniki finansowe uzyskane na tej działalności zostały wzięte pod uwagę dla celów określenia wysokości rocznej dotacji wyrównawczej wypłaconej przedsiębiorstwu Caremar.
- (120) Regularne połączenie między wyspami Ischia i Procida a portami Neapol i Pozzuolina na stałym lądzie, obsługiwane jest przez różne podmioty wykonujące przewozy szybkie i mieszane. Połączenie „Ischia, Procida i ląd stały (Neapol lub Pozzuoli)” obsługiwane jest wyłącznie przez Caremar. Natomiast połączenia bezpośrednie „Ischia/Neapol” i „Procida/Neapol” obsługiwane są przez jednostki szybkie należące do Caremar oraz różne podmioty prywatne z Włoch. Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że usługi oferowane przez podmioty prywatne w ramach tych dwóch połączeń bezpośrednich – „Ischia/Neapol” i „Procida/Neapol” – są w pełni porównywalne z ofertą przedsiębiorstwa Caremar. Komisja stwierdza jednakże, że w przypadku połączenia „Procida/Neapol”, Caremar w ciągu całego roku zapewnia obsługę pierwszego rejsu w ciągu dnia z wyspy Procida oraz ostatniego, poza sezonem, ze stałego lądu, zapewniając w ten sposób swobodę poruszania się stałym mieszkańcom wyspy, w związku z wykonywaną pracą lub pobieraną nauką. Komisja stwierdza również, że deficyt operacyjny odnotowany na świadczeniu przedmiotowych usług został wzięty pod uwagę dla celów określenia wysokości rocznej dotacji wyrównawczej wypłaconej przedsiębiorstwu Caremar.
- (121) Ponadto, w związku z informacją, która wpłynęła do Komisji w dniu 13 sierpnia 1999 r. (wpisaną do dziennika przez Dyрекcję Generalną ds. Transportu z datą 18 sierpnia 1999 r. pod nr D 02.308 64296), Komisja skłonna jest przyjąć, że przynajmniej, jeżeli chodzi o 1990 r., przedsiębiorstwa prywatne, które obsługiwały połączenia szybkie na niektórych liniach w rejonie Zatoki Neapolitańskiej, w tym Neapol-Kapri, Neapol-Ischia, Neapol-Sorrento-Kapri i Neapol-Procida-Ischia, korzystały z dotacji przyznanych przez Region Kampanii. Informacje te potwierdzają konieczność dotacji z punktu widzenia zapewnienia usług publicznych na zadowalającym poziomie.
- (122) Na liniach bezpośrednich „Ponza/Formia” i „Ventotene/Formia”, Caremar podlega konkurencji ze strony jednego podmiotu prywatnego działającego w sektorze połączeń szybkich. Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że jedynie spółka Caremar utrzymuje codzienne połączenia na trasie „Ventotene/Formia” zgodnie z wymogami dotyczącymi regularności połączeń określonymi w umowie o świadczenie usług publicznych. Ponadto, na linii „Ponza/Formia”, obsługiwanej przez Caremar wyłącznie w poniedziałki, połączenie szybkie stanowi dopełnienie rejsów zapewnionych we wszystkie pozostałe dni tygodnia przez podmiot prywatny.

Konieczność odszkodowania

- (123) W odniesieniu do usług świadczonych przez przedsiębiorstwa regionalne na połączeniach, na których nie występuje konkurencja, Komisja stwierdza, że usługi takie obejmują zarówno przewóz osób, jak i rzeczy i zwraca uwagę, że brak konkurencji dotyczy różnych okresów pięcioletnich objętych umowami o świadczenie usług publicznych. Potwierdzona nieobecność konkurencji na tych połączeniach przez okres ostatnich dziesięciu lat potwierdza, że przedsiębiorstwa działające zgodnie z regulami rynku nie byłyby w stanie zapewnić usług przewozowych, które są świadczone przez przedsiębiorstwa regionalne w ramach systemu ustanowionego przez umowy o świadczenie usług publicznych. W powyższym kontekście, odszkodowanie jest niezbędne w celu umożliwienia tym przedsiębiorstwom pokrycia dodatkowych kosztów generowanych przez takie usługi.
- (124) W odniesieniu do usług świadczonych przez przedsiębiorstwa regionalne na omówionych wyżej połączeniach, na których występuje konkurencja, Komisja stwierdza, że w większości przypadków działalność prowadzona zgodnie z regulami rynku nie pozwoliłaby na zapewnienie usług przewozowych, które są świadczone przez przedsiębiorstwa regionalne w ramach systemu ustanowionego przez umowy o świadczenie usług publicznych. Również w tym przypadku odszkodowanie jest niezbędne w celu umożliwienia tym przedsiębiorstwom pokrycia dodatkowych kosztów generowanych przez takie usługi.
- (125) W niektórych, nielicznych przypadkach, występowanie porównywalnej konkurencji potwierdza zdolność rynku do spełnienia wymogów dotyczących świadczenia usług przewidzianych w umowach o świadczenie usług publicznych. Ewentualna obecność podmiotów prywatnych będących w stanie spełnić nałożone na podmiot publiczny wymogi dotyczące regularności usług, częstotliwości połączeń i rodzaju eksploatowanych statków bez odszkodowania finansowego, prowadziłyby do podważenia konieczności i proporcjonalności odszkodowań wypłaconych podmiotowi publicznemu z tytułu obsługi przedmiotowych połączeń. Taki problem pojawia się w szczególności w przypadku połączeń szybkich na trasach „Neapol-Kapri” i „Neapol-Ischia”, obsługiwanych przez Caremar w rejonie Zatoki Neapolitańskiej.
- (126) Odnośnie tej kwestii, z informacji przekazanych Komisji przez niektóre podmioty wnoszące skargę, wynika, że w marcu 2002 r., z inicjatywy regionu Kampanii, prywatne przedsiębiorstwa żeglugowe, obecne od dłuższego czasu w rejonie Zatoki Neapolitańskiej, zobowiązały się wobec władz regionalnych do zapewnienia przez cały rok usług porównywalnych z ofertą Caremar, w szczególności, na dwóch wcześniej wymienionych połączeniach, z góry zrzekając się wynagrodzenia. Komisja zauważa, że takie usługi nie są równoważne usługom świadczonym przez podmiot publiczny pod względem regularności, częstotliwości połączeń oraz rodzaju eksploatowanych statków, oraz, że podmiotom prywatnym przysługuje prawo do uchylenia się od wypełniania nałożonych obowiązków, za czterdziestopięciodniowym wypowiedzeniem. Należy również zauważyć, że niektóre obowiązki nakładane są wyłącznie na podmiot publiczny (np. utrzymywanie statku przy nabrzeżu wyspy przez całą noc, lub zapewnienie obsługi pierwszego i ostatniego połączenia w ciągu dnia) i stanowią źródło dodatkowych kosztów, które muszą zostać uwzględnione przy określaniu kwoty odszkodowania. Ponadto, stwierdza się wzajemne uzupełnianie się usług świadczonych przez Caremar i podmioty prywatne. W świetle powyższych ustaleń, konieczność i proporcjonalność odszkodowań nie mogą być zakwestionowane.
- (127) W celu ustalenia, czy roczne odszkodowanie wypłacone przedsiębiorstwom regionalnym stanowi minimum konieczne dla celów świadczenia usług spełniających wymogi dotyczące służby publicznej, określone uprzednio przez władze włoskie, Komisja musi wziąć pod uwagę wszystkie parametry, które pociągają za sobą dodatkowe koszty obciążające podmiot publiczny. W powyższym kontekście, Komisja zwraca uwagę, że mechanizm obliczania odszkodowania przewiduje, że przychody zrealizowane w szczycie sezonu powodują zmniejszenie deficytu skumulowanego poza sezonem, w taki sposób, że kwota tak wyliczonego rocznego odszkodowania jest ostatecznie niższa od kwoty, która wynikałaby ze zwykłego zsumowania, połączenie po połączeniu, skumulowanego deficytu. Ponadto, Komisja stwierdza, że przychody przedsiębiorstwa podlegają podwójnemu ograniczeniu związanemu ze stawkami opłat, na które, z jednej strony, składają się stawki ulgowe przewidziane dla niektórych kategorii społecznych, a z drugiej strony, fakt, konieczności uzyskania zgody władz publicznych na każdą zmianę stawki. Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika bowiem, że przedsiębiorstwa regionalne nie mają jakiegokolwiek swobody w dostosowywaniu swoich stawek do dynamiki kosztów operacyjnych. To podwójne ograniczenie, przyczyniające się do znacznego obniżenia przychodów przedsiębiorstw koncesjonariusz i przekładające się na wysokość rocznej dotacji, nie może zostać uznane, w takich okolicznościach, za agresywną praktykę handlową, charakteryzującą się drapieżnymi stawkami opłat.

- (128) Po drugie, Komisja stwierdza, że składniki kosztu uwzględniane przy obliczaniu odszkodowania zostały określone przez władze publiczne, które nie pozostawiły przedsiębiorstw najmniejszego marginesu swobody w tej kwestii. Składniki te obejmują wszystkie koszty stałe i zmienne bezpośrednio powiązane ze świadczeniem usług uznanych przez władze publiczne za usługi świadczone w interesie ogólnym, i które jako takie, stanowią przedmiot umów o świadczenie usług publicznych. Zamieszczone poniżej tabele – w których rok 2000 stanowi rok referencyjny – przedstawiają w podziale na poszczególne przedsiębiorstwa regionalne, składniki kosztów uwzględniane przy obliczaniu rocznego odszkodowania. Składniki kosztu, określone przez władze publiczne i zamieszczone w załączniku do umów o świadczenie usług publicznych są takie same dla wszystkich przedsiębiorstw regionalnych i nie zostały zmienione od 1991 r.

(w mln ITL)

SKŁADNIKI KOSZTU Rachunki wyników 2000 r.	ADRIATICA	SAREMAR	TOREMAR	SIREMAR	CAREMAR
i) Prowizje agencyjne/koszt zakupu	[...](*)	[...]	[...]	[...]	[...]
ii) Opłaty portowe/opłaty przestojowe i pozostałe koszty związane z ruchem	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iii) Koszty operacyjne	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iv) Amortyzacja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
v) Koszty finansowe netto	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vi) Administracja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vii) Pozostałe koszty	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Ogółem koszty	139 893	36 299,6	-45 675,0	-102 881,1	70 113,8
Przychody operacyjne	112 424	12 651,4	34 576,9	43 335,1	32 594,3
Wynik finansowy (koszty – przychody)	-27 469	-23 648,2	-11 098,1	-59 546,0	-37 519,5
Zwrot z zainwestowanego kapitału	3 571	828,2	1 993,0	3 940,4	2 290,5
Odszkodowanie zgodnie z art. 77	806				
Roczna dotacja	31 846	24 476,4	13 091,1	63 486,4	39 810,0

(*) Tajemnica handlowa.

Koszty operacyjne obejmują koszty personelu pływającego, konserwacji, ubezpieczenia, paliwa i olejów mineralnych. Pozycja „Administracja” obejmuje koszty personelu naziemnego i pomieszczeń administracyjnych. Komisja zauważa, że wszystkie składniki kosztu, uwzględniane przy obliczaniu odszkodowania rocznego, są możliwe do powiązania i konieczne z punktu widzenia funkcjonowania połączeń obsługiwanych przez spółki regionalne w ramach umów o świadczenie usług publicznych. Jeżeli chodzi o amortyzację floty, Komisja jest zdania, że dopóki przedmiotowe statki wykorzystywane są wyłącznie do celów świadczenia usług objętych umową, taki element kosztów można uznać za konieczny z punktu widzenia świadczenia tych usług, a zatem może on w sposób uzasadniony zostać uwzględniony przy obliczaniu kwoty rocznego odszkodowania. Jeżeli chodzi o koszty paliwa i olejów mineralnych zużywanych przez same statki, Komisja nie stwierdza występowania jakichkolwiek przesłanek, które świadczyłyby o obniżaniu kosztów wspomnianych paliw i smarów z korzyścią dla przedsiębiorstw regionalnych i na niekorzyść innych przedsiębiorstw działających w sektorze transportu morskiego.

- (129) W celu potwierdzenia, że odszkodowanie spełnia kryterium proporcjonalności, władze włoskie przekazały Komisji analizę rachunków wyników, w podziale na każde połączenie obsługiwane przez przedsiębiorstwa regionalne w okresie ostatnich dziesięciu lat.

- (130) W tym względzie, Komisja zwraca uwagę, po pierwsze, że kwota rocznego odszkodowania obliczana jest w oparciu o przychody operacyjne zrealizowane przez każde przedsiębiorstwo na połączeniach objętych umową o świadczenie usług publicznych, które z kolei pomniejszają deficyt skumulowany odnotowany na wszystkich połączeniach. Taki mechanizm obliczeniowy pozwala na obniżenie kwoty dotacji wypłacanych podmiotom publicznym.
- (131) Zasadniczo, Komisja jest zdania, że dla celów obliczenia rocznego odszkodowania powinny być brane pod uwagę wyłącznie koszty powiązane w sposób bezpośredni z wykonywaniem zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, określonych uprzednio przez władze włoskie. W tym względzie, Komisja stwierdza, że przedsiębiorstwa regionalne świadczą wyłącznie usługi rozkładowe określone w różnych planach pięcioletnich, zarówno ze względu na regularność i częstotliwość połączeń, jak i zdolności przewozowe.
- (132) Jeżeli chodzi o usługi świadczone przez przedsiębiorstwa regionalne, w przypadku których zostało potwierdzone uprzednio istnienie porównywalnej konkurencji, konieczne jest ustalenie, czy wynik finansowy na takich usługach był ujemny i został wzięty pod uwagę przy obliczaniu rocznego odszkodowania wypłaconego danemu przedsiębiorstwu.
- (133) W przypadku przedsiębiorstwa Adriatica, możemy zaobserwować występowanie porównywalnej konkurencji ze strony innego podmiotu mającego siedzibę w Państwie Członkowskim, na linii Bari/Durazzo (Albania). Niemniej jednak, analiza potwierdziła, że osiągnęte wyniki finansowe są dodatnie, co oznacza, że Adriatica nie korzystała z żadnej dotacji z tytułu świadczenia tych usług.
- (134) Na linii Brindisi/Corfù/Igoumenitsa/Patraso, Adriatica podlegała, do 2000 r., w którym połączenie zostało zawieszona, w pełni porównywalnej konkurencji ze strony innych podmiotów mających swoje siedziby w Państwach Członkowskich. Z analizy wyników finansowych wynika, że deficyt netto odnotowany na tym szlaku żeglugowym, został uwzględniony przy obliczaniu rocznego odszkodowania. Jeżeli chodzi o konieczność odszkodowania, Komisja jest zdania (pkt 101), że przedmiotowa linia stanowi szlak o szczególnym znaczeniu z punktu widzenia rozwoju regionów peryferyjnych Wspólnoty, zgodnie z wytycznymi wspólnotowymi z 1997 r. Niemniej jednak, zgodnie z uprzednimi ustaleniami Komisji, odszkodowanie nie było konieczne za okres od stycznia 1992 r. do lipca 1994 r., w którym Adriatica brała udział w zмовie cenowej.
- (135) Jeżeli chodzi o Siremar, zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami Komisji (pkt 105), żaden z podmiotów prywatnych działających na rynkach lokalnych obsługiwanych przez podmiot publiczny, nie świadczy przez cały rok porównywalnych usług, które byłyby w stanie w całości spełnić wymogi dotyczące świadczenia usług publicznych przewidziane w planach pięcioletnich.
- (136) W odniesieniu do Saremar, Komisja stwierdziła (pkt 112), że obecny na połączeniu „Santa Teresa/Bonifacio” konkurent w postaci podmiotu prywatnego nie spełnia wymogów dotyczących regularności i ciągłości świadczonych usług przewidzianych przez władze włoskie. Ponadto, w odniesieniu do dwóch połączeń kabotażowych, na których występuje konkurencja w postaci krajowych podmiotów prywatnych, Komisja zwróciła uwagę (pkt 113), że statki podmiotów prywatnych konkurujących z Saremar nie spełniają wymogów określonych przez władze włoskie, dotyczących maksymalnego wieku statków.
- (137) Jeżeli chodzi o Toremar, Komisja stwierdziła (pkt 114–116), że podmiot prywatny prowadzący działalność konkurencyjną na połączeniu łączącym Toskanię z wyspą Elbą, nie spełnia wymogów określonych przez władze włoskie, dotyczących maksymalnego wieku statków.
- (138) W przypadku Caremar, porównywalna konkurencja ze strony prywatnych podmiotów włoskich skupia się na połączeniach „Kapri/Neapol”, „Procida/Neapol”, „Ischia/Neapol”, ograniczając się do segmentu szybkich przewozów osób. Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że połączenia te, generujące łącznie ujemny wynik finansowy, zostały uwzględnione przy kalkulacji rocznego odszkodowania.

- (139) Komisja stwierdziła również, że w przypadku przedsiębiorstw regionalnych, koszt związany z świadczeniem usług publicznych nie został określony w oparciu o procedurę zamówień publicznych, która pozwoliłaby na określenie kosztów dodatkowych związanych ze świadczeniem tych usług. W związku z powyższym, Komisja musi ustalić koszty, które powinny zostać uwzględnione przy obliczaniu odszkodowania, a zatem koszty ponoszone przez przedsiębiorstwa koncesjonariuszy, bezpośrednio powiązane ze świadczeniem usług publicznych i stanowiące w tym względzie konieczne minimum. W tej kwestii, Komisja stwierdza, zgodnie z tym, co zostało przedstawione w powyższych tabelach, że składniki kosztu uwzględnianie przez przedsiębiorstwa regionalne, pokrywają się ze składnikami kosztu wziętymi pod uwagę przez Tirrenia di Navigazione⁽⁴⁹⁾. Struktura kosztów określona w umowach o świadczenie usług publicznych jest zatem identyczna. W decyzji dotyczącej spółki Tirrenia di Navigazione Komisja uznała, że składniki kosztu były bezpośrednio powiązane ze świadczeniem usług publicznych i stanowiły w tym względzie niezbędne minimum.
- (140) W poniższych tabelach przedstawiono dane poszczególnych przedsiębiorstw regionalnych dotyczące dynamiki kosztów⁽⁵⁰⁾:

ADRIATICA

Składniki kosztu	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
i) Prowizje agencyjne, itp.	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
ii) Opłaty portowe, itp.	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iii) Koszty operacyjne	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iv) Amortyzacja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
v) Koszty finansowe netto	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vi) Administracja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vii) Pozostałe koszty	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Koszty ogółem	127 018	124 191	158 533	166 334	170 095	174 331	179 809	151 109	137 255

SAREMAR

Składniki kosztu	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
i) Prowizje agencyjne, itp.	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
ii) Opłaty portowe, itp.	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iii) Koszty operacyjne	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iv) Amortyzacja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
v) Koszty finansowe netto	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vi) Administracja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vii) Pozostałe koszty	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Koszty ogółem	33 519	35 938	35 295,2	34 605,7	34 972,8	36 653,4	39 602,0	40 218,8	36 300,0

⁽⁴⁹⁾ Decyzja 2001/851/WE, patrz: przypis 5.

⁽⁵⁰⁾ Dane na podst. opracowania Price Waterhouse e Coopers, patrz: przypis 13.

TOREMAR

Składniki kosztu	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
i) Prowizje agencyjne, itp.	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
ii) Opłaty portowe, itp.	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iii) Koszty operacyjne	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iv) Amortyzacja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
v) Koszty finansowe netto	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vi) Administracja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vii) Pozostałe koszty	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Koszty ogółem	43 511	44 907	47 696,6	47 900	50 516,1	48 900	50 801	47 840,1	45 675

SIREMAR

Składniki kosztu	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
i) Prowizje agencyjne, itp.	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
ii) Opłaty portowe, itp.	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iii) Koszty operacyjne	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iv) Amortyzacja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
v) Koszty finansowe netto	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vi) Administracja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vii) Pozostałe koszty	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Koszty ogółem	79 543	75 845	78 549,7	80 947,5	85 934,6	97 536,9	106 563,1	110 611,1	102 881

CAREMAR

Składniki kosztu	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
i) Prowizje agencyjne, itp.	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
ii) Opłaty portowe, itp.	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iii) Koszty operacyjne	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
iv) Amortyzacja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
v) Koszty finansowe netto	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vi) Administracja	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
vii) Pozostałe koszty	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Koszty ogółem	59 987	63 737	69 365,7	71 389,6	71 404,1	73 752,0	77 143,0	74 172,0	70 114

- (141) Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że dynamika poszczególnych składników kosztu poniesionego przez przedsiębiorstwa regionalne, wynika przede wszystkim z czynników zewnętrznych w stosunku do tych przedsiębiorstw, takich jak inflacja oraz zmiany stóp procentowych. Poniższa tabela ilustruje taką tendencję:

Rok	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Zmiany inflacji (*)		4,2	3,9	5,4	3,9	1,7	1,8	1,6	
Krótkoterminowe stopy procentowe	14,901	14,240	10,940	11,162	9,301	7,836	6,180	3,398	
Średnio i długoterminowe stopy procentowe	11,377	10,926	11,146	11,992	11,324	8,860	6,390	4,259	

(*) Oficjalny wskaźnik inflacji ISTAT.

- Zmiany kwoty odszkodowania wypłaconego przedsiębiorstwom regionalnym są związane bezpośrednio z dynamiką kosztów wykazywaną przez poszczególne przedsiębiorstwa, ukazaną powyżej, oraz dynamiką przychodów (patrz: tabele w pkt. 43), które ze swojej strony podlegają czynnikom zewnętrznym (np. inflacji). W świetle danych zamieszczonych w tabelach, można zauważyć, że wzrost kosztów zarejestrowany przez przedsiębiorstwa regionalne utrzymuje się, w ujęciu całociowym, na poziomie niższym niż skumulowana zmiana stopy inflacji za okres od 1992 do 2000 r.
- (142) Dla każdego przedsiębiorstwa inne czynniki decydują o dynamice kosztów, a co za tym idzie, o zmianach wysokości odszkodowania.
- (143) W przypadku spółki Adriatica, połączenia międzynarodowe z Jugosławią, Chorwacją i Albanią podlegały istotnym zmianom pod względem natężenia ruchu, w każdym roku, w zależności od sytuacji politycznej w regionie. Ponadto, zawieszenie w 1999 r. połączeń z Grecją przyczyniło się do znacznego obniżenia kosztów operacyjnych⁽⁵¹⁾.
- (144) W przypadku Saremar, relatywna stabilność kosztów operacyjnych zarejestrowana w okresie między 1992 a 2000 r. wynika z natury usług świadczonych przez przedsiębiorstwo – obejmujących zasadniczo usługi kabotażowe między Sycylią a otaczającymi ją wyspami – które przede wszystkim spełniają potrzeby lokalnej społeczności, nie podlegając z tego względu silnym wahaniom podaży i popytu.
- (145) Podobne wnioski należy wyciągnąć w przypadku przedsiębiorstwa Toremar, które utrzymuje połączenia lokalne z archipelagiem wysp należących do Toskanii, mało wrażliwe na wahania podaży i popytu.
- (146) Jeżeli chodzi o Siremar i Caremar, wzrostowi kosztów operacyjnych towarzyszy równoległy wzrost przychodów z eksploatacji połączeń obsługiwanych przez obydwie spółki. Wzrost przychodów, bardziej wyraźny w przypadku spółki Caremar, umożliwił utrzymanie kwoty rocznej dotacji na relatywnie stałym poziomie (patrz: tabele w pkt. 43).
- (147) Jeżeli chodzi o stopę zwrotu z zainwestowanego kapitału, Komisja zauważa, że wytyczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa dla transportu morskiego⁽⁵²⁾ zakładają, że dotacja wypłacona tytułem odszkodowania za świadczenie usług publicznych, powinna uwzględniać „zwrot z zainwestowanego kapitału w racjonalnym wymiarze”, co ma miejsce w rozpatrywanym przypadku. Ponadto, zgodnie z orzecznictwem wspólnotowym, usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym powinny być świadczone w warunkach ekonomicznie dopuszczalnych⁽⁵³⁾ a odszkodowanie z tytułu wykonywania obowiązku świadczenia usług publicznych może zawierać marżę zysku utrzymaną na racjonalnym poziomie⁽⁵⁴⁾. W omawianym przypadku, Komisja przypomina, że stopa zwrotu z zainwestowanego kapitału waha się, w zależności od okresu, od 12,5 % w 1992 r. do 5,1 % w 2000 r. Poszczególne elementy zainwestowanego kapitału zostały dokładnie zdefiniowane w umowach o świadczenie usług publicznych, a stopy zwrotu zostały określone na podstawie stóp rynkowych, zapewniając w ten sposób odpowiedni zwrot z każdego zainwestowanego składnika kapitału. W powyższym świetle, można stwierdzić, że stopa zwrotu została ustalona na racjonalnym poziomie.

⁽⁵¹⁾ W 1998 r. przedsiębiorstwo odnotowało skumulowany deficyt netto w wysokości 12 216 mld ITL na połączeniach z Grecją.

⁽⁵²⁾ DZ.U. C 205 z 5.7.1997, str. 5.

⁽⁵³⁾ Wyrok Trybunału w sprawie C-320/91 *Corbeau*, (Zb.Orz. 1993, str. I-2533).

⁽⁵⁴⁾ Pojęcie pomocy państwa, patrz: wyrok w sprawie *Altmark Trans*, przypis 22.

- (148) Dynamika kosztów i przychodów wykazanych przez przedsiębiorstwa regionalne tłumaczy równoległe zmiany wysokości dotacji wypłaconych na mocy umów zawartych z państwem włoskim. Mając na względzie powyższe i biorąc pod uwagę wcześniejsze ustalenia, Komisja uważa, że kwota deficytu netto odnotowanego przez przedsiębiorstwa regionalne odpowiada sumie podlegającej odszkodowaniu. W związku z powyższym, odszkodowania wypłacone takim przedsiębiorstwom, odpowiadające kwocie deficytu netto powiększonej o zwrot z zainwestowanego kapitału w racjonalnym wymiarze, są proporcjonalne do kosztów dodatkowych związanych z wykonywaniem misji w służbie publicznej powierzonej przedsiębiorstwom.

Wpływ na rozwój wymiany handlowej

Połączenia kabotażowe

- (149) Warunkiem uznania pomocy państwa za zgodną z Traktatem, w myśl art. 86, ust. 2, jest ustalenie, że nie narusza ona rozwoju wymiany handlowej w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty. Komisja zauważa, że art. 4, ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3577/92 (rozporządzenie „kabotaż morski”) dopuszcza utrzymanie w mocy istniejących umów o świadczenie usług publicznych aż do czasu ich wygaśnięcia, tj. do dnia 31 grudnia 2008 r.
- (150) Komisja zauważa ponadto, że w większości przypadków, połączenia kabotażowe obsługiwane przez przedsiębiorstwa regionalne łączą niektóre wyspy z najbliższym portem na kontynencie, i są jedynym środkiem zapewniającym ciągłość terytorialną przedmiotowych regionów wyspiarskich. Omawiane rynki jawią się jako rynki lokalne, całkowicie uzależnione od położonego na kontynencie portu przeładunkowego. Ponadto, relatywnie krótki czas przeprawy oraz częstotliwość rejsów w ciągu dnia pozwalają często na porównanie przewozów realizowanych w ramach tych połączeń do transportu naziemnego okolicznościowego.
- (151) Komisja zwraca również uwagę, że pomimo liberalizacji włoskiego rynku kabotażowego od dnia 1 stycznia 1999 r., w większości przypadków, przedsiębiorstwa regionalne, na przedmiotowych rynkach, podlegają konkurencji ze strony podmiotów krajowych, działających na tych rynkach przed wspomnianą wyżej datą.
- (152) Mając powyższe na względzie, Komisja stwierdza, że na rynku kabotażowym, wypłata dotacji wyrównawczych na rzecz przedsiębiorstw regionalnych nie naruszyła dotychczas rozwoju wymiany handlowej w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty. Niemniej jednak, w przyszłości taka dotacja może wpływać na wzmocnienie pozycji przedmiotowych przedsiębiorstw, pozwalając im na wyeliminowanie potencjalnej lub istniejącej konkurencji na rynku, na którym prowadzą swoją działalność. Taki efekt mógłby zostać wywołany, jeżeli w przyszłości w ramach umów, na połączeniach, na których koncentruje się konkurencja ze strony podmiotów prywatnych, zwiększona zostałaby zdolność przewozowa oferowana przez przedsiębiorstwa regionalne w ramach umów o świadczenie usług publicznych.
- (153) Odnośnie tej kwestii, jeżeli chodzi o połączenia kabotażowe, na których występuje konkurencja ze strony podmiotów prywatnych, z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że w momencie liberalizacji rynku kabotażowego:
- Adriatica posiadała, jeżeli chodzi o połączenia z i między wyspami archipelagu Tremiti, 44 % udziału w rynku przewozów osób. Na połączeniach łączących kontynent z Sycylią, w segmencie przewozu towarowego, oferta spółki Adriatica stanowiła ok. 33 % kompleksowej oferty na szlaku „Genua/Termini Imerese”⁽⁵⁵⁾ oraz 60 % na szlaku „Ravenna/Catania”. Komisja zauważa, że dominująca pozycja przedsiębiorstwa Adriatica na tej ostatniej trasie, nie przeszkodziła w wejściu na ten rynek w 2001 nowego podmiotu prywatnego,
 - spółka Siremar posiadała ok. 58 % udziału w rynku przewozów osób w rejonie archipelagu wysp Eolskich, oraz 52 % udziału w tym samym rynku (połączenia szybkie) w rejonie archipelagu wysp Egadyjskich,
 - oferta przedsiębiorstwa Saremar stanowiła 59 % kompleksowej oferty w segmencie przewozów osób na połączeniu „La Maddalena/Palau” i 53 % na połączeniu „Carloforte/Calasetta”,
 - oferta spółki Toremar w segmencie przewozów osób stanowiła 60 % kompleksowej oferty na połączeniu „Piombino-Portoferraio” oraz 27 % na połączeniu „Isola del Giglio-Porto Santo Stefano”,

⁽⁵⁵⁾ Porównywalna z połączeniem Genua/Palermo obsługiwany przez podmiot prywatny.

— w segmencie usług transportu szybkiego, przedsiębiorstwo Caremar przewiozło 17 % osób w rejonie Zatoki Neapolitańskiej i 31 % w ramach połączeń z wyspami Pontine.

Z tych samych informacji wynika ponadto, że udział przedsiębiorstw regionalnych w rynku utrzymywał się na relatywnie stabilnym poziomie przez okres ostatnich dziesięciu lat.

Zobowiązania przyjęte przez władze włoskie

- (154) W piśmie z dnia 29 października 2003 r. (wpisanym do dziennika z datą 31 października 2003 r. pod nr A/33506), władze włoskie obwiązały się, w okresie 2005–2008 r., do niewypłacania żadnego odszkodowania z tytułu świadczenia usług publicznych na rzecz spółki Caremar w celu pokrycia deficytu operacyjnego netto odnotowanego na obsłudze połączenia szybkiego „Neapol-Kapri”. W konsekwencji takie połączenie zostanie wyłączone z oferty spółki Caremar.
- (155) W tym samym piśmie, władze włoskie zobowiązały się również, w odniesieniu do tego samego okresu 2005–2008 r., do ograniczenia łącznej oferty w segmencie przewozów osób realizowanych przez jednostki szybkie (wodoloty i katamarany) na połączeniu „Neapol-Procida-Ischia”. Zgodnie ze zobowiązaniami, które przyjęły na siebie władze włoskie, obniżenie zdolności przewozowej polegać będzie na ograniczeniu liczby miejsc oferowanych na różnych jednostkach pływających eksploatowanych przez Caremar w ramach obsługi tego połączenia. Przewiduje się, że liczba miejsc zostanie ograniczona z 1 142 260 do 633 200 w okresie zimowym oraz z 683 200 do 520 400 w okresie letnim, przy jednoczesnym utrzymaniu aktualnej liczby rejsów, w celu zapewnienia swobody ruchu mieszkańcom wysp. Według szacunków władz włoskich, łączne ograniczenie zdolności przewozowej będzie wynosiło ok. 45 % w okresie zimowym i ok. 24 % w okresie letnim. W piśmie z dnia 17 lutego 2004 r. (wpisanym do dziennika pod nr A/13405/04), władze krajowe sprecyzowały, że obniżenie zdolności przewozowej dotyczy tras turystycznych, na których konkurencja jest w stanie oferować porównywalne usługi. W tym samym piśmie, władze włoskie zobowiązały się ponadto do prowadzenia oddzielnych ksiąg rachunkowych dla połączeń obsługiwanych w ramach świadczenia usług użyteczności publicznej.
- (156) W związku ze zobowiązaniem do całkowitego zawieszenia usług oferowanych przez Caremar w ramach połączenia szybkiego „Neapol-Kapri”, przewiduje się, że obniżenie całkowitej zdolności przewozowej w rejonie Wysp Partenopejskich wyniesie 65 % w okresie zimowym i 49 % w okresie letnim.
- (157) Zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami (pkt 117–122), usługi oferowane przez przedsiębiorstwo Caremar w ramach tych dwóch połączeń są porównywalne z ofertą krajowych podmiotów prywatnych działających od dłuższego czasu w rejonie Zatoki Neapolitańskiej, bez korzystania z dotacji równoważnych odszkodowaniu wypłacanemu spółce Caremar.
- (158) Komisja stwierdza, że w związku z przyjętymi zobowiązaniami, władze włoskie, z jednej strony, wprowadzą przejrzysty system rachunkowości, a z drugiej strony, doprowadzą do znacznego obniżenia udziału spółki Caremar w rynku połączeń kabotażowych w rejonie Zatoki Neapolitańskiej. W świetle powyższych ustaleń, i biorąc pod uwagę fakt, że zobowiązania pomiotów prywatnych wobec władz regionu Kampania nie mają charakteru umowy o świadczenie usług publicznych, pociągającej za sobą formalny obowiązek zapewnienia przedmiotowych połączeń, zdaniem Komisji, założenie przyjęte przez władze włoskie w sprawie utrzymania minimalnego poziomu obsługi połączeń na omawianych połączeniach, celem zapewnienia ciągłości terytorialnej tych regionów wyspiarskich jest współmierne do rzeczywistych potrzeb.

Połączenia międzynarodowe

- (159) Rynek międzynarodowych połączeń morskich jest w pełni otwarty na konkurencję. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 4055/86 do międzynarodowych połączeń morskich stosuje się zasada swobody świadczenia usług. W związku z powyższym charakter odszkodowań wypłaconych na rzecz Adriatica i Saremar w celu zapewnienia, w ramach umów o świadczenie usług publicznych, utrzymania opisanych wyżej połączeń (patrz: pkt 90–95), może sprawić, że będą miały one wpływ na istniejącą lub potencjalną konkurencję ze strony innych podmiotów mających siedziby w Państwach Członkowskich. Mając powyższe na względzie, Komisja musi ustalić, czy takie odszkodowania miały bądź nie miały wpływu na wymianę handlową w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty.

(160) W związku z powyższym, w świetle informacji przekazanych przez władze włoskie, Komisja stwierdza, co następuje:

- liczba osób przewiezionych przez Saremar na połączeniu łączącym Korsykę z Sycylią stanowi 4,4 % łącznej liczby osób przewiezionych przez spółkę na wszystkich obsługiwanych połączeniach oraz 43 % ogólnej liczby osób przewiezionych na tej trasie (pozostałe 57 % w gestii konkurenta w postaci podmiotu prywatnego). Udział w rynku utrzymuje się zatem praktycznie na niezmiennym poziomie od momentu wejścia w życie umowy o świadczenie usług publicznych.

Mając na względzie cechy charakterystyczne tego połączenia (patrz: pkt 91–93), w szczególności jego wyłącznie lokalny zasięg i małe perspektywy rozwoju, Komisja uważa, że odszkodowania wypłacone spółce Saremar z tytułu obsługi przedmiotowego połączenia nie wpływają na wymianę handlową w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty,

- na trasie Brindisi/Corfu/Igoumenitsa/Patraso, w 1999 r., tj. w ostatnim roku, funkcjonowania tego połączenia, Adriatica wykonała 140 rejsów, przewożąc 10 % ogólnej liczby osób na tej linii. W 1998 r. Adriatica posiadała na tej trasie żeglugaowej 12 % udziału w rynku przewozów mieszanych.

Mając na względzie cechy charakterystyczne tego połączenia (patrz: pkt 94), Komisja uważa, że odszkodowania wypłacone spółce Adriatica z tytułu obsługi przedmiotowego połączenia nie wpływają na wymianę handlową w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty.

Nie można dojść do takich samych wniosków w odniesieniu do okresu między styczniem 1992 r. a lipcem 1994 r., kiedy spółka Adriatica razem ze swoimi konkurentami zawarła porozumienie, którego przedmiotem było ustalanie cen dla samochodów dostawczych. W omawianym okresie na zakłócenia konkurencji wynikające z otrzymywanej pomocy nałożyły się dodatkowo zakłócenia konkurencji wynikające z takiej zmywy cenowej. Mając na względzie cechy charakterystyczne omawianego połączenia, zмова w sprawie danej kategorii cen doprowadziła do zniekształcenia całości oferowanych usług. W świetle powyższych ustaleń, bez względu na argumentację strony włoskiej, która zresztą została zakwestionowana powyżej (patrz: pkt 94, lit. a), Komisja stwierdza, że pomoc naruszyła wymianę handlową w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty, i z tego względu musi zostać uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Inwestycje przewidziane w planach pięcioletnich i w planie przemysłowym

(161) Jeżeli chodzi o inwestycje przewidziane w planach pięcioletnich, w decyzji o wszczęciu procedury dochodzeniowej, Komisja wyraziła swoje wątpliwości dotyczące zasad finansowania inwestycji niezbędnych z punktu widzenia świadczenia usług korzystających z dotacji na mocy umów o świadczenie usług publicznych z 1991 r. Komisja, w szczególności, zamierzała ustalić w jakim stopniu koszty zakupu statków oraz ich amortyzacji były uwzględniane przy kalkulacji rocznego odszkodowania. Ponadto, fakt zapewnienia przedsiębiorstwom regionalnym do 2008 r. wypłaty dotacji uwzględniającej koszty amortyzacji floty stanowi okoliczność, która zdaniem Komisji, może być przyrównana do niejawnego gwarancji ze strony państwa włoskiego, umożliwiającej podmiotowi publicznemu uniknięcie ryzyka gospodarczego związanego z jakąkolwiek inwestycją.

(162) Po pierwsze, należy przypomnieć, że zgodnie z postanowieniami umów o świadczenie usług publicznych, przedsiębiorstwa regionalne zobowiązane są do eksploatacji, na subwencjonowanych połączeniach, statków, których wiek nie przekracza 20 lat i które stanowią ich własność, o ile władze publiczne nie ustanowią inaczej w drodze odstępstwa. Taki wymóg, który stanowi zobowiązanie z tytułu świadczenia usług publicznych, doprowadził w okresie ostatnich lat do wymiany znacznej części floty przez przedsiębiorstwa regionalne, kierujące się w tych działaniach wiekiem osiągniętym przez statki eksploatowane na połączeniach objętych planem pięcioletnim 1990–1994 r. Ponadto, rodzaj statków, eksploatowanych na poszczególnych połączeniach przez przedsiębiorstwa regionalne określa dekret ministerialny, zatwierdzający lub wprowadzający zmiany do każdego planu pięcioletniego. Zakup nowej jednostki pływającej – podobnie, jak zbycie lub wycofanie z użytkowania starych jednostek – musi zostać zatwierdzony w drodze dekretu ministerialnego, który dodatkowo określa dokładnie przeznaczenie takiej jednostki pływającej. Inwestycje realizowane przez przedsiębiorstwa regionalne muszą ponadto wpisywać się w ogólną strategię rozwoju usług świadczonych przez te przedsiębiorstwa w pięcioletnim okresie referencyjnym, która została zawarta w planie pięcioletnim, zatwierdzonym przez władze publiczne

- (163) Mając na względzie specyfikę uwarunkowań, Komisja ustaliła, czy w dwóch minionych okresach pięcioletnich (1990–1994 i 1995–1999), koszty poniesione w związku z nabyciem nowych jednostek pływających oraz koszty amortyzacji statków eksploatowanych przez przedsiębiorstwa regionalne na połączeniach objętych usługami publicznymi są zgodne, z jednej strony, z wymogami ustalonymi przez władze włoskie, i z drugiej strony, czy zostały ujęte w sposób proporcjonalny w kalkulacji rocznego odszkodowania. Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że oddaniu do eksploatacji nowych jednostek zawsze towarzyszyło wycofanie z użytkowania jednostek przestarzałych, co w konsekwencji nie spowodowało zwiększenia zdolności przewozowej w wyniku odnowienia floty przedsiębiorstw regionalnych.
- (164) Jeżeli chodzi o koszty zakupu nowych jednostek pływających, z tych samych informacji wynika, że źródło finansowania zakupów stanowiły częściowo środki własne każdego przedsiębiorstwa i, częściowo, pożyczki bankowe. Ponadto stwierdzono, że oprocentowanie udzielone przez instytucje finansujące odpowiada oprocentowaniu, które zostało uzgodnione w tym samym czasie dla innych, podobnej wielkości podmiotów gospodarczych, realizujących porównywalne obroty i działających w innych sektorach gospodarki⁽⁵⁶⁾. Ponadto stwierdzono, że przedsiębiorstwa regionalne nie korzystały z jakiegokolwiek bezpośredniej gwarancji udzielonej przez państwo, tytułem zabezpieczenia zaciągniętych pożyczek. Komisja uznaje, że sam fakt istnienia umowy zawartej z państwem stanowił dla inwestorów gwarancję dotrzymania zobowiązań a dla przedsiębiorstw regionalnych stwarzał możliwość modernizacji floty bez ponoszenia ryzyka gospodarczego, które musiałyby przyjąć na siebie podmiot gospodarczy. Taka korzyść – która może zostać przyrównana do niejawnej gwarancji⁽⁵⁷⁾ i stanowić zatem pomoc Państwa w rozumieniu art. 87, ust. 1 Traktatu – stanowi jednakże specyfikę systemu ustanowionego przez umowy zawarte na okres 20 lat, przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 3577/92 i wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy dla transportu morskiego z 1997 r.⁽⁵⁸⁾, zastąpionych później przez wytyczne wspólnotowe z 2004 r.⁽⁵⁹⁾ Ponadto, zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, nowe statki zakupione przez przedsiębiorstwa regionalne w ramach umów o świadczenie usług publicznych są przeznaczone wyłącznie do obsługi połączeń rozkładowych, przewidzianych w planach pięcioletnich. W konsekwencji, korzyść ta, stanowiąca integralny element umowy o świadczenie usług publicznych, może skorzystać z odstępstwa, o którym mowa w art. 86, ust. 2 Traktatu.
- (165) Odnośnie kosztów amortyzacji statków eksploatowanych przez przedsiębiorstwa regionalne na połączeniach objętych planami pięcioletnimi, Komisja stwierdza, że stanowią one jeden ze składników kosztu, które, zgodnie z art. 5 umowy, uwzględniane są przy obliczaniu kwoty rocznej dotacji. Amortyzacja obliczana jest metodą liniową przez okres 20 lat, z wyjątkiem jednostek szybkich, dla których okres amortyzacji wynosi 15 lat. Ponieważ amortyzacja statków eksploatowanych w celu utrzymania połączeń uznanych przez władze włoskie za połączenia w interesie ogólnym, obliczana jest zgodnie z kryteriami przewidzianymi w umowie o świadczenie usług publicznych, oraz mając na względzie fakt, że analiza kont analitycznych prowadzonych dla tych połączeń nie ujawniła, przez okres omawianych dwóch pięcioleci, żadnych przypadków zawyżenia odszkodowania z tego tytułu, Komisja uważa, że mechanizm stworzony przez umowę, przewidujący uwzględnienie amortyzacji statków przy kalkulacji rocznego odszkodowania może być dopuszczalny w rozumieniu art. 86, ust. 2 Traktatu. Warunkiem świadczenia usług w interesie ogólnym jest użytkowanie statków, których rodzaj i zdolności przewozowe zostały uprzednio określone przez władze publiczne, i których amortyzacja może zatem stanowić element kalkulacji wysokości rocznego odszkodowania, pod warunkiem, że przedmiotowe statki zostały zakupione przez przedsiębiorstwo na normalnych warunkach rynkowych, w celu wywiązania się z powierzonej mu misji i są eksploatowane wyłącznie w ramach świadczenia regularnych usług transportowych na trasach określonych w umowie o świadczenie usług publicznych. W przypadku przedsiębiorstw regionalnych, Komisja stwierdza, że wszystkie omawiane statki są wykorzystywane wyłącznie dla celów świadczenia usług rozkładowych uznanych za usługi wykonywane w interesie ogólnym, a zatem ich amortyzacja może zostać w całości uwzględniona przy kalkulacji wysokości rocznego odszkodowania. Podobne ustalenia mają zastosowanie dla inwestycji niezbędnych z punktu widzenia świadczenia usług przewidzianych przez władze włoskie na pięciolecie 2000–2004 zgodnych pod względem rodzaju i zdolności przewozowej jednostek pływających, ze zobowiązaniami, jakie przyjęły na siebie władze włoskie w odniesieniu do poziomu tych usług.
- (166) Jeżeli chodzi o dodatkowe inwestycje przewidziane w planie przemysłowym na okres 1999–2002, należy przypomnieć, że wdrażanie tego planu zostało zawieszona w następstwie wszczęcia postępowania.

⁽⁵⁶⁾ Np. niedawny zakup dwóch jednostek szybkich został sfinansowany w 1999 r. przez Banco di Napoli, który udzielił kredytu w wysokości 160 mld ITL na okres 10 lat. Oprocentowanie kredytu – zmienne, Euribor 6M plus marża banku w wysokości 0,40%. Z informacji przekazanych przez władze włoskie wynika, że ta sama instytucja finansująca, w tym samym okresie udzieliła innym kredytów, innym dużym przedsiębiorstwom, na warunkach praktycznie identycznych.

⁽⁵⁷⁾ Patrz: komunikat Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji (Dz.U. C 71 z 11.3.2000, str. 14).

⁽⁵⁸⁾ Patrz: przypis 39.

⁽⁵⁹⁾ Patrz: przypis 39.

Zgodność z innymi przepisami prawa wspólnotowego

- (167) Zgodnie ze stałą wykładnią, z ogólnej wymowy Traktatu wynika, że postępowanie, o którym mowa w art. 88 nie może w żadnym wypadku przynieść rezultatów sprzecznych z konkretnymi postanowieniami Traktatu. W związku z powyższym, Komisja nie może uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem pomocy państwa, która ze względu na określone zasady jej przyznawania, jest sprzeczna z konkretnymi postanowieniami Traktatu⁽⁶⁰⁾. Obowiązek Komisji w zakresie przestrzegania spójności między art. 87 i 88 a pozostałymi postanowieniami zawartymi w Traktacie istnieje w szczególności, jeżeli inne postanowienia dotyczą, jak ma to miejsce w rozpatrywanym przypadku, niezakłócenia konkurencji na wspólnym rynku. Przyjmując decyzję o zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem, Komisja nie może zignorować kwestii zagrożenia dla konkurencji na wspólnym rynku ze strony poszczególnych podmiotów gospodarczych⁽⁶¹⁾.
- (168) Jak już wspomniano, w okresie między styczniem 1992 r. a lipcem 1994 r. Adriatica brała udział w zmwowie, której przedmiotem było ustalanie cen dla przewozów samochodów ciężarowych na połączeniu Brindisi/Corfù/Igoumenitsa/Patraso, naruszając tym samym art. 81⁽⁶²⁾, dokładnie w czasie, w którym korzystała z pomocy z tytułu obsługi tego połączenia. Taka zmowa, jak już wspomniano, prowadziła do zakłócenia konkurencji w odniesieniu do całości oferowanych usług. Mając na względzie związek pomiędzy stwierdzonym naruszeniem przepisów a otrzymaną pomocą, oraz skumulowane zakłócenia konkurencji wynikające z połączenia tych dwóch elementów, bez względu na argumentację strony włoskiej, która zresztą została zakwestionowana powyżej (patrz: pkt 94, lit. a), Komisja uważa, że również z tego względu, przedmiotowa pomoc powinna zostać uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Funkcjonowanie systemu odszkodowań w przyszłości

- (169) Komisja zauważa, że aktualnie obowiązujący system odszkodowań będzie obowiązywał do 2008 r. Po tym terminie, wypłata odszkodowań z tytułu świadczonych usług będzie uzależniona od spełnienia wymogów wynikających z rozporządzenia (WE) nr 3577/92⁽⁶³⁾ oraz przepisów prawa wspólnotowego dotyczących zamówień publicznych i koncesjonowanych usług.
- (170) W odniesieniu do pozostałego okresu obowiązywania aktualnego systemu odszkodowań, Komisja uznaje za konieczne nałożyć dwa warunki, mające na celu zapewnienie zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem oraz ułatwienie procesu monitorowania. Z jednej strony, Komisja uznaje za konieczne, aby w okresie 2004-2008 wszystkie przedsiębiorstwa regionalne prowadziły odrębne księgi rachunkowe dla działalności prowadzonej w służbie publicznej na każdym z omawianych połączeń. Jeżeli chodzi o spółkę Caremar, Komisja stwierdza, że w piśmie z dnia 17 lutego 2004 r. (wpisanym do dziennika pod nr A/13405/04), władze włoskie przyjęły na siebie zobowiązanie w tej kwestii. Ponadto, wszelkie zmiany długotrwałe, częściowe lub kompleksowe dotyczące poziomu usług świadczonych przez Adriatica, Siremar, Saremar, Toremar i Caremar, które pociągałyby za sobą zwiększenie pomocy, wymagają uprzedniego powiadomienia Komisji.

VI. WNIOSKI

- (171) Na podstawie ustaleń, o których mowa powyżej, Komisja stwierdza, że nie istnieją żadne wątpliwości dotyczące zgodności ze wspólnym rynkiem pomocy wypłaconej przedsiębiorstwom regionalnym począwszy od stycznia 1992 na mocy umów zawartych w 1991 r., za wyjątkiem pomocy wypłaconej na rzecz Adriatica za okres od stycznia 1992 r. do lipca 1994 r. z tytułu obsługi połączenia Brindisi/Corfù/Igoumenitsa/Patraso, która jest niezgodna ze wspólnym rynkiem z trzech powodów, przy czym każdy z nich stanowi powód wystarczający dla uzasadnienia takiego wniosku: po pierwsze, nie spełnia rzeczywistej potrzeby użyteczności publicznej; po drugie, narusza rozwój wymiany handlowej w sposób sprzeczny z interesem Wspólnoty; po trzecie, jest ściśle powiązana z porozumieniem zakazanym w myśl art. 81 Traktatu WE. Zgodnie ze stałą wykładnią oraz art. 14

⁽⁶⁰⁾ Patrz: wyrok Trybunału w sprawie C-73/79 *Komisja przeciwko Republice Włoskiej*, (Zb.Orz. 1980, str. I-1533, pkt 11); wyrok Trybunału w sprawie C-225/91, *Matra przeciwko Komisji*, (Zb.Orz. 1993, str. I-3203, pkt 41); wyrok Trybunału w sprawie C-156/98 *Niemcy przeciwko Komisji* (Zb.Orz. 2000, str. I-6857, pkt 78).

⁽⁶¹⁾ Wyrok w sprawie *Matra*, patrz: przypis 61, pkt 42 i 43.

⁽⁶²⁾ Decyzja Komisji 1999/271/WE z dnia 9 grudnia 1998 r., w sprawie postępowania przewidzianego w art. 85 Traktatu WE (IV/34466 – Promy greckie) (Dz.U. L 109 z 27.4.1999, str. 24), potwierdzona w tym zakresie przez wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 grudnia 2003 r. w sprawie T-61/99, *Adriatica di Navigazione przeciwko Komisji* (dotychczas nieopublikowany).

⁽⁶³⁾ Zgodnie z interpretacją przekazaną przez Komisję w komunikacie C(2004)43 ost. – Wytyczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa dla transportu morskiego, patrz: przypis 39.

rozporządzenia (WE) nr 659/99, taka pomoc podlega windykacji, o ile nie jest to sprzeczne z ogólną zasadą prawa wspólnotowego. W przedmiotowym przypadku, Komisja stwierdza, że żadna z zasad nie sprzeciwia się windykacji pomocy, a dodatkowo, w szczególności, że spółka Adriatica nie mogła w sposób racjonalny zakładać korzystania z pomocy, biorąc jednocześnie udział w zмовie z własną konkurencją. Ewentualne trudności związane z windykacją pomocy nie mają w żadnym stopniu charakteru wyjątkowości. Dlatego Włochy podejmą wszystkie konieczne środki w celu windykacji pomocy od beneficjenta.

- (172) Niniejsza decyzja dotyczy wyłącznie kwestii związanych z pomocą państwa i pozostawia do rozstrzygnięcia zastosowanie pozostałych postanowień Traktatu, w szczególności dotyczących prawa o zamówieniach publicznych i koncesjonowanych usług,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Z zastrzeżeniem postanowień ust. 2, pomoc wypłacona przez Włochy na rzecz Adriatica od dnia 1 stycznia 1992 r., stanowiąca odszkodowanie z tytułu świadczenia usług publicznych jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 86, ust. 2 Traktatu.
2. Nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem pomoc wypłacona spółce Adriatica za okres styczeń 1992 r. – lipiec 1994 r. w odniesieniu do połączenia Brindisi/Corfù/Igoumenitsa/Patraso.
3. Włochy podejmą wszystkie konieczne kroki w celu windykacji od spółki Adriatica pomocy, o której mowa w ust. 2, wypłaconej bezprawnie.

Windykacja zostanie przeprowadzona bezzwłocznie, zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, pod warunkiem, że przewidują one bezzwłoczne i skuteczne wykonanie niniejszej decyzji.

Pomoc podlegająca windykacji obejmuje odsetki naliczone od dnia, w którym pomoc została przyznana beneficjentowi do daty jej windykacji. Odsetki naliczane są według stopy referencyjnej stosowanej do obliczenia ekwiwalentu dotacji w przypadku pomocy na szczeblu regionalnym, metodą złożoną, zgodnie z komunikatem Komisji dotyczącym stóp procentowych mających zastosowanie do windykacji bezprawnie przyznanej pomocy.

4. Od dnia 1 stycznia 2004 r. dla całej działalności w służbie publicznej wynikającej z obowiązków nałożonych przez Włochy na spółkę Adriatica prowadzone będą oddzielne księgi rachunkowe dla każdego obsługiwanego połączenia.

Artykuł 2

1. Pomoc wypłacona przez Włochy od dnia 1 czerwca 1992 r. na rzecz spółek Siremar, Saremar i Toremar, tytułem odszkodowania za świadczenie usług publicznych, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 86, ust. 2 Traktatu.
2. Od dnia 1 stycznia 2004 r. dla całej działalności w służbie publicznej wynikającej z obowiązków nałożonych przez Włochy na spółki Siremar, Saremar i Toremar prowadzone będą oddzielne księgi rachunkowe dla każdego obsługiwanego połączenia.

Artykuł 3

1. Pomoc wypłacona przez Włochy od dnia 1 stycznia 1992 r. na rzecz spółki Caremar tytułem odszkodowania za świadczenie usług publicznych, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 86, ust. 2 Traktatu.

2. W nieprzekraczalnym terminie do dnia 1 września 2004 r., Włochy zobowiązują się do:
- a) zawieszenia wypłat pomocy na rzecz spółki Caremar z tytułu świadczenia regularnych usług w segmencie szybkich przewozów osób na linii „Neapol-Kapri”;
 - b) ograniczenia, pod względem liczby oferowanych miejsc, skali regularnych usług w segmencie szybkich przewozów osób na linii „Neapol-Procida-Ischia” z 1 142 260 do 633 200 miejsc w okresie zimowym i z 683 200 do 520 400 miejsc w okresie letnim;
 - c) ograniczenia pomocy wypłacanej na rzecz spółki Caremar z tytułu świadczenia regularnych usług w segmencie szybkich przewozów osób na linii „Neapol-Procida-Ischia” do pokrycia deficytu netto odnotowanego na realizacji przedmiotowych usług;
 - d) prowadzenia oddzielnych ksiąg rachunkowych dla poszczególnych obsługiwanych linii, w ramach działalności spółki Caremar w służbie publicznej.

Artykuł 4

Zobowiązania dotyczące ograniczenia przepustowości, o których mowa w art. 3 zostały przyjęte w dekreście interministerialnym w sprawie dostosowania planu pięcioletniego dla przedsiębiorstw regionalnych na lata 2005–2008.

Artykuł 5

Wszelkie zmiany długotrwałe, częściowe lub kompleksowe dotyczące poziomu usług świadczonych przez Adriatica, Siremar, Saremar, Toremar i Caremar, które pociągałyby za sobą zwiększenie pomocy, wymagają uprzedniej notyfikacji Komisji.

Artykuł 6

W terminie dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji, Włochy powiadomią Komisję o zakresie podjętych kroków zmierzających do dostosowania się do postanowień niniejszej decyzji.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 marca 2004 r.

W imieniu Komisji
Loyola DE PALACIO
Wiceprzewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 8 września 2004 r.

w sprawie pomocy państwa, której Belgia zamierza udzielić na rzecz Stora Enso Langerbrugge

(notyfikowana jako dokument nr K(2004) 3351)

(Jedynie teksty w językach francuskim i niderlandzkim są autentyczne)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/164/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Ekonomicznym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po zaproszeniu zainteresowanych stron do zgłaszania uwag zgodnie z wymienionymi artykułami⁽¹⁾ i po uwzględnieniu tych obserwacji,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) Zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu, a także pkt 76 wytycznych Wspólnoty dotyczących pomocy państwa w dziedzinie ochrony środowiska⁽²⁾ (zwanymi dalej „wytycznymi dotyczącymi pomocy na rzecz środowiska”) Belgia, w piśmie z dnia 4 kwietnia 2003 r., zgłosiła pomoc na rzecz firmy N.V. Stora Enso Langerbrugge (zwanej dalej „SEL”). Sprawa została zarejestrowana pod numerem N 167/03. Komisja poprosiła Belgię o dodatkowe informacje w pismach z dnia 20 maja 2003 r., 17 lipca 2003 r. oraz z 20 października 2003 r. Belgia dostarczyła dodatkowych informacji w pismach z dnia 19 czerwca 2003 r. i 15 września 2003 r. Spotkania przedstawicieli Komisji, władz Belgii i SEL odbyły się w dniach 9 lipca i 8 października 2003 r.
- (2) W piśmie z dnia 27 listopada 2003 r., Komisja poinformowała Belgię o swojej decyzji wszczęcia procedury przewidzianej w art. 88 ust. 2 Traktatu w odniesieniu do zgłoszonej pomocy. Decyzja Komisji o wszczęciu procedury została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽³⁾. Komisja zaprosiła zainteresowane strony do zgłaszania uwag w sprawie pomocy, o której mowa.
- (3) Komisja otrzymała uwagi obu stron, w tym z SEL. Przekazała je Belgii w piśmie z dnia 1 października 2003 r. Pismo to zawierało również inne pytania Komisji. W piśmie z dnia 18 grudnia 2003 r. Belgia poprosiła,

aby niektóre dane znajdujące się w decyzji zostały uznane za poufne, dostarczając równocześnie uwag na temat treści decyzji. Zwracając się z prośbą, w piśmie z dnia 19 grudnia 2003 r., o prolongatę terminu, który został jej przyznany w piśmie z dnia 12 stycznia 2004 r., Belgia skomentowała decyzję Komisji w piśmie z dnia 29 stycznia 2004 r. Komisja zadała dodatkowe pytania w pismach z dnia 5 lutego i 5 kwietnia 2004 r. W pismach z dnia 8 marca 2004 r., 2 kwietnia 2004 r., 10 czerwca 2004 r. oraz 4 sierpnia 2004 r. Belgia odpowiedziała na te pytania i skomentowała uwagi dostarczone przez strony trzecie. Spotkania miały miejsce w dniach 28 kwietnia 2004 r. i 18 maja 2004 r., a przedstawiciel Komisji dokonał wizytacji zakładu w dniu 7 lipca 2004 r.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS POMOCY

2.1. Beneficjent

- (4) Beneficjentem jest N.V. Stora Enso Langerbrugge, filia Stora Enso Oyj, znaczącego producentu papieru czasopismowego, papieru gazetowego, papierów drukarskich, opakowań z tektury i produktów z drewna. W 2001 r. firma ta zrealizowała obroty w wysokości 13,5 miliarda euro, a jej zdolność produkcyjna wynosiła około 15 milionów ton papieru i tektury. Firma zatrudnia około 43 000 osób. Pomoc jest przeznaczona dla przedsiębiorstwa z Langerbrugge, w pobliżu Gandawy. W 2000 r., firma zrealizowała w Belgii obroty w wysokości 55 milionów euro⁽⁴⁾.

2.2. Projekt

- (5) Projekt zawiera pięć części:
- a) nową maszynę do produkcji papieru („PM4”) i jednostkę służącą do odbarwiania makulatury („DIP2”) w produkcji papieru gazetowego na bazie 100 % włókien z recyklingu („papier gazetowy ze 100 % włókien z recyklingu”);
- b) oprzyrządowanie do maszyny do produkcji papieru („PM3”), która produkowała wcześniej *papier gazetowy* na bazie 80 % włókien z recyklingu („papier czasopiśmowy z 80 % włókien z recyklingu”);
- c) system spalania osadu do skojarzonego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej („system spalania osadu PCCE”);

⁽¹⁾ Dz.U. C 15 z 21.1.2004, str. 10.⁽²⁾ Dz.U. C 37 z 3.2.2001, str. 3.⁽³⁾ Patrz: przypis 1.⁽⁴⁾ <http://www.storaenso.com>

- d) instalacje do przetwarzania wody;
- e) infrastruktura kolejowa przyłączająca obiekt do państwowej sieci kolejowej oraz dodatkowe inwestycje związane ze składowaniem papierowych odpadów.
- (6) Obecnie inwestycje zostały w dużej części zrealizowane. Projekt pozwolił zwiększyć zatrudnienie o 40 osób i gwarantuje utrzymanie 410 miejsc pracy. Liczba pośrednich miejsc zatrudnienia będzie wynosiła 1 350 osób. W celu uniknięcia sytuacji, w której całkowite zwiększenie wydajności przewyższałoby wzrost rynku, zatrzymano starą maszynę do produkcji papieru w Langerbrugge („PM2”, o wydajności 120 000 ton na rok) i dokonano reorganizacji produkcji w niektórych zakładach w Finlandii i w Szwecji.

2.3. Maszyna do produkcji papieru 4 i jednostka do odbarwiania makulatury 2: produkcja papieru gazetowego ze 100% włókien z recyklingu

- (7) Jednostka PM4 posiada roczną wydajność 400 000 ton. Całkowity koszt inwestycji projektu PM4 wynosi 259 622 000 euro. Jako że średnia zawartość włókien pochodzących z recyklingu w papierze gazetowym, w chwili złożenia wniosku o pomoc, wynosiła w Europie tylko 49,8 %, Belgia uznała, iż koszt inwestycji tego projektu mógł być uznany za „koszt dodatkowy” do wysokości 50,2%. Projekt DIP2 to inwestycja całkowita rządu 90 111 000 euro, która kwalifikowałaby się w 100%. Biorąc pod uwagę oszczędności zrealizowane w ciągu pięciu pierwszych lat, daje to całkowity koszt kwalifikowalny w wysokości 127 388 000 euro.
- (8) Belgia wyjaśniła jednocześnie, iż wiele elementów inwestycji zrealizowanych w jednostkach PM4 i DIP2 wykraczałoby poza normy stosowane w SEL. W szczególności chodzi o system powtórnej cyrkulacji wody z chłodzenia, maksymalne zamknięcie obiegu wody ołowiawej, systemy odzyskiwania ciepła, specjalne prasy przeznaczone do otrzymywania bardziej suchego pasma papieru po sekcji pras, zaawansowane technologie utrzymania papieru w suszarni, innowacyjne techniki zwijania i obchodzenia się z gotowym papierem oraz dodatkowe wyposażenie do czyszczenia. Według Belgii, inwestycje te będą przedstawiały co najmniej jedną dodatkową kwalifikowalną opłatę środowiskową w wysokości 19 106 000 euro.
- (9) Jednostka PM4 jest produktem nowatorskiej koncepcji, która zmniejsza zużycie energii, dodatków uszlachetniających, produktów chemicznych i wód przemysłowych. Zasadniczą cechą charakterystyczną tej jednostki jest większa szerokość maszyny w stosunku do konwencjonalnych maszyn do produkcji papieru. Wymaga to dostosowań w układzie maszyny, zwłaszcza zamkniętego oraz nie otwartego przejścia pomiędzy prasą a suszarnią oraz niższej prędkości produkcji. Na podstawie dwóch szczegółowych opracowań dotyczących kosztów szacuje się, iż koszt inwestycji bardziej konwencjonalnej, o identycznej wydajności, byłby niższy o 14,1 milionów euro. Nowa maszyna wygeneruje oszczędności, jednak wzięwszy pod uwagę, iż koszty uruchomienia i optymalizacji maszyny będą wyższe, nie można liczyć na żaden zysk operacyjny netto w ciągu pięciu pierwszych lat.

2.4. Maszyna do produkcji papieru 3: przejście z papieru gazetowego na papier czasopismowy z 80% włókien z recyklingu

- (10) Jednostka PM3 została skonstruowana w 1957 r. do produkcji papieru gazetowego: poddana została renowacji w 1989 r. oraz zwiększono jej prędkość w 2000 r. i 2001 r. Obecnie została ponownie przystosowana do produkcji papieru czasopismowego z 80% włókien z recyklingu (jakość SC,[...](*)g/m², niepowlekanego). Jej wydajność będzie wynosiła 165 000 ton rocznie. Inwestycje mają na celu dostosowanie zaopatrzenia w surowce oraz ich obróbkę (w szczególności istniejącą jednostkę DIP1), a także samej maszyny do produkcji papieru i systemów zasilania na gaz, ogrzewania i kontroli jakości, itd. Koszt całkowitej inwestycji wynosi 39 555 000 euro.
- (11) Inną możliwością dla SEL byłoby kontynuowanie produkcji na jednostce do papieru czasopismowego PM2, która została skonstruowana w 1937 r. i zmodernizowana w 1985 r., a której wydajność wynosi 115 000 ton rocznie. W stosunku do tej jednostki, przekształcona jednostka PM3 pociąga redukcję kosztów związanych ze zużyciem energii elektrycznej, ale zwiększa koszty produkcji pary, straty produktów kondensacji i koszty obróbki popiołu. Czyste oszczędności wyniosłyby 4 342 000 euro w ciągu pierwszych pięciu lat, co dałoby koszt kwalifikowalny 35 213 000 euro.

2.5. System spalania osadu PCCE

- (12) SEL stworzyło system PCCE wykorzystujący jako paliwo biomasy pochodzące z dwóch jednostek do odbarwiania makulatury oraz z zakładu obróbki wód współzasilanych gazem naturalnym. Urządzenie opiera się na systemie złoża zawieszinowego. Zainstalowana maksymalna moc energetyczna jest następująca: 1) energia elektryczna: $P_e = 10,4 \text{ MW}_e$ brutto i 8 MW_e netto; 2) przegrzana para o wysokim ciśnieniu do 480°C , 80 barów, $P_{th} = 53 \text{ MW}_{th}$; 3) gorąca woda, uzyskana podczas omywania gazów spalania, o temperaturze około 60°C , $P_{th} = 5,6 \text{ MW}_{th}$. Kocioł przeciwprężny przekształca parę o wysokim ciśnieniu w parę o niskim ciśnieniu do 4 barów; para ta jest używana w procesie produkcji papieru. Sprawność przetwarzania kotła będzie wynosiła około 87,5% w warunkach częściowego obciążenia i około 90% w warunkach pełnego obciążenia. Przewidziana wydajność urządzenia wynosi około 250 000 ton osadu rocznie, wydajność maksymalna w praktyce jest niższa. Przy użyciu maszyn do papieru o maksymalnej wydajności roczna ilość osadu powinna wynosić 200 000 ton.
- (13) Koszt całej inwestycji wynosi 55 147 000 euro. System spalania osadów PCCE wymaga częstszych prac związanych z utrzymaniem, a jako że jest słabszy niż konwencjonalne urządzenia PCCE, inwestycja uwzględnia dwa dodatkowe generatory pary. Koszty inżynierskie i koszt technicznego zarządzania projektem są ujęte w bilansie, a następnie zamortyzowane, koszty te zostały więc uwzględnione.

(*) Informacja poufna

2.6. Urządzenia uzdatniania wody

- (14) SEL będzie używał wody powierzchniowej, pochodzącej z lokalnego ujęcia „Kale”. Woda ta musi być poddawana uzdatnieniu i dezynfekcji przed zastosowaniem jej w procesie produkcji. Inwestycja kwalifikowalna, według władz belgijskich, powinna wynosić do 7 429 000 euro.
- (15) SEL przewiduje znaczące odprowadzanie wody do kanału morskiego Gand-Terneuzen. Odprowadzenie odbywa się jako proces biologiczny w dwóch etapach. Według Belgii, koszt kwalifikowalny powinien wynosić do 4 431 000 euro.
- (16) Pozwolenie środowiskowe wymaga realizacji badania techniczno-ekonomicznego przeznaczanego do oszacowania obciążenia i koncentracji w odniesieniu do chemicznego zapotrzebowania tlenu (ChZT) w ściekach, które będą odprowadzane do kanału morskiego. Analiza mogłaby doprowadzić do dodatkowej inwestycji rzędu 1 miliona euro na trzystopniową stację oczyszczania wody. Taka ewentualna inwestycja jest włączona do zgłoszenia, lecz aby mogła być przedmiotem pomocy, firma musi przedstawić osobny wniosek o wsparcie ekologiczne. Żadna decyzja dotycząca tej inwestycji nie została jeszcze podjęta, władze flamandzkie nie wypowiedziały się jeszcze na temat odstępstwa od normy ChZT, która jest generalnie stosowana i która została wprowadzona.

2.7. Składowanie odpadów papierowych i infrastruktura kolejowa

- (17) Projekt inwestycji zawiera istotne instalacje składowania odpadów papierowych, jak również połączenie z istniejącą siecią kolejową do transportu starego papieru i produktów gotowych. Wszystkie przepływy produktów wychodzących i przychodzących mogłyby odbywać się za pośrednictwem transportu drogowego. Belgia szacuje, iż same inwestycje dodatkowe związane z transportem kolejowym są kwalifikowalne, to znaczy infrastruktura kolejowa, dodatkowy koszt instalacji związanej ze składowaniem odpadów papieru i dodatkowy koszt rampy ładunkowej oraz składu papieru gotowego. W odróżnieniu od transportu drogowego, zużyty papier transportowany drogą kolejową jest zapakowany w paczki. Dlatego też uwzględnione zostały koszty inwestycji związane z transportem, z wyrównaniem oraz ze zdjęciem sznurków. Inwestycje w kontenery i specjalne samochody do transportu kombinowanego nie zostały uwzględnione w zakresie, w jakim mogłyby być przeznaczone do wielokrotnego użytku. Koszt biur, lokali do użytku socjalnego i automatycznej instalacji gaśniczej, jak również koszty pośrednie nie zostały uwzględnione. Kwalifikowalny koszt wyniósłby 8 864 000 euro. Jeżeli po fakcie okazałoby się, iż realny koszt inwestycji jest niższy, władze belgijskie oszacowałyby ponownie pomoc na podstawie realnego kosztu inwestycji. W porównaniu z transportem drogowym inwestycje w infrastrukturę kolejową nie pociągają za sobą redukcji kosztów eksploatacyjnych.

2.8. Pomoc

- (18) Pomoc polega na:

— dotacji w wysokości 25 892 425 euro,

— zwolnieniu z podatku gruntowego na okres pięciu lat. Belgia wyliczyła maksymalną teoretyczną korzyść na 2 035 162 euro rocznie, czyli zaktualizowaną wartość netto na około 9 milionów euro w okresie pięciu lat. Jednakże władze flamandzkie zamroziły na poziomie z 1998 r. wartość dóbr, na których podstawie jest naliczany podatek; w konsekwencji inwestycje nie pociągnęłyby za sobą wzrostu podatku gruntowego, a zwolnienie nie przyniosłoby realnej korzyści. Niemniej jednak sytuacja mogłaby się zmienić, gdyby metoda obliczania systemu uległa modyfikacji.

- (19) Dwa środki składają się na dekret z dnia 15 grudnia 1993 r. dotyczący ekspansji ekonomicznej w regionie flamandzkim, który został zatwierdzony przez Komisję w 1993 r. Modyfikacje systemu pomocy dla środowiska, o którym mowa w dekrete, zostały zatwierdzone przez Komisję w 2000 r.⁽⁵⁾ System przewiduje różną intensywność pomocy od 8 do 12 %, w zależności od różnego rodzaju środków. System jest zgodny z wytycznymi dotyczącymi pomocy na rzecz środowiska, zgodnie z pkt 77 tych wytycznych.

2.9. Przyczyny, które doprowadziły do wszczęcia procedury przewidzianej w art. 88 ust. 2 Traktatu

- (20) W swojej decyzji wszczęcia procedury na mocy art. 88 ust. 2 Traktatu Komisja wyraziła wątpliwości dotyczące możliwości przyznania pomocy na mocy wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska, w celu pokrycia kosztów inwestycji projektu. Komisja oszacowała, iż inwestycja w jednostkę produkującą papier gazetowy ze 100 % włókien z recyklingu powinna zostać uznana za inwestycję normalną dla tego sektora, uwzględniając obecny stan techniki. Papier czasopismowy z 80 % włókien z recyklingu jest bez wątpienia mniej popularny, ale nie jest pewne, czy taka inwestycja nie byłaby konieczna dla każdego (większego) producenta papieru, który pragnie przestrzegać coraz bardziej rygorystycznych norm środowiskowych i który chce, w dłuższej perspektywie, pozostać konkurencyjny dzięki ciągłym innowacjom. Co się tyczy innych inwestycji, nie jest pewne, czy kwalifikowalne koszty zostały ograniczone do wysokości ściśle niezbędnej do sprostania celom środowiskowym.

3. UWAGI PRZEKAZANE PRZEZ STRONY TRZECIE

- (21) Jeden z konkurentów firmy SEL przekazał swoje uwagi. Uważa on, iż pomoc zniekształca konkurencję na rynku papieru gazetowego, papieru czasopismowego oraz papieru z odzysku. Na tym ostatnim rynku, w regionie, gdzie SEL przewiduje zakup włókien, istnieje wyraźny niedobór. W zakresie, w jakim inni producenci, którzy stanowią konkurencję dla SEL, kupowałyby włókna z recyklingu, inwestycje w jednostki PM3 i PM4 nie przedstawiają znaczącej korzyści środowiskowej.

⁽⁵⁾ N223/93 i N40/99, Dz.U. C 284 z 7.10.2000, str. 4.

- (22) Modernizacja firmy z Langerbrugge jest niczym więcej, jak podniesieniem obecnego stanu techniki, co jest uzasadnione celami związanymi z rynkiem i konkurencją, a także inwestycją mającą na celu utrzymanie bądź też zwiększenie konkurencyjności w dłuższej perspektywie. Inwestycje w jednostki PM4 i PM3 mają na celu podniesienie aktualnego stanu techniki w sektorze papierniczym, o czym świadczą niedawne modernizacje firm podjęte przez różnych producentów papieru w ciągu ostatnich lat. Jeśli chodzi o papier czasopismowy, należy wprowadzić rozróżnienie pomiędzy papierem superkalandrowanym, papierem czasopismowym i papierem powlekanym. W przypadku gdyby SEL był w stanie produkować papier czasopismowy powlekany z wysoką zawartością włókien z recyklingu, modernizacja byłaby uznana jako wychodząca poza aktualne normy przemysłowe.
- (23) Chodzi o inwestycje, które potrzebne byłyby każdemu producentowi papieru publikacyjnego. Zostały one zapowiedziane w 2001 r. i wydaje się, iż pomoc nie zaważyła na decyzji dotyczącej inwestycji. Ta decyzja jest zgodna z celem SEL, którym jest osiągnięcie 13 % zwrotu z zainwestowanego kapitału oraz zaangażowanie wydatków inwestycyjnych na poziomie równym lub niższym od poziomu amortyzacji. Poza tym całość projektu była finansowana z przepływu środków pieniężnych SEL. Potwierdzają to liczne komunikaty prasowe SEL. Inwestycje w jednostkę PM4, modernizacja jednostki PM3 i zamknięcie jednostki PM2 byłyby korzystne z uwagi na fakt, że kosztowałyby mniej niż skonstruowanie nowej maszyny do produkcji papieru w nowym miejscu, zarówno w przypadku papieru gazetowego, jak i papieru czasopismowego, i pozwoliłyby firmie SEL na uzyskanie nowej mocy produkcyjnej przy sukcesywnym wycofywaniu starej, co jest niezbędnym etapem, by nie ponosić dotkliwych konsekwencji wprowadzenia tych nowych mocy bez odpowiadającego nań popytu. Rośnie zapotrzebowanie na papier wysokiej jakości i zarówno klienci, jak i władze wymagają, aby zawartość włókien pochodzących z recyklingu była coraz większa.
- (24) Stworzenie nowych mocy produkcyjnych w spalaniu osadu i inwestycje w jednostkę do uzdatniania wody i ścieków mogłyby zostać potencjalnie zatwierdzone na mocy wytycznych pomocy na rzecz środowiska. Jednak inwestycje te, jako że są bezpośrednio związane z wydajnością produkcji i nie są absolutnie niezbędne do realizacji celów środowiskowych, nie powinny korzystać z żadnej pomocy. Stworzenie infrastruktury kolejowej wydaje się zbędne, w zakresie, w jakim transport samochodami ciężarowymi stanowiłby opcję zastępczą, która nie wymagałaby żadnej dodatkowej inwestycji. Skutki dla środowiska byłyby minimalne.

4. UWAGI BELGII I SEL

4.1. Uwagi ogólne

- (25) Belgia i SEL oceniają, iż pomoc nie wpłynie negatywnie na wymianę między Państwami Członkowskimi i że nie dostarczy ona firmie SEL korzyści, która mogłaby zniekształcić konkurencję. Dla wszystkich elementów projektu istnieje wystarczająca proporcja kwalifikowalnych kosztów uzasadniająca pomoc. Zostały dostarczone informacje i szczegółowe uzasadnienia dotyczące kwalifikowalnych kosztów. W zakresie, w jakim zostały one już przedstawione w sekcji 2 i 5, nie zostaną uwzględnione w niniejszej sekcji.

4.2. Jednostki PM4 i DIP2: produkcja papieru gazetowego ze 100 % włókien z recyklingu

- (26) Udział procentowy materiału pochodzącego z recyklingu jest faktycznie zgodny z normami nałożonymi na Państwa Członkowskie, ale w sytuacji, jaka ma miejsce w Belgii, istnieje bezpośredni związek między normami a działaniami SEL.
- (27) Papier gazetowy ze 100 % włókien z recyklingu nie odpowiada wcale aktualnemu stanowi techniki. Obecnie w Europie Zachodniej istnieje tylko pięć lub sześć jednostek produkcyjnych papieru gazetowego tej samej wielkości. Duża część instalacji produkcyjnych wytwarza papier z udziałem włókien z recyklingu pomiędzy 40 % a 80 %. Te instalacje nie stanowią produkcji seryjnej, a każda z nich była nowatorska. Aby uzyskać optymalną produktywność, zasadniczo potrzeba około dwóch lat, to znaczy dużo więcej czasu niż w przypadku instalacji odpowiadającej obecnemu stanowi techniki. Jednostki PM4 i DIP2 należą do najlepszych na świecie.

4.3. Jednostka PM3: papier czasopismowy z 80 % włókien z recyklingu

- (28) Poza argumentami już przytoczonymi w decyzji wszczęcia, Belgia i SEL podkreślają elementy nowatorskie i jedyne w swoim rodzaju dla jednostki PM3, jak również znaczenie kosztów rozruchu i krzywej doświadczałnej. Dowodzi to jednocześnie, iż inwestycje nie mogą być uznane za odpowiadające obecnemu stanowi techniki. Przyjmuje się, iż rynek papieru czasopismowego ewoluuje w kierunku zwiększania zawartości włókien z recyklingu i mniejszego zużycia energii, ale inwestycje SEL nie mogą być uznawane za odpowiadające obecnemu stanowi techniki.
- (29) Rekonstrukcja jednostki PM3 została podjęta, zanim okazała się ona konieczna z punktu widzenia technicznego i ekonomicznego. Jednostka ta powinna być uznana za prototyp dla grupy Stora Enso. Inwestycje całkowicie odpowiadają długoterminowej strategii grupy, której celem jest ciągłe ulepszanie procesu, wykorzystywanie zasobów i umiejętności personelu w celu uruchomienia produkcji papieru trwałego.
- (30) Ani Belgia, ani SEL nie przekazały uwag dotyczących inwestycji rozpoczętych przez firmę LEIPA, w której papier czasopismowy produkowany jest przede wszystkim na bazie włókien z recyklingu ⁽⁶⁾.

4.4. Instalacja skojarzonego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej do spalania osadu

- (31) Biorąc pod uwagę całkowity koszt instalacji do spalania osadu PCCE, w tym także amortyzację, w ciągu pierwszych pięciu lat działania instalacja nie przyniesie żadnego zysku netto. Gdyby SEL nie zainwestował w tę instalację, mógłby zakupić parę i elektryczność, których potrzebuje, od sąsiedniego producenta. W tym przypadku SEL musiałby zainwestować w kocioł na dodatkową parę, co stanowi koszt rzędu 1 189 000 euro. Z tego względu kwalifikowalny koszt pomocy musiałby odpowiadać całkowitemu kosztowi inwestycji niższemu niż 1 189 000 euro.

⁽⁶⁾ Przypis 10 decyzji o wszczęciu procedury na mocy art. 88 ust. 2, patrz: przypis 1 niniejszej decyzji.

- (32) W każdym razie konwencjonalna instalacja PCCE będzie stanowić rozwiązanie zastępcze bardziej odpowiednie dla produkcji takiej samej ilości pary i elektryczności niż osobne jednostki produkujące parę i elektryczność.

4.5. Uzdatnianie wody słodkiej

- (33) W przypadku gdyby SEL dysponował pozwoleniem na wydobycie dopuszczalnych ilości wody podziemnej, byłoby realne, iż będzie nadal kontynuować wydobycie. Całkowity koszt na m³ byłby praktycznie podobny w obydwu przypadkach i żadna inwestycja nie byłaby konieczna. Jednak w praktyce wydobycie takich ilości wody podziemnej nie byłoby możliwe.

4.6. Oczyszczanie ścieków

- (34) Belgia wyjaśniła, iż nie było konieczności zwiększania wydajności istniejącej instalacji uzdatniania wody, wzięwszy pod uwagę optymalizację oczyszczania ścieków i procesu produkcji. Inwestycja dotyczy głównie zbiornika buforowego przeznaczonego do zapewnienia stabilnego funkcjonowania uzdatniania i niezbędnego wyposażenia technicznego w celu zrealizowania połączenia z istniejącymi instalacjami uzdatniania. Instalacja oczyszczania ścieków posiada kilka nowatorskich cech.

- (35) Uzdatnianie wykracza poza wymagania stawiane przez normy VLAREM, jak również przez normy przewidziane przez pozwolenie (prawie dla wszystkich substancji). Te ostatnie są ściśle i, podczas negocjacji z władzami, zostały przyjęte w zależności od możliwie najlepszych wyników instalacji uzdatniających. Wykraczałyby one poza poziomy oparte na „najlepszej dostępnej technice”. Raport ekspercki szacuje, iż nałożony limit 260 mg/l w stosunku do chemicznego zapotrzebowania tlenu (ChZT) musi zostać uznany za nadzwyczaj ambitny. Pozwolenie środowiskowe narzuca dodatkową redukcję do 180 mg/l, co jest bezprecedensowym przypadkiem w sektorze papierniczym.

- (36) Z wyjątkiem ChZT, wszystkie stężenia substancji są niższe w ściekach niż w wodach pochodzących z Kale.

4.7. Trzystopniowe uzdatnianie wody

- (37) Belgia szacuje, iż pomoc przeznaczona na ewentualne trzystopniowe uzdatnianie wody byłaby kompatybilna z tych samych powodów, jak te stosowane w przypadku oczyszczania ścieków. Biorąc pod uwagę raport ekspercki, którym dysponuje, oraz oczekując na decyzję władz flamandzkich odnośnie do wniosku w sprawie odstępstwa w stosunku do normy 180 mg/l dla ChZT, SEL nie podjęło jeszcze decyzji dotyczącej tej inwestycji. Nie wnioskowało również o przyznanie dotacji.

4.8. Składowanie odpadów papierowych i infrastruktura kolejowa

- (38) Belgia i SEL podkreślają, iż przejście z transportu drogowego na transport kolejowy jest całkowicie zgodne z Białą Księgą Komisji „Europejska polityka transportowa w perspektywie roku 2010: godzina wyborów” (?). Inwestycje w infrastrukturę kolejową nie są konieczne dla funkcjonowania zakładu produkującego papier w zakresie, w jakim infrastruktura drogowa zostałaby dostosowana do nowej sytuacji dzięki objazdom drogi głównej. To ostatnie rozwiązanie miałoby kilka wad, lecz powinny one zostać uznane za nieznaczące. Ta analiza jest potwierdzona przez opracowanie zrealizowane w ramach oceny skutków środowiskowych. Koszty transportu nie wzrosłyby, gdyby inwestycje w infrastrukturę kolejową nie zostały zrealizowane.

- (39) Pomoc byłaby również zgodna z zasadami pomocy państwa w sektorze transportu. Inwestycje mogłyby być kwalifikowalne w ramach europejskiego programu Marco Polo, lecz żaden wniosek o pomoc nie został przewidziany. Pomoc jest konieczna w celu kompensacji części kosztów dodatkowych. Poza tym transport drogowy jest również dotowany, ponieważ wszystkie koszty związane z korkami i zanieczyszczeniem środowiska nie są opodatkowane.

5. OCENA POMOCY

5.1. Pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu

- (40) Artykuł 87 ust. 1 Traktatu stanowi, iż – z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktacie – pomoc, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi. Przewidziane dotacje i zwolnienia podatkowe, w przypadku zwolnień – w zakresie, w jakim zwolnienie to zmniejsza wysokość podatków faktycznie płaconych, stanowią pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu, ponieważ, przy użyciu zasobów państwowych, odciążają SEL z części kosztów inwestycyjnych, które normalnie firma powinna ponieść sama. Pomoc wzmacnia pozycję SEL w stosunku do jej konkurentów we Wspólnocie i w konsekwencji powinna być uznana za naruszającą konkurencję. Biorąc pod uwagę istnienie intensywnych strumieni wymiany między Państwami Członkowskimi w sektorze papieru gazetowego i papieru czasopismowego, jak również odpadów papierowych i masy papierowej, Komisja uważa, iż pomoc dla SEL wpłynie na handel między Państwami Członkowskimi.
- (41) Belgia dostosowała się do obowiązku zgłaszania pomocy zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu i pkt 76 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska.

(?) COM(2001) 370 wersja ostateczna z dnia 12.9.2001 r.

5.2. Uwagi ogólne dotyczące zgodności

- (42) Komisja zbadała, czy zwolnienia przewidziane w art. 87 ust. 2 i 3 Traktatu są stosowane. Zwolnienia przewidziane w art. 87 ust. 2 Traktatu mogłyby być stosowane jako podstawa do uzasadnienia zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem. Jednakże pomoc: a) nie ma charakteru socjalnego i nie jest przyznawana indywidualnym konsumentom; b) nie zapobiega szkodom spowodowanym przez klęski żywiołowe lub przez inne zdarzenia nadzwyczajne; oraz c) nie jest niezbędna do kompensacji niekorzystnych skutków gospodarczych spowodowanych podziałem Niemiec.
- (43) Zwolnienia przewidziane w art. 87 ust. 3 lit. a), b) i d) Traktatu, które dotyczą pomocy przeznaczonej na wspieranie rozwoju gospodarczego regionów, w których poziom życia jest niezwykle niski lub w których istnieje poważny stan niedostatecznego zatrudnienia, pomoc przeznaczona na wspieranie realizacji projektu stanowiącego przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania lub mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce Państwa Członkowskiego, jak również pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, nie są stosowane. Belgia nie próbowała uzasadnić pomocy na podstawie tych postanowień.
- (44) Jeśli chodzi o pierwszą część zwolnienia przewidzianą w art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu, dotyczącą pomocy przeznaczoną na ułatwienie rozwoju niektórych działań gospodarczych, Komisja zauważa, iż pomoc nie ma na celu badania i rozwoju inwestycji dokonywanych przez małe i średnie przedsiębiorstwa bądź ratowania czy też restrukturyzacji firmy SEL. Pomoc może być istotna, aby zachęcić do inwestycji w wybranym miejscu. Jednakże Langerbrugge nie jest usytuowane w regionie, w którym inwestycje początkowe mogłyby korzystać z pomocy regionalnej. Dlatego też pomoc nie może być oceniana jako zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie uzasadnienia ułatwiania rozwoju niektórych regionów.
- (45) Komisja zbadała, czy pomoc mogłaby być przedmiotem zwolnienia na mocy art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu z innych powodów, a w szczególności, czy w tym przypadku można stosować wytyczne pomocy na rzecz środowiska. Pomoc została przyznana na mocy systemu pomocy zatwierdzonego przez Komisję w 2000 r.⁽⁸⁾. Tymczasem to zatwierdzenie zostało dokonane przed wprowadzeniem w życie nowych wytycznych. Kiedy Komisja przyjęła nowe wytyczne, zaproponowała Państwom Członkowskim, tytułem właściwych środków, dostosowanie istniejących systemów pomocy, tak by uczynić je zgodnymi z nowymi wytycznymi przed dniem 1 stycznia 2002 r. Belgia przyjęła bezwarunkowo tę propozycję właściwych środków, stąd była zobowiązana do dostosowania systemu zatwierdzonego w 2000 r. Dlatego też Komisja oceniła zgodność pomocy w powiązaniu z nowymi wytycznymi. Część projektu dotycząca infrastruktury kolejowej jest jednakże oceniana w świetle art. 73 Traktatu, który dotyczy pomocy państwa odpowiadającej potrzebom koordynacji transportu.

5.3. Zgodność na mocy wytycznych pomocy na rzecz środowiska

- (46) Zgodnie z pkt 29 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska, pomoc na inwestycje pozwalające firmom na przekraczanie stosowanych norm wspólnotowych może być dozwolona w maksymalnej wysokości do 30 % brutto kwalifikowalnych kosztów inwestycji. Warunki te są również stosowane do pomocy udzielonej firmom, które przedsięwzięły inwestycje przy braku wiążących norm wspólnotowych lub które muszą podejmować inwestycje w celu respektowania bardziej restrykcyjnych norm krajowych niż obowiązujące normy wspólnotowe. Jak wskazuje pkt 6 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska, normy nałożone przez instytucje krajowe w zastosowaniu dyrektywy Rady 96/61/EWG z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli⁽⁹⁾ są również uważane za normy wspólnotowe. Zgodnie z tą dyrektywą Państwa Członkowskie muszą określić normy nałożone w pozwoleniach środowiskowych na podstawie rezultatów, które mogą być otrzymane przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik.
- (47) Zgodnie z pkt 36 i 37 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska za koszty kwalifikowalne uważane są inwestycje związane z gruntami, zwłaszcza jeśli są one niezbędne do realizacji celów związanych ze środowiskiem, z budynkami, instalacjami oraz z wyposażeniem przeznaczonym do zredukowania lub wyeliminowania zanieczyszczeń lub szkodliwych substancji, lub też z dostosowaniem metod produkcji mających na względzie ochronę środowiska. Koszty kwalifikowalne muszą być restrykcyjnie ograniczone do niezbędnych dodatkowych kosztów inwestycyjnych dla osiągnięcia celów związanych w ochroną środowiska.

5.3.1. Jednostki DIP2, PM4 i PM3: wzrost poziomu recyklingu

- (48) Komisja nie kwestionuje korzyści dla środowiska wynikających z recyklingu odpadów papierowych. Uważa ona jednak, iż niemożliwe jest uzasadnienie pomocy przyznanej jednostkom DIP2, PM4 i PM3 na podstawie pkt 29 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska, ponieważ przyczyniają się one do zwiększania poziomu recyklingu.
- (49) Komisja przypomina przede wszystkim, iż zgodnie z ogólnymi przepisami prawa każdy wyjątek musi być interpretowany w sposób restrykcyjny. Wytyczne pomocy na rzecz środowiska określają warunki, w jakich Komisja może ocenić pomoc jako zgodną ze wspólnym rynkiem zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i stanowią wobec tego wyjątek od ogólnego zakazu, o którym mowa w art. 87 ust. 1 Traktatu. Należy również przypomnieć, iż wytyczne dotyczące pomocy na rzecz środowiska opierają się na ogólnej zasadzie „zanieczyszczający płaci” i że każda interpretacja tych wytycznych musi bezwzględnie respektować tę zasadę.

⁽⁸⁾ Patrz: przypis 5.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26.

- (50) Inwestycje w jednostki PM3, PM4 i DIP2 będą wykorzystane do produkcji papieru gazetowego i papieru czasopiśmowego, które ostatecznie staną się papierowymi odpadami. Wzrost wydajności produkcji pociągnie za sobą zwiększenie ilości odpadów papierowych, które tylko w części zostaną poddane recyklingowi. W tym względzie zamknięcie jednostki PM2 i zmniejszenie produkcji w Finlandii i w Szwecji, które zrównoważą (w części) zwiększenie wydajności w jednostkach PM3 i PM4, nie mogą być brane pod uwagę. Wycofywane moce produkcyjne są starsze od wprowadzanych, posiadają różne parametry techniczne i cechuje je inna sytuacja rynkowa. W związku z tym bezpośrednie porównanie nie jest możliwe.
- (51) Inwestycje mogą wpłynąć na zwiększenie popytu na odpady papierowe. Jednak nie ma gwarancji, iż faktycznie zakończą się zwiększeniem zbiórki odpadów papierowych, ani w znaczeniu ogólnym, ani w przypadku odpadów papierowych pochodzących ze sprzedaży SEL. W konsekwencji inwestycje nie zmniejszają zanieczyszczenia produkowanego przez *samą* firmę SEL. Korzyści dla środowiska mogą być wynikiem pośredniego wpływu podaży i popytu na odpady papierowe, które z kolei wpływają na odbiorców i dostawców tych produktów, a nie tylko na firmę SEL.
- (52) Poza tym Komisja uważa, iż normy dotyczące proporcji odpadów z recyklingu nie są normami określonymi przez prawo i bezpośrednio stosowanymi w różnych firmach, mimo iż w przypadku Belgii będą one miały istotny wpływ na działalność SEL. Chodzi raczej o normy narzucone Państwu Członkowskiemu przez ustawodawstwo europejskie, a mianowicie dyrektywę w sprawie składowania odpadów⁽¹⁰⁾, a także dyrektywę w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych⁽¹¹⁾. Przyznana pomoc nie zezwala firmie na przekraczanie norm, których firma powinna przestrzegać. Pierwsza sytuacja wspomniana w pkt 29 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska, która zezwala na przyznanie pomocy, aby *firmy* mogły *przekroczyć* stosowane normy wspólnotowe, w tym przypadku nie ma zastosowania.
- (53) Natomiast Belgia ocenia, iż druga sytuacja wspomniana w pkt 29 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska, to znaczy w przypadku pomocy przyznanej firmom realizującym inwestycje przy braku zachowania norm wspólnotowych, byłaby stosowana. Jednakże Komisja doszła do wniosku, iż nie jest to ten przypadek. Głównym celem pomocy na rzecz inwestycji w jednostki PM3, PM4 i DIP2 jest wspieranie recyklingu celem odciążenia firm faktycznie zanieczyszczających z kosztów, które normalnie firmy te powinny ponieść. Pomoc nie ma na celu zmniejszenia ilości odpadów papierowych pochodzących ze sprzedaży firmy SEL. Zachęca ona raczej firmę SEL do przejmowania odpadów papierowych, które mogą pochodzić z produktów sprzedawanych przez jakiegokolwiek innego producenta papieru.
- Komisja ocenia, iż pkt 29 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska stosuje się w przypadkach, w których firma inwestuje w celu poprawienia własnych wyników na płaszczyźnie środowiskowej oraz dla zmniejszenia produkowanego zanieczyszczenia. W tych przypadkach pomoc może być przyznana, aby nakłonić firmy do poprawy *swojej własnej sytuacji* na płaszczyźnie środowiskowej. W przeciwnym razie przepisy łatwo można byłoby obejść, przyznając pomoc nie firmom zanieczyszczającym, ale tym, które wezmą odpowiedzialność za zanieczyszczenie.
- (54) Taka interpretacja jest potwierdzona w pkt 18 b) wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska, zgodnie z którym „pomoc może również mieć skutek pobudzający, a w szczególności zachęcający firmy do przekraczania norm lub do realizowania dodatkowych inwestycji, których celem jest ograniczenie zanieczyszczenia produkowanego przez własne instalacje”.
- (55) Ponadto interpretacja sugerowana przez Belgię, pozwalająca Państwu Członkowskiemu na dotowanie inwestycji we wszystkich sektorach, w których możliwe jest wykorzystanie surowców wtórnych. Ta pomoc zostałyby przyznane, nawet gdyby firmy nie respektowały przepisów dotyczących pomocy państwa, a w szczególności pomocy regionalnej lub pomocy na inwestycje dla sektora MŚP. Taka pomoc mogłyby wywoływać poważne zakłócenia na rynkach, których ta kwestia dotyczy.
- (56) Dlatego też Komisja uważa, iż pkt 29 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska nie może być stosowany w odniesieniu do inwestycji w jednostki PM3, PM4 i DIP2. Jednakże Komisja zbadała, czy pkt 29 i 30 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska mogłyby zostać zastosowane do niektórych części inwestycji.

5.3.2. Różne elementy inwestycji środowiskowych w jednostki PM3, PM4 i DIP2, redukcja zużycia energii w jednostce PM4

- (57) Tak jak to zostało wskazane w pkt 9, Belgia ocenia, iż różne elementy inwestycji w jednostki PM4 i DIP2, które przedstawiają dodatkowy koszt w wysokości co najmniej 19,1 milionów euro, mogłyby skorzystać z pomocy na mocy pkt 29 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska. Jednakże opis tych elementów wyjaśnia pewne oszczędności kosztów. Dodatkowe inwestycje, na przykład w kolumny chłodzące, spowodowałyby zmniejszenie zużycia energii w zimowym okresie o 10 MW. Zamknięcie obiegu wody ołowianej ma na celu zmniejszenie zużycia wody. Użycie pras pedałowych zamiast pras konwencjonalnych pozwala firmie SEL uzyskać papier bardziej suchy, optymalizuje proces suszenia oraz pozwala zaoszczędzić energię. Pomimo ponawianych przez Komisję próśb, Belgia nie wykazała ani że koszty te mogłyby być w całości uznane za koszty dodatkowe, ani nie wskazała, jakie korzyści uzyskałby SEL dzięki tym specyficznym elementom inwestycji, jak wymagają tego pkt 36 i 37 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska. Nie jest więc możliwe oszacowanie, jaka wysokość pomocy mogłaby zostać przyznana.

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽¹¹⁾ Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, str. 10). Dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 2004/12/WE (Dz.U. L 47 z 18.2.2004, str. 26).

- (58) Tak jak to zostało wskazane w pkt 10, Belgia oceniła, iż jednostka PM4 mogłaby być przedmiotem pomocy na mocy pkt 30 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska w zakresie, w jakim przyczyni się ona do zredukowania zużycia energii. Zamiast inwestycji w maszynę do produkcji papieru o klasycznej szerokości, SEL wybrał nowatorską maszynę, która zużywa mniej energii. Inwestycja odpowiada więc definicji oszczędności energii.
- (59) Zgodnie z pkt 36 i 37 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska jedynie inwestycje niezbędne do realizacji celów w zakresie środowiska są kwalifikowalne. Jedynie część jednostki PM4 pozwala zmniejszyć zużycie energii. Zasadniczym czynnikiem w zespole elementów obrotowych jest znacząca szerokość, która wpływa na ogólną koncepcję i konstrukcję maszyny oraz wymaga nie tyle mniejszej prędkości, co dostosowania sekcji pras. Niezależny ekspert sporządził szczegółowy szacunek kosztów konwencjonalnej maszyny do produkcji papieru gazetowego. Następnie zrealizowano szczegółowy szacunek rzeczywistych kosztów inwestycji. Różnice wynikają nie tylko ze specyfikacji technicznych, ale również z dokładniejszej wiedzy, szacunków dotyczących redukcji cen potencjalnych itd. Szacowany koszt kwalifikowalny w wysokości 14,1 milionów euro dotyczy jednak tylko różnic w kosztach dotyczących inwestycji w wyposażenie⁽¹²⁾. To oszacowanie zostało dokonane w oparciu o ostrożne hipotezy, unikając nadmiernego szacunku.
- (60) Zgodnie z pkt 37 akapit trzeci wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska koszty kwalifikowalne muszą zostać skalkulowane, pomijając korzyści z ewentualnego wzrostu wydajności i oszczędności kosztów powstałych w okresie pierwszych pięciu lat trwania inwestycji. Jednakże koszty rozruchu, wyższe w czasie pierwszych lat trwania inwestycji, przewyższają korzyści wynikające z uzyskanych oszczędności w dziedzinie energii, surowców i produktywności.
- (61) W rezultacie, dla jednostki PM4, Komisja szacuje, iż można uznać za dopuszczalną pomoc w wysokości $40\% \times 14,1$ milionów euro = 5,64 milionów euro.
- (62) Nie istnieje zbieżność, która pozwoliłaby uznać pomoc dla jednostek PM3 i DIP2 za zgodną.

5.3.3. Instalacje spalania osadu PCCE

- (63) Zgodnie z pkt 31 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska inwestycje na rzecz skojarzonego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej mogą być przedmiotem pomocy, kiedy sprawność przetwarzania jest szczególnie wysoka. W tym względzie Komisja w szczególności uwzględni rodzaj stosowanej energii

pierwotnej w procesie produkcji. Te inwestycje mogą być przedmiotem pomocy na poziomie podstawowym w wysokości 40 % kosztów kwalifikowalnych, zgodnie z pkt 36 i 37 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska.

- (64) Instalacja będzie wykorzystywać biomasę⁽¹³⁾ pochodzącą bezpośrednio z zakładu, jak również gaz ziemny i osiągnie sprawność przetwarzania w wysokości 87,5–90 %. Biorąc pod uwagę przepisy dyrektywy 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na wewnętrznym rynku energii, zmieniającą dyrektywę 92/42/EWG⁽¹⁴⁾, Komisja ocenia, iż ta inwestycja wchodzi w zakres stosowania pkt 31 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska.
- (65) Całość omawianych kosztów dotyczy budynków, instalacji i wyposażenia niezbędnego do produkcji oraz użytkowania energii elektrycznej i pary generowanych przez instalację skojarzonego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej na bazie biomasy. Koszty te są więc kwalifikowalne zgodnie z pkt 36 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska.
- (66) Zgodnie z pkt 37 akapit pierwszy wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska jedynie koszty dodatkowe są kwalifikowalne. W tym przypadku najbardziej ekonomiczna opcja polegałaby na inwestycji w konwencjonalną instalację skojarzonego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej. Chodziłoby w tym przypadku o generator pary o wysokim ciśnieniu o mocy 55 000 kW i o dodatkową turbinę parową o mocy 9 400 kW, co stanowiłoby inwestycję na łączną sumę 5 180 000 euro.
- (67) Zgodnie z pkt 37 akapit trzeci wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska koszty dopuszczalne muszą zostać skalkulowane z pominięciem oszczędności kosztów powstałych podczas pierwszych pięciu lat trwania inwestycji i produkcji dodatkowych akcesoriów w tym samym okresie pięciu lat. Chodzi o następujące oszczędności:

— zaoszczędzone koszty związane z eksploatacją konwencjonalnej instalacji skojarzonego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej: chodzi o koszty zasilania paliwem konwencjonalnej instalacji PCCE do produkcji takich samych ilości pary i ciepła, koszty personalne, koszty utrzymania, koszty wody demineralizowanej niezbędnej do funkcjonowania instalacji konwencjonalnej,

⁽¹²⁾ Niewielka część dotyczy części zamiennych, niezbędnych dla zagwarantowania ciągłości procesu produkcyjnego.

⁽¹³⁾ W rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 2001/77/WE Parlamentu i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 283 z 27.10.2001, str. 33). Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 52 z 21.2.2004, str. 50.

— zaoszczędzone koszty obróbki osadu. Jeśli osad nie został spopielony w instalacji PCCE, SEL będzie mógł dokonać wyboru spośród następujących rozwiązań: 1) rozsypanie, w szczególności chodzi o osad pochodzący z uzdatniania wody, ale nie o osad pochodzący z odbarwiania makulatury; 2) zastosowanie w sektorze cegielnianym; 3) zastosowanie jako paliwo do produkcji energii elektrycznej, w szczególności, jeśli osad jest uważany za biomasę; 4) zastosowanie w sektorze cementowym,

— pomoce na funkcjonowanie: SEL będzie mógł otrzymać zielone certyfikaty na energię elektryczną, którą produkuje. Władze belgijskie gwarantują cenę minimalną na poziomie 80 euro za certyfikat. Cena realna uzyskana w 2003 r. była znacznie wyższa.

- (68) Jeśli chodzi o koszty dodatkowe, są to koszty eksploatacyjne w zależności od instalacji PCCE obróbki osadu: gaz do współzasilania, transport i odprowadzanie popiołów, zużycie wody demineralizowanej, dużo wyższe koszty personelu, koszty certyfikatów środowiskowych, kontrola i koszty oczyszczania gazów palnych. Koszt odwadniania osadu przed spalaniem nie został potrącony w zakresie, w jakim odwodnienie jest niezbędne.
- (69) W okresie pięciu lat, od maja 2003 do kwietnia 2008 r., suma oszczędności netto wyniosłaby 16 343 000 euro, wartość zaktualizowana netto na dzień 1 stycznia 2003 r.
- (70) Uwzględniwszy powyższe uwagi, kwoty kwalifikowalne wynoszą $40\% \times [55\,147\,000 \text{ euro} - 5\,180\,000 \text{ euro} - 16\,343\,000 \text{ euro}] = 13\,449\,600 \text{ euro}$.
- (71) W niektórych przypadkach spalanie osadu w instalacji PCCE może wchodzić w zakres pkt 29 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska, na przykład gdy firma skłania się ku bardziej korzystnej dla środowiska technologii odprowadzania osadu niż technologia dozwolona na mocy zasad wspólnotowych. SEL nie dysponuje jednak taką możliwością. We wszystkich przypadkach osad zostałby spopielony z odzyskaniem bądź bez odzyskania wartości cieplnej. Dlatego też korzyści wynikające dla środowiska z wybranej opcji spoczywają w odzyskaniu energii dzięki skojarzonemu wytwarzaniu ciepła i energii elektrycznej, a pomoc mogłaby ostatecznie być przyznana na mocy pkt 31 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska.

5.3.4. Uzdatnianie wody słodkiej

- (72) Inwestycje są niezbędne do wykorzystywania wody powierzchniowej pochodzącej ze strumienia Kale. Jednak Belgia nie potwierdziła, iż SEL mogłoby dysponować inną, tańszą opcją, która byłaby zgodna z ustawodawstwem wspólnotowym. Belgia przyznaje, iż „w praktyce nie jest możliwe pobieranie takich ilości wód podziemnych. Gdyby SEL posiadał zezwolenie uprawniające do pobierania (ograniczonego) wód podziemnych, kontynuowanie

pobierania tej wody mogłoby być uważane za realistyczne”. Jednak SEL nie dysponuje aktualnie żadnym zezwoleniem uprawniającym do czerpania wód podziemnych i żadna taka informacja dotycząca tego tematu nie została przekazana. Biorąc pod uwagę narastające problemy aktualnie istniejące we Flandrii w zakresie wód podziemnych, wydaje się, iż władze nałożą restrykcje na wydawanie nowych zezwoleń. Ponadto, jak wyjaśnia Belgia, decyzje o niewykorzystywaniu wód podziemnych zapadły w świetle przepisów dotyczących zrównoważonego gospodarowania zasobami wodnymi, zawartych w dyrektywie 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽¹⁵⁾ (zwana dalej „dyrektywą ramową dotyczącą gospodarki wodnej”). Jeśli chodzi o wody podziemne, art. 4 ust. 1 lit. b) pkt ii) wspomnianej dyrektywy nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek ochrony, poprawy i przywracania wszystkich części wód podziemnych oraz zapewnienia równowagi między poborami a zasilaniem wód podziemnych w celu osiągnięcia dobrego stanu wód podziemnych. Cel ten powinien zostać osiągnięty do 2015 r., a inne terminy pośrednie zostały ustalone. Warstwa wodonośna, z której mogłaby korzystać Stora Enso, jest obecnie nadmiernie eksploatowana. Dlatego też wskazana data 2015 r. posiada obecnie implikacje polityczne. Komisja nie może więc uwzględnić tej drugiej opcji podczas kalkulacji kosztów kwalifikowalnych i, zgodnie z pkt 40 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska, żadna pomoc nie może być uznana za zgodną z uwagi na ten szczególny element.

5.3.5. Oczyszczanie ścieków

- (73) Belgia wyjaśnia, iż jakość ścieków odpowiada normom wyższym od większości norm przewidzianych przez odnośne zezwolenie oraz od norm VLAREM II, które, według Belgii, opierają się na najlepszych dostępnych technikach zgodnie z wymogami dyrektywy 96/61/EWG. Jednak punktem krytycznym jest chemiczne zapotrzebowanie wody na tlen (ChZT). W krótkim okresie SEL nie będzie w stanie doprowadzić wskaźnika ChZT poniżej 260 mg/l.
- (74) Dokument referencyjny „Najlepsze dostępne technologie” dla sektora papierniczego szacuje wskaźnik ChZT na 1 700–2 700 mg/l, ale bazuje on na wyższym zużyciu wody na tonę papieru, które było uważane za najlepszą dostępną technologię w momencie redagowania dokumentu referencyjnego. Belgia wskazuje na opracowanie eksperckie stwierdzające, iż norma 260 mg/l jest uznana za wyjątkowo ambitną oraz iż jest to precedens w sektorze papierniczym. Jednak ocena wpływu na środowisko, zważywszy iż odprowadzenia wyniosą 260 mg/l, odnosi się do wyników zakładu Stora Enso z Saksonii, w Niemczech.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 2455/2001/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2001, str. 1).

(75) Pozwolenie środowiskowe przyznane na rzecz inwestycji Stora Enso jest jeszcze bardziej restrykcyjne i narzuca maksymalną wartość ChZT 180 mg/l na podstawie stosowanego ustawodawstwa flamandzkiego. SEL wystąpił z prośbą o odstępstwo celem odprowadzania ścieków mających wskaźnik ChZT 260 mg/l. Pozwolenie zostało przyznane w odniesieniu do tej prośby oraz w perspektywie dokonania opracowania dotyczącego przyszłych ulepszeń, które pozwoliłyby osiągnąć normę 180 mg/l.

(76) Zgodnie z art. 10 dyrektywy 96/61/EWG, „jeśli środowiskowa norma jakości wymaga stosowania bardziej rygorystycznych warunków niż te, które mogą być osiągnięte dzięki stosowaniu najlepszych dostępnych technik, dodatkowe warunki są wymagane w szczególności przez zezwolenia, nie naruszając innych działań podjętych w celu respektowania środowiskowych norm jakości”. Maszyna do produkcji papieru firmy Stora Enso będzie odprowadzać ścieki do kanału Gand-Terneuzen, który jest bardzo zanieczyszczony. Według oceny wpływu na środowisko, przy wskaźniku ChZT 260 mg/l, całkowita ilość odprowadzeń firmy SEL będzie wynosić od 10 do 15 % całości ChZT odprowadzanego do kanału, co będzie miało poważny skutek i przewyższy przewidziane poziomy jakości dla kanału. Dyrektywa ramowa dotycząca gospodarki wodnej zobowiązuje Państwa Członkowskie do określenia odpowiednich kryteriów jakościowych na rzecz wód przyjmujących w Państwach Członkowskich. Mimo iż zobowiązania wynikające z tej dyrektywy mogą jeszcze nie mieć charakteru w pełni wiążącego, wydaje się, iż cele ustalone odnośnie do kanału Gand-Terneuzen nie przewyższają wymagań nałożonych przez dyrektywę.

(77) W konsekwencji, jeśli odprowadzanie ścieków o ChZT w wysokości 260 mg/l było dozwolone, norma ta powinna być uznawana za normę wspólnotową ustanowioną zgodnie, w szczególności, z art. 10 dyrektywy 96/61/EWG i ogólnymi celami dyrektywy ramowej dotyczącej gospodarki wodnej. Belgia nie dowiodła, iż norma 260 mg/l wykracza ponad to, co jest wymagane w ustawodawstwie wspólnotowym. W rezultacie inwestycja jest niezbędna w celu przestrzegania norm wspólnotowych w rozumieniu pkt 6 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska i nie może być przedmiotem pomocy. Pomimo iż inwestycja wykracza poza stosowane normy środowiskowe, inne niż ChZT, wydaje się, iż nie istnieje żaden dodatkowy kwalifikowalny koszt inwestycyjny oraz że Komisja nie może uznać żadnej pomocy za zgodną w odniesieniu do tych inwestycji.

5.3.6. Trzystopniowe uzdatnianie wody

(78) Dodatkowe inwestycje w instalacje trzystopniowego uzdatniania wody będą dokonywane w celu dostosowania do norm dotyczących ChZT. Belgia nie wyjaśniła, czy te normy wykraczają poza normy wspólnotowe. W każdym razie Belgia nie zgłosiła pomocy na rzecz tych inwestycji w zakresie, w jakim sytuacja nie jest

jeszcze jasna i zależy od wyniku badania, które SEL powinien zrealizować, aby dostosować się do pozwoleniu środowiskowego. Komisja nie jest więc zobligowana do podjęcia decyzji w tej sprawie.

5.4. Infrastruktura kolejowa i składowanie odpadów papierowych

(79) Ta część projektu dotyczy działalności związanej z transportem, a nie samej produkcji papieru. Inwestycje będą mieć zatem wpływ przede wszystkim na konkurencję na rynku transportu. Artykuł 73 Traktatu stanowi, iż zgodna jest pomoc, która odpowiada potrzebom związanym z koordynacją transportu. Rozporządzenie (EWG) nr 1107/70 z dnia 4 czerwca 1970 r. w sprawie przyznawania pomocy w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej⁽¹⁶⁾ powołuje się na art. 73 Traktatu. Artykuł 3 ust. 1 lit. b) wymienionego rozporządzenia precyzuje, iż do chwili wejścia w życie wspólnych przepisów w kwestii zaliczenia na rachunek kosztów infrastruktury Państwa Członkowskie mogą przyznać pomoc firmom, które ponoszą wydatki związane z infrastrukturą, z której korzystają, podczas gdy inne firmy nie ponoszą takich wydatków. Komisja uważa, iż – zgodnie ze swoją wcześniejszą praktyką⁽¹⁷⁾ – koszty związane z torami rozrządowymi wynikają z zakresu stosowania wymienionego artykułu, zważywszy że firmy, które oferują konkurencyjne sposoby transportu, a w szczególności transport drogowy, nie ponoszą takich samych kosztów związanych z infrastrukturą. Zamiana jednego środka transportu na inny, jak ma to miejsce w tym przypadku, jest uznawana za działanie koordynacyjne w rozumieniu art. 73 Traktatu. Zgodnie z praktyką Komisji intensywność pomocy w wysokości 50 % może być na tej podstawie uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. Co więcej, SEL dowiodło, iż transport kolejowy nie był konieczny dla kontynuowania działań. Można więc uznać, iż pomoc może zachęcić firmę do realizacji inwestycji. W konsekwencji pomoc dla tej części projektu może być uzasadniona na podstawie art. 73 Traktatu do kwoty w wysokości 4 432 000 euro.

5.5. Zgodność oparta bezpośrednio na art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu

(80) Wytyczne dotyczące pomocy na rzecz środowiska nie są stosowane w odniesieniu do inwestycji w jednostki PM4 i DIP2 oraz do inwestycji w jednostkę PM3; Komisja zbadała, czy pomoc przyznana na te inwestycje mogła być uznana za zgodną w oparciu o art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. L 130 z 15.6.1970, str. 1.

⁽¹⁷⁾ Patrz: decyzja Komisji z dnia 19 czerwca 2002 r., N643/2001, Austria, system pomocy na rzecz rozwoju prywatnych torów rozrządowych (Dz.U. C 178 z 26.7.2002, str. 20), decyzja z dnia 18 września 2002 r., N308/2002, Niemcy, główne zasady dotyczące pomocy na inwestycje dla infrastruktury kolejowej w Saksonii-Anhalt (Dz.U. C 277 z 14.11.2002, str. 2), a także decyzja z dnia 9 lutego 2001 r., N597/2000, Niderlandy, system pomocy na rzecz prywatnych połączeń w żegludze śródlądowej (Dz.U. C 102 z 31.3.2001, str. 8).

5.5.1. Jednostki PM4 i DIP2: produkcja papieru gazetowego ze 100 % włókien z recyklingu

- (81) Inwestycja SEL w zdolność produkcyjną papieru gazetowego ze 100 % włókien z recyklingu musi zostać uznana za inwestycję odpowiadającą aktualnemu stanowi techniki, którą podjęli lub podejmą w dalszej lub bliższej przyszłości liczni producenci papieru gazetowego. Dostępność wystarczającej ilości odpadów papierowych wydaje się w tym względzie stanowić decydujący czynnik, jak potwierdzają to wymienione przez Belgię przykłady jednostek do produkcji papieru gazetowego ze 100 % włókien z recyklingu, z których jedna znajduje się w innej fabryce należącej do Stora Enso. Technika „odpowiadająca aktualnemu stanowi techniki” nie powinna być mylona z techniką powszechnie stosowaną. Fakt, iż produkcja tego typu maszyn do produkcji papieru nie stanowi (jeszcze) produkcji seryjnej, a dwuletni okres optymalizacji jest niezbędny, w niczym nie zmienia oceny Komisji. W konsekwencji, z tego powodu Komisja nie może ocenić pomocy jako zgodnej. Niedawno Komisja w podobny sposób rozstrzygnęła pomoc przyznaną na inwestycję tego typu firmie Shotton ze Zjednoczonego Królestwa⁽¹⁸⁾.

5.5.2. Jednostka PM3: przejście na papier czasopismowy z 80 % włókien z recyklingu

- (82) Produkcja papieru czasopismowego SC z 80 % zawartością włókien z recyklingu nie jest bez wątpienia powszechna i jest prawdopodobne, iż SEL Langerbrugge będzie pierwszą jednostką produkcyjną, w której używa się kalandru o szerokości sześciu metrów, będącego elementem linii produkcyjnej, do produkcji papieru jakościowego SC o zawartości włókien z recyklingu wyższej niż 60 %. Bez wątpienia prawdą jest również, iż produkt wysokiej jakości, taki jak papier czasopismowy, zazwyczaj posiada niższą zawartość włókien z recyklingu. Jednak z przyczyn przedstawionych poniżej Komisja doszła do wniosku, iż inwestycje w jednostkę PM3 nie mogą korzystać z pomocy bezpośrednio w oparciu o art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu.
- (83) Po pierwsze, wzrost zawartości włókien z recyklingu stanowi dzisiaj tendencję w sektorze papierniczym, nie tylko w przypadku papieru gazetowego, ale również w przypadku papieru czasopismowego, a w szczególności w przypadku jakości SC. Z punktu widzenia czysto technicznego możliwe jest, aby inwestycja wykraczała poza to, co może być uznane za aktualny stan techniki, pomimo iż nie ustalono, czy cel 80 % zawartości włókien z recyklingu mógłby zostać osiągnięty. W każdym razie cele te nie wydają się być znacząco różne od celów, które skłonni są wyznaczyć sobie inni producenci papieru, czy to w chwili obecnej, czy też w niedalekiej przyszłości. Potwierdzają to dane dostarczone przez zainteresowane

strony trzecie, ale również uzyskane w poprzednio badanych przez Komisję⁽¹⁹⁾ sprawach.

- (84) Po drugie, inwestycje przystają doskonale do programu inwestycyjnego firmy SEL, który koncentruje się na poprawie aktywów bez tworzenia nowych zdolności produkcyjnych, które mogłyby zniekształcić funkcjonowanie rynków, a zamknięcie jednostki PM2 wpisuje się, według definicji SEL, „doskonale w program ciągłej poprawy Stora Enso skoncentrowany na zamknięciu jednostek produkcyjnych, które w długim okresie nie są rentowne” („dit past volledig in Stora Enso's continue verbeteringsprogramma date er op gericht is productie-eenheden die op lange termijn niet rendabel zijn te laten uitlopen”). Jednostka PM4 jest bardziej ulepszona niż stara jednostka PM3, a nowa jednostka PM3 jest bardziej ulepszona niż stara jednostka PM2; zamknięcie jednostki PM2 i niektórych aktywów w Szwecji i w Finlandii pozwolą uniknąć nadwyżki produkcji. Ta seria inwestycji wnosi istotne korzyści dla SEL, w zakresie, w jakim firma ta nie będzie musiała ponosić kosztów inwestycji związanych z całkowicie nową i kosztowną maszyną do produkcji papieru czasopismowego oraz kiedy nie będzie miało miejsca znaczące rozszerzenie zdolności produkcyjnych i kiedy spółka będzie mogła rozwijać swoją technologię bez podejmowania zbyt dużego ryzyka finansowego lub ekonomicznego. Poza tą inwestycją nie istnieje inne rozwiązanie, które pozwoliłoby mniejszym kosztem produkować papier o 80 % zawartości włókien z recyklingu. Na przykład dostosowanie jednostki PM2 pozwoliłoby na osiągnięcie maksymalnie 55 % zawartości włókien z recyklingu. Każdy producent papieru chcący pozostać konkurencyjny w dłuższej perspektywie na płaszczyźnie technologicznej i środowiskowej musi regularnie podejmować takie inwestycje w produkty nowatorskie. Efekt stymulujący pomocy pozostaje więc wątpliwy, nawet jeśli można uznać, iż inwestycje dotyczą techniki wykraczającej poza obecny stan techniki.
- (85) Po trzecie, istnieje zobowiązanie na poziomie europejskim, mające na celu wykorzystanie włókien z recyklingu średnio w 56 %, od chwili obecnej do 2005 r. Aktualna średnia w Belgii wynosi 49,8 %. Mimo iż papier czasopismowy zawiera zazwyczaj mniejszą ilość papieru z recyklingu, trudne wydaje się osiągnięcie celów jedynie poprzez zwiększenie zawartości włókien z recyklingu w innym gatunkach papieru niż czasopismowy. Samo SEL podkreśla, iż biorąc pod uwagę jej pozycję na belgijskim rynku papieru, normy wpływają bezpośrednio na działalność firmy. Papier gazetowy stanowi tylko niewielką część całości produkowanego papieru. Poza tym wszystkie jednostki produkujące papier gazetowy nie są usytuowane wystarczająco blisko źródeł papieru pochodzącego z recyklingu i może okazać się, że dostosowywanie niektórych z nich do większego wykorzystywania włókien z recyklingu od 2005 r., z punktu widzenia ekonomicznego, nie będzie korzystne. Dlatego nie jest zaskakujące, iż wzrost współczynnika papieru z recyklingu stanowi jednocześnie tendencję w przypadku papieru czasopismowego.

⁽¹⁸⁾ Decyzja Komisji 2003/814/WE z dnia 23 lipca 2003 r. w sprawie pomocy państwa C 61/2002, której przyznanie rozważa Zjednoczone Królestwo na instalację do recyklingu papieru gazetowego w ramach programu WRAP (Dz.U. L 314 z 28.11.2003, str. 26).

⁽¹⁹⁾ W szczególności sprawa N 713/02 – Pomoc na rzecz LEIPA Georg Leinfelder GmbH, Brandenburgia (Niemcy) (Dz.U. C 110 z 8.5.2003, str. 13).

- (86) Po czwarte, Belgia i SEL nie wyjaśniły, jaki byłby koszt podobnej inwestycji w jednostkę produkującą papier o (bardziej) „normalnej” zawartości włókien z recyklingu oraz jakie oszczędności zostałyby wygenerowane dzięki dokonanej inwestycji w porównaniu do tej opcji. Natomiast Belgia i SEL kładły nacisk na fakt, iż dodatkowe koszty są konieczne, nie tylko w celu osiągnięcia 80% zawartości włókien z recyklingu, ale również w celu uzyskania papieru czasopismowego wysokiej jakości dzięki zastosowaniu maszyny skonstruowanej pierwotnie do produkcji papieru czasopismowego. Tym samym koszty inwestycji zawierają koszty stanowisk, takich jak instalacja do suszenia (papier SC jest trudniejszy do wysuszenia), trzecia suszarnia (ponieważ papier SC jest cięższy), kalandry będące elementem linii produkcyjnej z 2x4 miękkimi uchwytami do uzyskiwania dobrej jaskrawości papieru oraz walce dostosowane do jakości SC, nowe urządzenia do miażdżenia w celu otrzymania ścieru drzewnego o jakości SC. Co więcej, tylko jedna część inwestycji mogłaby być uznana za inwestycję przeznaczoną wyłącznie na podwyższenie stopnia recyklingu⁽²⁰⁾.
- (87) Po piąte, tak jak to zostało wskazane w podsekcji 5.3.1, nie ma gwarancji, że inwestycja pozwoli na zwiększenie wykorzystania włókien z recyklingu lub na zwiększenie wykorzystania włókien z recyklingu pochodzących ze sprzedaży SEL. Pomoc nie jest, na przykład, uzależniona od pozyskania dodatkowej ilości odpadów papierowych pochodzących ze zbiórki komunalnej, jak to było w przypadku pomocy udzielonej w Shotton. W zakresie, w jakim nie istnieją bezpośrednie korzyści dla środowiska, cel pomocy wydaje się przede wszystkim innowacją. Jednakże Komisja może oprzeć się na wspólnotowych ramach dotyczących pomocy państwa na badania i rozwój⁽²¹⁾, aby zatwierdzić pomoc przeznaczoną wyłącznie na etapy badań podstawowych i przemysłowych oraz na rozwój przedkonkurencyjny. Im bardziej badania i rozwój zbliżają się do rynku, tym bardziej pomoc może zniekształcać konkurencję. To dlatego pkt 2.3 wymienionych ram wyklucza pomoc na rzecz działalności, która mogłaby być uznana za nowatorską, ale która nie wchodzi w ramy wspomnianych powyżej etapów. Uwagi przekazane przez zainteresowane strony trzecie potwierdzają ryzyko zakłócenia konkurencji w niniejszej sprawie.
- (88) Belgia przestrzegająca obowiązku zgłoszenia pomocy zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu i z pkt 76 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska.
- (89) Inwestycje SEL w jednostkę PM4 pozwalają zmniejszyć zużycie energii elektrycznej, dodatków i wody w porównaniu z konwencjonalną maszyną produkującą papier gazetowy. Kwalifikowalne koszty inwestycji wynoszą 14 100 000 euro, a pomoc w wysokości 5 640 000 euro może być uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. Jeśli chodzi o inwestycje w instalacje spalania osadu PCCE, Komisja ocenia, iż pomoc w wysokości 13 449 600 euro jest zgodna ze wspólnym rynkiem. W odniesieniu do inwestycji w infrastrukturę kolejową i składowania odpadów papierowych Komisja ocenia, iż maksymalna wysokość pomocy zgodnej ze wspólnym rynkiem wynosi 4 432 000 euro. W sumie kwota w wysokości 23 521 600 euro jest uznana za zgodną.
- (90) Inwestycje SEL w jednostki PM3 i DIP2, jak również w instalacje przetwarzania wody słodkiej i oczyszczania ścieków nie są kwalifikowalne.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa, której zamierza udzielić Belgia na rzecz firmy N.V. Stora Enso Langerbrugge, która polega na dotacji w wysokości 25 900 000 euro i zwolnieniu od podatku gruntowego o wartości szacowanej na 9 milionów euro, jest zgodna ze wspólnym rynkiem do wysokości 23 521 600 euro.

Zezwala się zatem na wdrożenie pomocy w wysokości 23 521 600 euro.

Pozostała wysokość pomocy jest niezgodna ze wspólnym rynkiem i z tego powodu nie może zostać wdrożona.

Artykuł 2

Belgia poinformuje Komisję w terminie dwóch miesięcy od dnia opublikowania niniejszej decyzji o środkach podjętych w celu jej wykonania.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 września 2004 r.

W imieniu Komisji
Mario MONTI
Członek Komisji

6. WNIOSEK

- (88) Belgia przestrzegająca obowiązku zgłoszenia pomocy zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu i z pkt 76 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska.

⁽²⁰⁾ To dowodzi, iż jeżeli inwestycje w jednostkę PM3 były uważane za kwalifikowalne, tylko jedna część kosztów mogłaby być uznana za koszty *dotkowe*, analogicznie do pkt 36 i 37 wytycznych dotyczących pomocy na rzecz środowiska.

⁽²¹⁾ Dz.U. C 45 z 17.2.1996, str. 5.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1582/2004 z dnia 8 września 2004 r. wszczynającego dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1470/2001 na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej poprzez przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL) wysyłanych z Wietnamu, Pakistanu lub Filipin, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Wietnamu, Pakistanu lub Filipin, i poddające ten przywóz rejestracji

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 289 z 10 września 2004 r.)

Na stronie 56, w art. 1 ust. 1:

zamiast: „kod TARIC 8539 31 90*91”,

powinno być: „kod TARIC 8539 31 90*92”.

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 305/2005 z dnia 19 października 2004 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 312/2003 w odniesieniu do kontyngentów taryfowych na niektóre produkty pochodzące z Chile

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 52 z 25 lutego 2005 r.)

Na stronie 8 załącznika, pierwsza kolumna w tabeli:

zamiast: „09.1937 (*)”,

powinno być: „09.1940 (*)”;

zamiast: „09.1939”,

powinno być: „09.1941”;

zamiast: „09.1941 (**)”,

powinno być: „09.1942 (**)”.
